

کۆمەڵە جیروۆک

زنده خهون

چيخوف

زنده خهون

دهزگای چاپ و بئاوکردنهوهی موکریانی
کوردستان ت. «۲۲۹۹۹۲»

e.mail:mukriani@yahoo.com

- کتیبی ژماره: «۶۳»
- کتیب: زنده خهون: کۆمهله چيروک
- نوسینی: چيخوف
- گۆرینی له فارسییهوه: همه کهريم عارف
- هونهرکاری ناوهوه: قاسم قادر
- بهرگ: محمهد قادر
- چاپی يهکههه: ههولير - ۲۰۰۱
- ژمارهی سپاردن «۲۵۶» ی سالی ۲۰۰۱ دراوهتی.
- چاپخانهی وهزارهتی پهروهده/ ههولير

گۆرینی له فارسییهوه
همه کهريم عارف

ههولير - چاپی يهکههه

2001

پېرست

- وتەيەك 7
- دژمان 11
- رېكەوتېكى ھېچ 25
- زىندە خەون 31
- زىك زىكە 41
- ماچ 69
- ھەلاتن 89
- فانكا 97
- گرانەتى 103
- رەبەنى رەشپۆش 111
- ھاملىتى مۆسكۆبى 147
- جۆزىف 157
- لەدەفتەرى بېرەۋەرى كىزىكەۋە 173

وتیهک

چیخوف

۱۸۶۰-۱۹۰۴

چیخوف یه کییکه له چیرۆکنوسه هه ره دیاره کانی روسیا و شورهت و نیویانگی جیهانی هه به، بۆ خۆی له بواری چیرۆکی کورتدا خاوهنی ریبازی تاییه تی بووه و به دامه زڕینه ریکی هه ره گه وهری ژانری چیرۆکی کورت ده ژمیردری و پاشان بوو به قوتایخانه یه کی ئه ده بی ئه و تو که له سه رانسهری دنیا دا په پیره وانی خۆی هه بوو.

ئهم پیاوه هه رگیز تووشی غرور و خۆپه سندی نه بوو، و پیرای ئه وه ی پتر له ۴۰۰ به ره هه می هه مه جوړی و هک: چیرۆک، چیرۆکی دریترو نو قلیت. شانۆنامه و یادداشت و گوتار و نووسینی دی بلا و کردۆته ره و پایه یه کی ئه ده بی یه کجارگه وهری هه بووه، هه رگیز چه زی به خۆنواندن نه کردوه، چه زی نه کردوه باسبکری و پیتیدا هه لبگوتری، ئهم نامه یه چیخوف به لگه ی ئه و قسه یه ی سه ریمان، نامه که وه لامی نامه ی دۆستیکی خۆپه تی به ناوی دکتور روسولیموف. که ها و ده وهری زانستگه ی پزیشکی بوون. چیخوف له و نامه یه دا ده لیت: «.. داوات لیکرد بووم ژینامه ی خۆم بنووسم. من له مه نه خۆشی ژینامه نووسینه زۆر بیتزارم. هیچم له وه لا ناخۆشتر نیه که هه ندی شت ده رباره ی خۆم ده خۆنیمه وه. خۆ له وه ناخۆشتر ئه وه یه که هه ستم ده رباره ی خۆم بنووسم و چاپی بکه م. به هه رحال و هه ندی شتی که م، بری چه قیقته تی بی رتووش و بی په رده م ده رباره ی خۆم له پارچه کاغه زتیکی جیادا بۆ نووسیوی و له وه ش پترم له ده ست نایه ت. «

خۆپه نهری به ریز به نده ش و ده قی ئه و شته که مه ی سه ر کاغه زه جیاکه ده خه مه

به رده سستی ئیه ی هیترا: «.. من، ئانتوان چیخوف له ۱۸۶۰/۱/۱۷ دا، له تاگانرک ها توومه دنیا وه. سه ره تا چومه قوتابخانه ی یۆنانی (کلئیسای ئیمبراتور قه سته نتین) پاشان له قوتابخانه ی تاگانرک دریتروم به خۆپندن دا. له سالی ۱۸۷۹ دا چومه زانستگه ی مۆسکو، خۆم له کۆلیجی پزیشکی ناو نووس کرد. له و ته مه نه دا هیتده سه رم له کۆلیجه کان ده رنه ده کرد بیرم نییه بۆچی کۆلیجی پزیشکیم هه لبارد. به لام پاشان له م کاره م ژپوان نه بوومه وه له یه که م سالی زانستگه مه وه ده ستم به نووسین کرد. نووسینه کانم له گو قاره هه فتانه کان و له روژنامه کاندا بلا و ده کرده وه. که زانستگه م ته واو کرد، نووسین بوو بوو به پیشه م. له سالی ۱۸۸۸ دا خه لاتی پۆشکینم و ه رگرت. له سالی ۱۸۹۰ دا چووم بۆ تاراوگه ی ساخالین تا کتیبیک له مه ر نه فیکراو مه حکومانی رژیمی تزاری بنووسم. له ماوه ی بیست سالی ژپانی ئه ده بیم دا جگه له ریپوتاز، یادداشت و ئه و گوتارانه ی که روژانه له روژنامه کاندا بلا و م کردونه وه ته وه و ئیستا په یادا کرنه وه و کۆکردنه و یان یه کجار زه حمه ته، پتر له ۳۰۰ چیرۆک و ئه فسانه م نووسیوه و چاپم کردوون. هه ره ها نما یشنامه شم ئاماده کردوه.

بیتگومان خۆپندنی من له کولجی پزیشکیدا کاریگه ریه کی گه وهری له سه ر به ره مه ئه ده بییه کانم هه بووه. زانیاری و شاره زایی پزیشکی زه مینه ی بۆ خۆشکرم که ووردتر سه رنجی شته کان بده م و زانیاری سه باره ت به جیهان و خه لکی ده و له مه ند کردووم. پایه خی راسته قینه ی ئهم زانسته و کاریگه ری و ره نگدانه وه ی له کاره ئه ده بییه کاندا ته نیا پزیشک په ی پیده بات. کاریگه ری راسته و خۆی زانستی پزیشکی و ره نگدانه وه ی له به ره مه کاندا هیتده گه وهره بووه که له زۆر هه له ی پاراستووم. ئاشنایه تیم ده گه ل زانسته سروشتیه کان و ریبازی زانستیدا وای لیکردم هه رگیز له مه نتیق لانه دم.

هیتده ی بۆم کرابی و ده سه لاتم پیدایه شکابی هه و لمدا وه ده ستور و بنه مای زانستی ره چاو بکه م. هه ر کاتیک پی چه سیابم ده ره قه تی په پیره و کردنی ریبازی زانستی نه ها تووم، خۆم له و بابه ته نووسینه بواردووه.

په یوسته ئه مه ش بلیم که دا هیتانی هونه ری هه میسه یان هه موو کاتیک له گه ل ریبازی ده ستوری زانستیدا نا گونجیت. بۆ وینه مه حاله له سه ر شانۆ. مردنی که سیکه ژه هر خواردوو و ه کو چۆن له واقیعدا روو ده دات، نیشانبدری. به لام ده کری به زه بری ره چاو کردنی ریبازی زانستی، ئه و دیمه نه له واقیع نزیک بخرتیه وه؛ به

جوړی خوینه ریان بینه ر له و کاته دا که سوور ده زانئ ته و دیمه نه واقعی نییبه و ده سترکه، نه وهی بو دهر بکه وئ که مامه له له گه له نووسه ریکي شاره زادا ده کات. من بابایه کی نه فسانه نووسی خه یال پلاو و خه یال باز نیم که له به رده م زانسسته کاندای ریبازیکي سه لپی بگرمه بهرو نکولی له زانسسته کان بکه م. ههروه ها له و نووسه رانه ش نیم که به پئ خاوسی به ناوده که ون و له مه نجه لی هه موو بابه تیکا نه سکوتین».

خوینه ری هیژا نه وه چیخوف بوو، ئیستاش با له وهی پتر له سه ری نه روین و با چیرو که کانی نه م کومه له یه به خویان بینه قسان و بو خوتان یه کتر بخویننه وه و یه کتر که شفبکه ن.

حده که ریم عارف

سه رچاوه :

دشمنان

انتون چیخوف

تر جمه سیمین دانشور

چاپ ششم: ۱۳۶۱

كهوت، حالى خراپه. عه‌ره‌بان‌ه‌شم له‌گه‌ل خۆ هه‌يناوه...»

كابرأى ميوان به قسه‌وه ره‌فتاريا ديار بوو په‌ريشان وخه‌مباره. ده‌تگوت له ناگريكى بئى ئامان يا سه‌گيىكى هار ترساوه به‌ئاسته‌م رۆحى پئى ماوه. ته‌نانه‌ت نه‌يده‌توانى جله‌وى هه‌ناسه برگيى يه‌كه‌شى بگريى. به‌ده‌نگى له‌رزوك و ليكدا ليكدا قسه‌ى ده‌كرد. راستگويى و ترسيكى مندا‌لانه له‌قسه‌كانيا ديار بوو، وه‌كو يه‌كيىك زاره‌ته‌ره‌ك بووبئى، به‌پچر پچري و تيكه‌ل و پيىكه‌لى قسه‌ى ده‌كرد و گه‌لى قسه‌ى بئى سه‌رو به‌رو نابه‌جئى له‌ زارى ده‌رده‌په‌رين. له‌سه‌رى رۆيى: «هه‌رخه‌مى ئه‌وه‌م بوو كه‌خوا نه‌خواسته له‌مال نه‌بى. به‌دريژايى ريگا دل‌م له‌مستما‌بوو، هه‌يزه‌خيىراكه، فريام كه‌وه جله‌كانت له‌به‌ر كه‌و با‌برۆين. ئيواره «پا‌پچينسكى» هاته‌م ميوانيم، پاشان ئه‌لكساند زيموفچيش هات، هه‌لبه‌ته‌ ده‌ياناسيت.

دانيشتوبين بو‌ خۆ قسانمان ده‌كرد، پاشان هه‌ستايين بو‌ چا خوارده‌وه، ژنه‌كه‌م هاوارى لئى هه‌ستا، ده‌ستى به‌ دلئى يه‌وه‌ گرت و كه‌وت به‌سه‌ر كورسى يه‌كه‌دا، هه‌لمان گرت و برده‌مانه‌ سه‌ر جيىگاكه‌ى، نيىچه‌وانيم به‌ده‌رمان چه‌ور كرد، ئاوى ساردم به‌ده‌مو چاوي‌ا پرژاند، ئيدى بوو به‌جه‌نازه‌وه له‌وه‌گۆره‌ كه‌وت. ده‌ترسم دلئى وه‌ستايئى، خيىراكه‌ با‌برۆين، با‌بيشى به‌نه‌خۆشى دل‌م مرد.» كريلوف مات و بيىده‌نگ گويى كرتبوو. هه‌يند بئى ده‌نگ بوو ده‌تگوت تا‌قه ووشه‌يه‌كى روسى نه‌ده‌زانئى. وه‌ختئى ئه‌بوگين جاريىكى دئى نيىوى پا‌پچينسكى هه‌يناو باسى خه‌زورى كرد و جاريىكى دئى كه‌وته‌ گه‌ران به‌دووى ده‌ستئى دكتورا. دكتور سه‌رى با‌داو هاته‌ قسان، زۆر به‌بئى ئارامئى و بئى قه‌رارئى قسه‌ى ده‌كرد: «بم بوره. ناتوانم له‌گه‌لت بيىم، چونكه‌ هه‌مووى پيىنج دقيقه‌ نا بئى كه‌كوره‌كه‌م مرد.»

ئه‌بوگين تۆزئى كشايه‌وه و گوتئى: «به‌راست؟ خوايه‌له‌م به‌خته‌! چ رۆژيىكى شوومه‌! چ ريىكه‌ و تيكه‌! به‌لئى ئه‌مه‌ئيراده‌ى خوايه‌ و گه‌رانه‌وه‌ى نيىه‌!» ئه‌بوگين ده‌ستئى به‌كه‌يلونئى ده‌رگاكه‌وه‌ گرت. سه‌رى داخست و له‌فكران را‌چوو. دياربوو نه‌يده‌توانئى به‌ده‌ستئى به‌تال بگه‌ريته‌وه. دوو دل‌ بوو كه‌بروا يا هه‌ولئىكى ديكه‌ش له‌گه‌ل دكتورا بدات. كه‌وته‌ سه‌ر ده‌ست و پئى ي كريلوف و به‌خه‌مبارئى يه‌وه‌ گوتئى: «دكتور من هه‌ست به‌وه‌زعى تۆ ده‌كه‌م. خواتا‌گاداره‌ خۆم به‌شه‌رمه‌زار ده‌زانم له‌م كاته‌دا ته‌كليفت لئى بكه‌م. به‌لام چ بكه‌م؟ من ناليىم، تۆ بلئى روو له‌كوئى بكه‌م؟ جگه‌له‌تۆ چ دكتورئىكى دئى له‌م ناوه‌ نئى يه‌. بيىكه‌ به‌خاترى خوا له‌گه‌لم وه‌ره. خۆت ده‌زانئى شته‌كه‌ بو‌ خۆم نئى يه‌، من نه‌خۆش نيىم...»

دژمان

دكتور كريلوف، پزيىكى ده‌وله‌تى بوو، تا‌قه كورئىكى شه‌ش سالانى هه‌بوو نيىوى ئاندرئى بوو، نزيىكه‌ى سه‌عات ده‌ى تا‌ريكه‌ شه‌ويىكى مانگئى نو‌ئه‌م تا‌قانه‌يه‌ى به‌ نه‌خۆشى مله‌ خپه‌ مرد. ريىك له‌وه‌ ده‌مه‌دا كه‌ ژنه‌كه‌ى دكتور له‌ به‌رده‌م قه‌ره‌ويله‌ى كورپه‌ مردوه‌كه‌ يا به‌ چۆكا هات و يه‌كه‌ مهن شالاوى نا ئومئيدئى پرستئى لئى برئى، له‌زه‌نگئى ده‌رگاكه‌يان درا، ده‌نگئى زه‌نگه‌كه‌ له‌ هۆله‌كه‌دا ده‌نگئى دايه‌وه.

ماليى دكتور هه‌ر كه‌زانئىان مله‌خپه‌ له‌ ماليىاندا په‌يدا بوو، بو‌به‌يانئى هه‌موو نو‌كه‌ره‌كانئىان ئيىزن دا. كريلوف خۆئى چوو به‌ر ده‌رگا. له‌ ماله‌وه‌ چۆن بوو وا‌هئى چوو به‌ر ده‌رگا. كراسيىك و ئيىله‌كيىكى له‌ به‌ر بوو، نه‌ دوگمه‌ى ئيىله‌كه‌كه‌ى داخست و نه‌ ده‌ست و ده‌موچاوى ووشك كرده‌وه. ئه‌سفه‌نيىك ده‌ستئى سوتاندبوو. دالانه‌كه‌ تا‌ريىك بوو. كابرأ هاته‌ ژووره‌وه، نه‌ده‌ ناسرايه‌وه، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ دياربوو كه‌ ميانه‌ بالا، مل پيىچيىكى سپئى له‌ مل و ره‌نگئى په‌رى بوو. هه‌يند ره‌نگئى سپئى بسوو كه‌ وه‌ ژوور كه‌وت له‌ تۆ وا‌يه‌ دالانه‌كه‌ى روناك كرده‌وه. كابرأ ميوان زمانئى تيىك تالا بوو، به‌ هه‌زار حال تا پرسئى: «جه‌نابئى دكتور له‌ ماليى يه‌؟»

كريلوف گوتئى: «به‌لئى له‌ مال‌م، چيىت گه‌ره‌كه‌؟»

كابرأ ميوان گه‌شايه‌وه و گوتئى: «تۆ جه‌نابئى دكتورئى؟ زۆر خۆش‌حال‌م.» له‌تا‌ريىكى يه‌كه‌دا ده‌ستئى بو‌ده‌ستئى دكتور گيىرا، هه‌ر كه‌ ده‌ستئى دكتورئى به‌رده‌ستان كه‌وت به‌توندى گوشئى و گوتئى: «زۆر زۆر خۆش‌حال‌م، جاريىكى ديكه‌ش به‌خزمه‌تت گه‌بيىوم، ئه‌گه‌ر بيىرت ما بئى من «ئه‌بوگين» م ناوه. ئه‌م هاوينه‌ له‌ ماليى «گنوشيف» به‌خزمه‌تت گه‌يىستم. زۆر خۆش‌حال‌م كه‌واى له‌مال‌. مه‌عز بو‌ ره‌زائى خوا، ده‌ست نه‌نه‌ى به‌روومه‌وه و بلئى ي به‌م دره‌نگه‌ شه‌وه له‌ گه‌لت نايه‌م. ژنه‌كه‌م له‌ پر له‌زريىكه‌ى داو

ههردوو بێدەنگ بوون. کربلوف پشتی کردە ئەبوگین. تۆزیک وێستا و ئەوجا بە ئەسپایی لەدالانەکەوه خۆی بەژووری میواناکرد. وەزعی نااسایی و رەفتاری نامیر ئاسابوو. گلتۆتییکی کوزاوەی میزان کرد، تەمەشایەکی کتیبییکی ئەستوری وازی سەر مێزێتییکی کرد.

دکتۆر خۆشی نەیدەزانی بۆ ئەم کارانە دەکا، چونکە لەو دەمدا نە مەبەستیکی تاییەتی هەبوو نەبیری لە شتییک دەکردهوه. هەر بیریشی نەمابوو کە کارابەکی غەریب لەبەر دالانەکە وێستاوه و چاوهروانی ئەوه. کچی و تاریکی ژوورەکە هیندەدی دی خەمبارو بێ تاقەتیان کرد. کە لە ژووری میوانەوه چووه ژووری کارکردنەکە خۆی، لاقی راستی لەراده بەدەر قورس بوو. کەوتە لە پەکتوتی بە دووی کیتلونی دەرگاگەدا، ئازای لەشی سست و خاوبوو. وەکو یەکیک بەپیکەوت ریتی کەوتیبیتە مالتیکی بێگانه یا بۆ یەکەمجار لەژیانیا مەست بوو بێ، گیتزو سەر سام کەوتبووه بەر شەپۆلی کۆمەلتی هەست و سۆزی تازەوه. هیلە روناکی یەک کەوتبووه سەر کتیبەکانی نیو تاقیکی ژووری نووستنەکە، ئەم روناکی یە لەگەڵ بۆنی ئەسفەنیک و سپرتۆی ژووری نووستنەکە، تیکەل ببوو... دکتۆر شەکتە و خەمبار خۆی دا بەکۆلی کورسییەکی پشت مێزەکەیا. بۆ ساتی چاوانی گیتزو ویتزی بڕینە کتیبەکان کە لەبەر روناکی یەکەدا دەدرەوشانەوه. ئەوجا هەستا و چوو بۆ ژووری نوستن، لێرەدا، لە ژووری نووستندا مەرگ بەالی بەسەر هەموو شتییکا کیشا بوو. هەموو شتییک؛ بچووکتربین شتی نیوژووهکە باسی لافاو و تۆفانیکیان دەگیتراپەوه کە تی پەری بوو. مۆمیک لە نیوان کۆمەلتی شووشە و قوتو و گۆزەدا لەسەر تەپلەکی دانرا بوو و دەسوتا. چرایەکی گەورەش لەسەر دۆلابی دانرابوو. مۆم و چراکە تاقە روناکی ژوورەکە بوون.

کۆرەکیان لەسەر قەرەوێلەیهکی نزیکي پەنجەرەکە رەق راکشا بوو.

چاوانی ئەبلەق ببوون و ماکی سەر سامی یەک بەچارەیهوه دیاربوو. جولەیی نەدەکرد، پێ دەچوو چاوه ئەبلەقکانی سات بەسات تاریک و تاریکتر ببن وزیاتر بەقولا بچن. دایکی دەستی خستبووه سەر لەشی کۆرەکە و دەمو و چاوی لە چەرچەفەکانا نقوم کردبوو و بەرانبەر قەرەوێلەکە چۆکی دادابوو. ئەویش وەکو کۆرەکە ی بێ جۆلە بوو. بەلام ئازای بەدەنی وەکو بێ نیو ئاو دەلەرزێ! بە هەموو هیزو توانای باوہشی بە قەرەوێلەکەدا کرد، دەتگوت لەوه دەترسیت ئەو ئارامی یە ی بەالی بە سەرخۆی و هەموو شتییکا کیشاوه بشیوی و سەر لەنوی بوزووتیتەوه.

پەتۆکان، چەرچەفەکان، قاپ و ئامانەکان، ئەو دلۆپە ئاوانەیی سەر عاردهکە، ئەو فلچە و مراکانەیی لێرەو لەوی کەوتبوون، شووشەیهک دەرمانی سپی، هەوای ناخۆشی ژوورەکە هەر هەموو بێ گیان و مات و مردوو دەهاتنە بەرچاو. دکتۆر کە چاوی بە ژنەکەیی کەوت هەلۆهستهیهکی کرد. دەستەکانی لە نیوگیرفانی پانتۆلەکەیدا گرمۆلە کردن. سەری دانەواند و سەیرتیکی کۆرەکەیی کرد. چ شتییک لە سیمایدا بەدی نەدەکرا، تەنیا ئەو فرمیسکانەیی سەر ڕدینی نەبێ کە ئەو دیان نیشان دەدا کە تازە گریاوه.

ئەو ترسەیی کە لەکاتی باسکردنی مەرگا بەخەیاڵماندا دی لەو ژووری نووستنەدا نەبوو. بێدەنگی و کچی ژوورەکە، وەزعی دایکەکە، سیمای باوکەکە، هەر هەموو سامیکی تاییەتیان دەخستە دل. ناسکی و حساسی غەمیکی مەرۆقانهی لە وەسف نەهاتووی ئەوتۆ لە ئارادا بوو کە مەگەر تەنیا موسیقا دەرەقەتی وەسف کردنی بێ. کچی و بێدەنگی یەکی یەکجار ناسک و سەیر هەست پێدەکرا. کربلوف و ژنەکەیی هیدی و ئارام بوون، نە دەگریان، وەک بلتی ی ئەوانیش ئیعترافیان بە وەزعی و حالیی شاعیرانەیی خۆ دەکرد. چونکە هەردووکیان چوو بوونە سالتەوه، ئومیدی ئەو دیان نەماوو مندالی دیکەیان بێ.

دکتۆر چل و چوار سالتە، موی سپی بووه و لە تەمەنی راستی خۆی پتر دەنوینتی. ژنە جەرگ سوتاوەکەشی هەرچەندە تەمەنی سی و پینج سالتە، بەلام تەواو ژاکاوهو تیک چوو. ئاندری ئەک هەر تاقانەیان بوو بەلکو دوا مندالیشیان بوو.

دکتۆر، بەپێچەوانەیی ژنەکەیهوه لەو بابەتە مەرۆقانه بوو کە لەکاتی پەستی و غەمباری و سەغلتەتی دا حەز بەجولان دەکەن. ۵ دەققەیهک بەدیار ژنەکەیهوه وێستا و ئەوجا لەژووری نووستن و دەدرکەوت. لاقی راستی تەواو بەرزکردهوه، خۆی بەژووریتیی چکۆلەدا کرد کە تاکە قەنەفەیهکی ی گەورە نیوهی پێ کردبووه. لەویوه خۆی بەموبەقەکەدا کرد. بەدەوری وەجاخەکەدا سوپاوهوه. دانەوی یهوهو لە دەرکەیهکی بچووکهوه هاتە بەر دالانەکە دیسان زەلامیکی مل پینج لە مل و رەنگ پەریوی لێ بەدیار کەوت. ئەبوگین هەناسەیهکی هەلکیشا و گوتی: «هاتیت» کیلۆنی دەرگاگەیی گرت و گوتی! «فەموو با بڕۆین.» دکتۆر کەوتە لەرزین، لیتی راما و گوتی.

- ئەدی پیم نەگوتی ناتوانم پیم؟ چ کارابەکی سەیری!

- دکتۆر، ئاخە منیش بە شەرم. وەنەبێ بە وەزعی تۆ نەزانم، باوریکە پێ بەدل

هاوبه‌شی خه‌متم.» ئه‌بوگین ده‌ستی خستبووه سهر مل پیچه‌که‌ی و به‌دهم تکاو رجاوه ده‌یگوت: «خۆ من بۆ خۆم ناوی ی. رجات لیده‌که‌م ژنه‌که‌م خه‌ریکه‌ ده‌مری. ئه‌گه‌ر گویت له‌ ناوه‌ هاواری ده‌بوو، ئه‌گه‌ر رهنگو رویت ده‌بینی ئه‌وسا نه‌هه‌قت نه‌ ده‌گرتم! سه‌یری من که، وامزانی چوویت خۆت بگۆری! دکتور رجات لیده‌که‌م، مه‌عز بۆ ره‌زای خوا، پیاوی چا به‌ تا دره‌نگ نه‌بووه باپۆین.»

کریلوف ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بوو، ئه‌وجا گوتی: «ناتوانم له‌گه‌لت بێم» و خۆی به‌ژووری میواندا کرد. ئه‌بوگین دووی که‌وت، قۆلی گرت و گوتی:

- ده‌زانم تۆش خه‌مباری و نه‌هه‌قت نی یه. به‌لام من بۆ کارتیکی سوکه‌له‌ به‌دووتدا نه‌هاتووم، بۆ ئه‌وه‌ نه‌هاتووم ددانێ چاره‌سه‌ریکه‌ی یا گه‌وا هیتامه‌یه‌کی پزیشک‌گه‌ریم بۆ بنووسیت. هاتووم که‌ ژبانی مرۆقییک زگار بکه‌ی.» عه‌ینی گه‌دایان ده‌پارێتمه‌وه: «ژبانی مرۆقییک که‌م نی یه، له‌ هه‌موو غه‌میکی شه‌خسی گه‌وره‌تره. تکات لیده‌که‌م هیمه‌تی بکه، به‌ناوی مرۆقیایه‌تی یه‌وه‌ تکات لیده‌که‌م.

کریلوف به‌ دلته‌نگی یه‌وه‌ گوتی: «ئاخر مرۆقیایه‌تی دوو سه‌ره‌یه، به‌ ناوی هه‌مان مرۆقیایه‌تی یه‌وه‌ تکات لیده‌که‌م که‌ له‌گه‌ل خۆتم مه‌به. خواجه، تووشی چ بووم! من به‌ توژی خۆ به‌پتوه‌ ده‌گرم و تۆش مرۆقیایه‌تیم به‌گژا ده‌که‌ی. باوه‌ر بکه‌ بێشم هه‌یچم پێ ناکرێ. به‌که‌لکی چ نایه‌م. ئاخر چۆن ژنه‌که‌م به‌ته‌نی به‌جێ بیلیم؟ نا، نا...»

کریلوف ده‌ستی هه‌لته‌کاند. پشتی کرده‌وه‌ ئه‌بوگین، له‌سه‌ری رۆیی: «... له‌ من گه‌ره‌ک نی یه، به‌داخه‌وه‌م. .. به‌پیتی قانونی مه‌ده‌نی، به‌رگی سیازده‌ مه‌جبورم بێم و تۆش هه‌قی خۆته‌ پشتی مله‌م بگری و به‌زۆر له‌گه‌ل خۆتم به‌ری، قه‌یدی نی یه‌ به‌م کوژه‌، به‌لام منناتوانم. ته‌نانه‌ت ناتوانم قسان بکه‌م، بمبوره‌.» ئه‌بوگین دیسان ده‌سته‌وه‌ دامیینی که‌وته‌وه‌ و گوتی: «خوا هه‌لناگرێ به‌م جوژه‌ وه‌لامم بده‌یه‌وه‌ داوی قانونی مه‌ده‌نی و به‌رگی سیازده‌ ببریته‌وه‌. من هه‌قیته‌وه‌م نی یه‌ که‌به‌توژی له‌گه‌ خۆتم به‌رم. ئه‌گه‌ر دبی وهره، نایه‌ی هه‌واله‌ به‌خوا بی. به‌لام من چ زۆریکم نی یه. رجات لیده‌که‌م. ژنیکی گه‌نج خه‌ریکه‌ ده‌مری. تۆخوت ده‌لی ی تازه‌کوره‌که‌ت مردووه، جا توێه‌ک به‌وه‌ هه‌موو خه‌مه‌وه‌ له‌خه‌م و ترسی من نه‌گه‌ی کێ لیم تی بگا؟

ده‌نگی ئه‌بوگین له‌داخا و له‌خه‌فه‌تا ده‌له‌رزی. ئاوازی قسه‌کانی گه‌لی له‌ خودی قسه‌کان کاریگه‌رتر بوو. ئه‌بوگین یه‌گجار به‌خه‌مه‌وه‌بوو.

به‌لام ووشه‌کانی قه‌به‌وقه‌له‌وو بی گیانو ده‌ستکرد ده‌هاتنه‌ به‌رچاو. به‌خۆشی هه‌ستی به‌مه‌ده‌کرد جا بۆ ئه‌وه‌ی دلی دکتور نه‌ره‌نجی هه‌ولێ ده‌دا ئه‌گه‌ر به‌ووشه

دکتوری بۆ نه‌یه‌ته‌ رده‌ا ئه‌وا به‌ ره‌فتارو کروزانه‌وه‌ له‌وه‌ته‌ری سۆزی بدا و قه‌ناعه‌تی پی بکا. به‌شێوه‌یه‌کی گشتی ووشه‌ هه‌رچه‌ند جوان و ناسک بی ته‌نیا کار له‌که‌سانی بی خه‌م ده‌کن. ووشه‌ هه‌میشه‌ ئه‌وتوانا و ده‌سه‌لاته‌ی نی یه‌ که‌خه‌لکانی زۆر شاد یا زۆر خه‌مبار رازی بکا، چونکه‌ باشترین ده‌ریی خۆشحالی زۆر و غه‌می زۆر بیده‌نگی یه. ئاشقان له‌بیده‌نگی دا باشتر له‌زمانی یه‌کدی حالی ده‌بن. وه‌عزدا نیکی گه‌رم و گوپی سه‌رکوپی مردوویه‌ک ته‌نیا کار له‌بیگانان ده‌کا. ژن و مندالی ئه‌ومردووه، ئه‌و وه‌عه‌زه‌ گه‌رم و گوپیانه‌لاوه‌ سادرو هه‌یچه، کریلوف مات و بیده‌نگ و یستابوو که‌ ئه‌بوگین پتر له‌سه‌ر پیروزی و فیداکاری پیشه‌ی دکتوران رۆیی. دکتور گوتی: زۆر دووره‌؟

- هه‌رسه‌عاته‌ ری یه‌که‌. ئه‌سه‌په‌کانم ئه‌سپی چاکن، دکتور وه‌عدی شه‌رفت ده‌ده‌مێ که‌به‌سه‌عاتی بت به‌م و بت هه‌ینمه‌وه‌.

ئه‌م قسانه‌ی داوی گه‌لی زیاتر له‌ چه‌مکی «مرۆقیایه‌تی» و «پیشه‌ی پیروزی دکتوران» کاری له‌ دکتور کرد. توژی راماو ئه‌هیکی هه‌لکیتشا: «چاکه، پرۆ با برۆین!»

به‌په‌له‌ رۆی. به‌دوودلی یه‌وه‌ خۆی به‌ژووری کاره‌که‌ید کردو خه‌را به‌پالته‌یه‌کی ده‌لبه‌وه‌ گه‌رایه‌وه‌. ئه‌بوگین گه‌شایه‌وه، که‌وته‌ مه‌رایی دکتور، یارمه‌تی داتا پالته‌وه‌ی له‌به‌رکردو ئه‌وچا به‌ دووقۆلی له‌مال و ده‌ره‌وتن. دنیا تاریک بوو. به‌لام هه‌شتاش له‌دالانه‌که‌ی مالی دکتور روناکتر بوو. له‌تاریکی یه‌که‌دا بالای به‌رزو که‌می کوری دکتور، ردینه‌ته‌نک و دپێه‌که‌ی، که‌پوه‌ به‌رانی یه‌که‌ی به‌ئاشکرا دیاربوو. له‌ته‌نیشته‌ دکتوره‌وه، ده‌مو چاوی پان و بی رهنگی ئه‌بوگین کلاوه‌ بچوکه‌که‌ی که‌به‌ هه‌زار حال که‌لله‌ی داپۆشی بوو ده‌بینرا. ملپێچه‌که‌یه‌هر له‌پیشه‌وه‌ سپی ده‌چۆوه، له‌پشته‌وه‌ وه‌بن قژه‌ درپێه‌که‌ی که‌وتبوو. ئه‌بوگین له‌وه‌مه‌دا که‌یارمه‌تی دکتوری ده‌دا تاسه‌رکه‌وی و له‌نیو عه‌ره‌بانه‌که‌دا جیگیر بی. به‌ئه‌سپای گوتی: «باوه‌ر بکه‌ هه‌ست به‌خه‌می تو ده‌که‌م.» و به‌عه‌ره‌بانچی یه‌که‌ی گوت: «باژۆ لیوک ی نازیز باژۆ، تاده‌توانی خه‌را باژۆ.»

عه‌ره‌بانچییه‌که‌ به‌په‌له‌ وه‌ری که‌وت، یه‌که‌مجار گه‌شته‌ ئاستی ریزه‌ خانووی یه‌کی رووت. ئه‌م خانووانه‌ له‌ ده‌وری حه‌وشه‌ی خه‌سته‌خانه‌یه‌ک گیرسابوونه‌وه‌. هه‌موو لایه‌ک هه‌رتاریک بوو، ته‌نیا له‌و سه‌ری حه‌وشه‌که‌ نه‌بی که‌ روناکی یه‌ک له‌ په‌نجه‌ره‌ی ژووریکه‌ وه‌ ده‌بریسکایه‌وه‌ په‌رژینی باخیکی روناک کرد بووه‌. سی

په نجه رهي نهومي سهري ي خانويه كي ته نيا له تاريخي يه كه دا بي ره ونه قتر ده يانواند، نه و جا عه ره بانه كه كه و ته نيو تاريخي يه كي نه نگوسته چاوه وه. ته نيا خسه خشي گه لاي دره ختان و بوني كارگ ده هات. دهنكي پيچكه ي عه ره بانه كه. ته يرو توي خه بهر كرده وه و له نيو لق و پويي دره خته كانه وه جم و جول و فريادي خه مناك. وهك بلتي ي ده يانواني كوره كه ي دكتور مردوه وه ژنه كه ي نه بوگين زور نه خو شه. له چره دارستانه كه رت بوون، تاك و ته را ليرو له وي دره ختان ده كه و تنه بهر چاو، پاشان تا قه ده ونه نيك پيدا بوو. هه و زه ناويك به حال ددره وشا يه وه و سي بهري گه و ره له باوه شي دا مت بيوون. ئيستا عه ره بانه كه به پي ده شتيكي ته خت و هه موارد داده كشا. دهنكي ته يرو تو زور له دور ده هات. به لام هه زو هه موو شتيك كپ و خاموش بوو. كريلوف و نه بوگين به دريژاي ريگه بيده ننگ بوون. تا قه جاريك نه بوگين ناهيكي قولي هه لكيشاو له بن ليوه وه گوتي: «كه دهرديكي گرانه، بنيادهم هيچكاتي كه سو كاري به قه دكاتي خه ته ري له ده ست دانيان خوش ناوي.»

كاتي عه ره بانه كه به هيو اش ي له چوميك ده په ري يه وه. كريلوف له پر راپه ري وترسي لي نيشت. وهك بلتي ي له داكشاني ناوه كه ترسا. به خه م و كه سه ره وه گوتي: «ئا ريم بكنه با بچم يه كتيك بنيرمه كن ژنه كه م، فه قيره به ته نيا يه. پاشان ديمه وه خزمه تان.»

نه بوگين بيده ننگ بوو. عه ره بانه كه به له قه له ق به سه ر به رده كاندا رت ده بوو، له كه نارتيكي قومه لان رت بوو و كه و ته ري. كريلوف نالكاوي كول و كه سه ري خو ي بوو، به دهم خه م و خه فه ته وه ده يرواني يه دور و بهر كو تايي جاده كه له بهر تيشكي كزي ستيره كاندا نه ده بينرا. دره ختي بي له كه نار كه دا ريزبان به ستبوو و غه رقي تاريخي بوون. پي ده شته كه ي ده ستي روزه هلات. بي هه وراز ونشيو، ته خت و ساف وه كو ناسمان بي كو تايي بوو. جار جاري ليرو له وي له دور و رپا روناكي يه ك بهر ز ده بووه. پي ده چوو له كيلگو و په ريزه كاندا ناگر بكه نه وه. به ده ستي روزه نا واداو شان به شاني جاده كه گر دژلكه يه كي بچووك قوت ببوه و بچك و ده وه ن به سه ري يه وه مت بيوون. مانگ سوورو گه و ره وي جو له له ناستي گر دژلكه كه به ناسمانه وه و يستا بوو. له تو وايه ئيشكي ده گرن تا نه وهك له پر نا وايي و له ده ست بچي! سروشت و هه موو ديمه نه كاني ساردو سي و خالي له نوميد ده هاته بهر چاو. زه وي وه كو چون ژنيكي زيز له ژوورتيكي تاريخ و نوته كدا به ته ني داده نيشيت و هه ول دده ا يادي

را بردو نه كاته وه، غه مبارو كه سه رداريوو. ده ستي له به هارو هاوين شور دبوو به نا چاري چاوه نو ري زستان بوو. تا چاو هه ته ريده كرد سروشت تاريخ و سارد سپو پر كه ندوكلو ده هاته بهر چاو. كريلوف و نه بوگين مانگي سور هه لگه را و نه م هه موو شته يان نه ده بيني و نه يان ده تواني خو ي لي بيو يرن.

تا عه ره بانه كه نزيكتر ده بووه، نه بوگين بي قه رار تر ده بوو. هه لده ستايه سه ر پيان، له پشت عه ره بانچي يه كه وه ده يرواني يه پيشي. نه نجام عه ره بانه كه گه يبه بهر قالد رمه يه ك كه كه پر يكي به سه ره وه قوت كرابووه. نه بوگين رواني يه په نجه ره روناكه كاني نهومي ژيره وه. به ناشكرا دهنكي هه ناسه داني ده بيسترا.

له گه ل دكتورا وه ژوور كه و تن، به غه مبار يه وه ده سته كاني پي كدا مالن و گوتي: «نه گه ر شتي روو بدا ده مرم. .» گوي ي بو كي و بيده نكي ماله كه هه لخت و نه و جا له سه ري رو ي: «چ دهنكي نازنه وم، يه عني ساغ و سه ليمه؟! .» نه ده نكي نه سرت يه له دالانه كه وه نه ده هات. هه رچه ند چراكان روناك بوون به لام پي ده چوو هه موو ماله كه له غورا بي خه ودا بي. ئيستا دكتور و نه بوگين له بهر روناكي يه كه يه كديان به جواني ده بيني. دكتور زه لام يكي بالا به رزي نه ختي كوم بوو. به خو ي ساده و جل و بهر گه كه ي ساده تر بوو. ليو نه ستور، قولنگه كه پو، ده موچاو ژاكاو، نيگا سارد، به گشتي پياويكي بيتاك و بي منه ت بوو. قزي ته نكي، چرچي و لوچي ده موچاوي، ردينه ته نكه زوو سپي بووه كه ي، رووي گرژو موئي، ساردو سپي له گه ل خه لكي دا سه ر سه ختي يه كه ي و هه ر هه موو نه مانه روژاني تالي رابردو، چاره نووسي پر جه و روجه فاو مه شه قه تي ژيان وره نج بيوه ري مروقي بي ري بنياده م ده خسته وه. گه ر ته ماشا يه كي هه يكل و كه له شيت كرديا باوه رت نه ده كرد كه نه م پياوه ژني هه بي و تواني بيتي به ديار جه نازه ي مناله كه يه وه گر يابي. به لام نه بوگين جياواز بوو، توندو تو ل و تو كمه بوو، قزي زهردو، كه له لزل بوو، ده موچاوي هه رچه ند پان و گه و ره بوو به لام ناسكي يه كي تايبه تي هه بوو. جله كاني هه لبرارده و له سه ر دوا مو د بوو. به جل و بهر گه كه يدا ديار بوو كه دارا و ده وله مه نده. كه ري ي ده كرد سه ري قيت ده گرت و سينگي دهره په راند. دم و له بزي شيرين بوو. كه مل پيچه كه ي دا ده كه ند ياقزي ريك ده خست ناسكي يه كي ژنانه له ره فتاريدا به دي ده كرا. هه رچه نده به دهم دا كه ندي پالتو كه يه وه به ترسيكي مندالانه وه ده يرواني يه قالد رمه كه. به لام نه م ترسه ش نه يده تواني بيگوري. يا خو په سه ندي يه كه ي وه شيري وله شه وق و زه وق ي بخا. له وده مه دا كه به قالد رمه كه دا سه ر كه و ت گوتي: «كه س

ديار نى يه، چ دنهگيى نايى. خوايه خوت رهحم بكهى.»

دكتورى له رارهوهكهوه برد بو هولتيكى گهوره. پيانويهكى گهوره له سوچيكي هولتهكه دانرابوو، چرايهك هلواسرابوو. لهويوه چونه ژوورتيكى بچكولهى جوان؛ ژوورى دانيشتن بوو، زور خوش و دلگير بوو. روناكى يهكى خوشى نامال سوور روشنى كردبووه. نه بوگين گوتى: «جه نابت ليره دانيشه با خه بهريان بدهمى وهه ر ئيستا ديتمه وه خزمه ت.» كريلوف به تهنى مايه وه. نه جوانى وراز اوپي هولتهكه ونه نهم ماله غه ريب ويگانه يه شتاقيان كاربان تن نه كرد. له سهر كورسييهك روئيشت وروانى يه دهسته به سپيرتو سوتاوه كانى. نيو نيگايهكى گلپوه سورباوه كهى جانتاي چه لوكهى كرد، وئو جا كه وته هه لروانين به ديواره كانى ژووره كه دا تابزانتى سه عاتكه كه له كوئى يه، له پر نيگاي له سهر گورگيكي به كااخنراو گيرسايه وه كه وه كو نه بوگين له خورازى و خو په سهند بوو.

هممو شتيك كپ و نارام بوو... له شوپنيكى يه كجار دووره وه، له يه كييك له ژووره كانه وه كه سيك به دنهگى به رز تاهيكي هه لكيشا.

دهرگايهكى شووشه چركه يهكى ليوه هات و ئيدى هممو شتيك كپ و بيدنهنگ بوو. 5 دهققه رت بوو. كريلوف ئيدى نه يدهروانى يه دهستى خوئى، چاوى برى يه نه وه دهركه يه ي كه نه بوگين ليوهى روئى بوو.

نه بوگين له بهر دهركا ويستا بوو. نه بوگينه كهى جاران نه بوو. وه كو كه و چوو بوو و خو په سه ندييه كهى نه ما بوو ده موچا و دهستى، وه زع و حالى ته واو گوږا بوون، ئيدى يا له ترسا بوو يا له تاو تازارتيكى به دهنى بوو. كه پوى، ليوى، سميلتى و سيماي ده له رزين، به لام چاوه كانى بريسكهى تازارتيكى سه يريان ددها.

نه بوگين به ههنگاوى قورس و ههراوه وه خوئى گه يانده ناوه ندى ژووره كه! كوور بووه، نالاندى و دهستى هه لته كاند.

هاوارى كرد: «فريودرام!» نه و تا هيزى تيدا بوو و دانى به ووشه ي نه ودا نا: «نه و ديته فريوى داوم، روئيشتوه، به درو خوئى نه خوش خست و دهستى به منه وه نا تا رده ووى نهم كه ر پياوه «پاچينسكى» بكه وئى! نه ي هاوار! هاوار له خوم!»

به سستى به ره و لاي دكتور چوو. دهسته سپى و نه رمه كانى گرت به ده موچاوى يه وه. به دم داخ و خه فته وه له سهرى روئى: «روئيشتوه، فريوى داوم، تاخر نهم درو گه وريه بو؟ نه ي خواى گه وريه، تاخر من چم ليكر دووه؟ رده وو كه وتوه!» فرميسك وه كو باران له چاوانى دهبارى. گه رايه وه، كه وته هاتوو چو به ژووه كه دا. نه بوگين به

چاكه ته كوئى و پانتولنه ته سكه كه يه وه كه موئى روژ بوو، لاقى له چاو به ده نيا يه كجار باريك ده هاته به رچاو، به و قه دو قه لافاته وه له شير ده چوو. دكتور له پر په له پهلئى پي كه وت، هه ستايه سهر پي، روو به رووى نه بوگين ويستا و گوتى: «باشه نه خوشه كه كوا؟» نه بوگين هاوارى كرد، قاقا پيكنه نى، هون هون گريا، دهستى هه لته كاند: «نه خوشه كه؟ نه خوشه كه؟ نه خوشى چى! مه لعونه، ناچيزه يه، نا ئينسانه، شه يتانيش په ي بهم فنده نه ده برد: دهستى به منه وه نا تا بو خوئى رده ووى كه ر پياويك بكه وئى رده ووى قه شمه رى، لوتى يه، چه كليك بكه وئى! خوايه چم به سهر هات، خوئى مرديا، قه ت نه مام پي قبول ناكري، نه به خوا قبول ناكري.»

دكتور رهق راوه ستا. چاوى پر بوو له نه شك. ردينه تنك و چه ناگه باريكه كهى كه وتنه له رزين. به سه رنجه وه روانى يه ده ورو به رى خوئى و گوتى: «نهم گالته بازاره چى يه؟ مناله كه م مردووه، ژنه كه م به وه هممو كوئى و كه سه ره وه به تهنى له ماله وه به جى هيشتووه، خوم له سهر پييان ناگرم، سى دانه شه وه خه وه نه چوته چاوانم... و له ويئنده ره وه منى هيتاوه تا له م كوميدى بازارى يه دا ده ورم پي بيئى... من له مه تنى ناگم، نه خير سهر له مه ده رناكه م!» نه بوگين يه كييك له كوئله مسته كانى كرده وه، كاغه زيتيكي چرچ و لوچ كه وته سهر زوى، تا توانى پي ي پيدانا، ده تگوت پي به ژهنگه سوره يه كدا دهنى، به رقه وه گوتى: «سه يرى منى نه فام بكه، چاوم كوئر ببوايه» دهستى گرت به سه ربييه وه. ده تگوت فه لاحتيكه و ته باره گه نمه كه يان پي شيل كرده وه، له سهرى روئى: «نه مده زانى بو هه مو روژى سه رمان ددها، نه مزانى بو نه مرؤ به گاليسكه هاتبوو؟

تو سه يرى گيلى منكه! به سته زمانى دلپاك!»

دكتور كه وته پرته وبولنه: «من تنى ناگم، سهرم له م شته ده رناچيت، نهم فيل و ته له كه بازى يه يانى چى؛ يانى دهست خه رو كردنى خه لكى، يانى گالته كردن به دهر دو تازارى خه لكى.

مه حاله... من له ژيانما شتى وام نه ديوه!»

دكتور گيژو ويژو سه رسام. سه رسام وه كو يه كييك له پر هه ست بكا كه زالمانه پييان رابواردووه. شاننه كانى هه لته كاند، دهستى به يه كدا مالىن. نه يده زانى چ بلتى و چ بكا. نيوه گيان خوئى دا به كوئى كورسييه كدا.

نه بوگين به چاوانى پر فرميسكه وه قسه ي ده كرد: «ئيستا باشه، باش، نه وا منى خوش نه ده ويست. دلى به پياويكى ديكه وه بوو. هه موو نه مانه به جى ي خوئى، به لام

ئەم فرۆفیللە بو؟ ئەم ریسواییە بو؟ ئاخر بو؟ لە پای چی؟ ئاخر من چ خراپە یەکم لە گەل کردبووی؟» لە کريلوف نزیك بوو و بە گەرمی گوتی:

«جەنابی دکتۆر گویت لە برای خۆت بێ، تۆ بێ ئەو ی بتەوئ تازە بوویت بە شاھتەتی ئەم کۆستەتی من، منیش نامەوئ چ شتیکت لێ وەشێرم. باوەر بکە ئەم پڕ چ براوەم خۆش دەویست، بەدڵ و بەگیان ئاشقی بووم. هەموو شتیکم کرد بە قوربانی ئەو.

لە گەل کە سوکارم دا تێک چووم، دەست بەرداری کارەکم بووم و وازم لە موسیقا هێنا. لەشتی وادا چاوپۆشیم لێکردوو کە لە دایک و خوشکی خۆم نەکردوو. هەرگیز لێ ی تۆرە نەبووم، قەت لە گول کالترم پێ نەگوتوو، ئاخر ئەم فیللە بو؟ ئاخر ئەگەر دلت بەمنەو نەماوە دلت لە جێ یەکی دی یە، ئەو رێک و رەوان بیلێ و تەواو. بەتایبەتی بەخۆت دەتزانێ کە من لیت تێ دەگەم...»

ئەبوگین بە دەم فرمیتسک هەلپشتنەو هەموو نەیتنی یەکی خۆی بو دکتۆر هەلپشت. بە گەرمی قسەتی دەکردو بە هەردووک دەستان دلی دەگوشی. بێ سل کردنەو هەموو نەیتنی یەکی خیزاننداری خۆی هەلپشت. پێ دەچوو خۆشحال بێ بەمە ی کە ئەم رازانە لە دلی و دەدرنێ. ئەگەر سەعاتی- دووان بەو شتێوە قسەتی کردبا و داخی دلی خۆی هەلپشتبا بێگومان دلی هیتورتر دەبوو.

کێ دەلێ گەر دکتۆر گویتی بو گرتباو دلی داباوە، ئەبوگین شیتگی نەدەبوو و کاریکی گەوجانە ی نەدەکرد؟ بەلام بە پێچەوانەو وەختی ئەبوگین قسەتی دەکرد دکتۆر تەواو گۆرا، تۆرەیی نیشته سەر سیمای، چارە ی غەمبارتر و تۆرەتر بوو. کە ئەبوگین وینە ی ژنە کە ی خستە بەر دەستی دکتۆر و- ژنە کە ی جوان و ئیسک سووک بوو، بەلام عەینی دنیا تەرک کردووان ووشک و بێ دەماغ بوو- لێ ی پارایەو کە سەیری ئەو وینە یە بکاو بلێ کە ئایا دەشیت خاوەنی دەموچاویکی ئاوا درۆبەکی ئاوارتیک بخا، دکتۆر لە پڕ وەکو یەکیکی حالی لێ بێ، ناگر لە چاوانی بیتەو، هەستایە سەر پێ و گوتی: «لە گەل منته؟ من نامەوئ گوئی بگرم! نا!» هاواری بەسەریا کردو بە توندی دەستی بە سەر مێزە کە دا کیشا: «من نامەوئ بە نەیتنی هیچ و بێ مەعنا ی ئیو بەزانم. نەفرەت لە خۆتان و نەیتنیتان.. ئاخر تۆ بە چ روویە کەو ئەم قسە قۆرانە بو من دەکە ی! یا لات وایە هیشتا تەواو پیت رانە بواردوو؟ چما من گالته چی جەنابتم ها؟»

ئەبوگین، پاشەو پاش کشایەو و بەسەر سامی روانی یە کريلوف. دکتۆر بە دەم

ریشە لەرزیتووە لەسەری رۆیی: «بو چی منت بو ئیرە هینا؟ تۆ ی بێ غیبرەت بەملی شکاوت ژن دینی، تۆ ی نامەرد بە ئەستۆی ووردت تۆرە دەبی و دەیکە ی بەم هەرایە، پیم نالێ ی من چمە لەم سەریە شە یە؟ داستانی ئاشقینی ئیو چ پێوەندییەکی بەمنەو یە؟ واز لە من بێنە و هەرە بەردەوام بە لەسەر دزی ئابرومەندانە ی خۆتو تا دەتوانی دەم لە بیرو باوەری مرۆف دۆستانە بکوته!»

دکتۆر بە تیلە ی چاوریانییە جانتای چەلۆکە و گوتی: «پرو سازو سەنتوری خۆت لێ بده، وەکو کە لە شتیری خەسیو خۆت پف بده، نە خەلە تابی بە پیاوی ماقول رابویری. ئەگەر ریزی ناگری ئەوا نە خەلە تابی توخنی بکەوی!»

ئەبوگین سور بوو و گوتی: «ئەم قسانە چی یە؟»

- ئەم قسانە ئەو یە کە بە خەلکی رابواردن کاریکی نامەردانە یە.

من بابایەکم دکتۆر. چمالات وایە دکتۆران و کاسبکارانی بە حورمەت کە وەکو ئیو گەل بەرەلانی و بە مۆزە مۆزە دووی ئافرەتان ناکەون، کریگرتەو شاگردی ئیو. لە ئیو کە مەترن. خو ئەگەر واش بیر بکەنەو هەقی ئەو تان نی یە کە بابایەکی کاسبکار دوو چاری ئەم سەریە شە یە بکەن.

ئەبوگین بە کاوە خو پرسى: «بە چ هەقی ئەم قسانە دەکە ی؟. دکتۆر هەمدیس نەراندى بەسەریا و بە توندی دەستی کیشا بە مێزە کە دا:

- ئەدی تۆ بە چ هەقییک منت بو ئیرە هینا؟ بۆبەت هینام تا گوئی لە قسە قۆرە کانت بگرم. بەخۆت نەتدەزانی لە چ وەزە و حالیک دام؟ بە چ هەقی گالته بەخەم و خەمباری خەلکی دەکە ی؟» ئەبوگین هاواری کرد: «تۆ شیتنی، پیاویکی کە لەمە رەقی، من یە کجار غەمگینمو...»

دکتۆر بزە یەکی کرد: «غەمگین! نۆ بەتی ئەو قەوانە یە، تۆ و خەم کوجا مەرحەبا، ئەو بەرەلانیانەش کە دەستیان دەکەویتە روو خو بە بەدبەخت و غەمبار دەزانن، کە لە شتیری نیرە موکیش غەمگینە. لە چەوری و قەلەوی خۆی بیزارە. هە ی گەجەر و گوجەرانى بێ حورمەت!»

ئەبوگین هاواری کرد: «قوربان تۆ ناگات لە خو براو، ئەم جوتیانە زەلامیان لەسەر دارکاری دەکری، تێ دەگە ی؟»

ئەبوگین دەستی بە گیرفانی بەر باخەلە کە یا کرد، دەفته رچە یەکی دەرتنا، دوو پارچە پارە ی کاغەزی دەرتناو توری هەلدانە سەمێزە کە. پەرە ی کە پوی دەلەرزى و گوتی: «فەرموو ئەو پاره کەت، ئەو هەقی هاتنە کەت!»

دکتور، پاره‌کانی تور دایه سهر زهوی به‌که و گوتی: «به چ روویه‌که‌وه پاره‌م ده‌دهتی، ئیهانه‌کردن به پاره‌خوش نابیتته‌وه؛ عوزر له قه‌باحه‌ت خراتر.» ئه‌بوگین و دکتور به‌رانبه‌ریان لیکدی گرت، تا توانیان جنیوی سوکیان به‌یه‌کدی دا، که‌سیان له‌ژبانیانانه‌تانه‌ت له‌دنیای بیهوشی و شیتیش دا جنیوی وا سووک و نه‌هق و بی‌جی‌یان به‌زار دا نه‌هاتبوو. غه‌می هه‌ردووکیان ته‌واو سهری کردبوو لیو ریژر بیوو. خه‌لکانی غه‌مگین، خو‌په‌رست و ناره‌سه‌ن و بی‌ویژدانن وله شیت شیتترین و چه‌ند شیتان لیکدی حالئ ده‌بن ته‌وانیش هه‌ر ته‌وه‌نده. غه‌م هه‌رگیز به‌شهر یه‌ک ناخا- به‌شهر فیری دوو رویی و پریا ده‌کا. ئه‌گه‌ر که‌سیک و ابزانج خه‌م و خه‌فه‌ت به‌شهر یه‌کده‌خا، ته‌وا غه‌در ده‌کا و به‌ه‌له‌دا چوو. له‌نیو خه‌لکی غه‌مبارا زور و سته‌م زیاتر روو ده‌دا تا له‌نیو خه‌لکانی بی‌خه‌م و به‌که‌یف دا.

دکتور پرزه‌ی لی‌ برا، گوتی: «رجات لیده‌که‌م بمنیره‌وه بو ویرانه‌که‌ی خوم.» ئه‌بوگین به‌توره‌یی له‌زه‌نگی دا، که‌س به‌ده‌نگی یه‌وه نه‌هات، جاریکدی دی زه‌نگه‌که‌ی لیدایه‌وه و ته‌وجا به‌توره‌یی زه‌نگه‌که‌ی کیتشا به‌عاردی دا. زه‌نگه‌که‌ی بی‌ناز له‌سه‌ر مافوره‌که‌ که‌وت و ده‌نگیکدی خه‌مناکی وه‌کو ناله‌ی مه‌رگی لیه‌هات. نوکه‌ری وه‌ژوور که‌وت.

ئه‌بوگین به‌مشته‌کوئه‌تی یه‌ریوو: «باوه‌ حیزی که‌ رانباو گا و پیم نالئ ی له‌ کوئ بووی! هه‌ره‌ بیژه‌ عه‌ره‌بان‌یه‌ک بو ئه‌م پیاوه‌ حازربکه‌ن و عه‌ره‌بانه‌ تاک ئه‌سپی یه‌که‌ش بو خوم ئاماده‌بکه‌ن.» هه‌ر که‌ نوکه‌ره‌که‌ ویستی بروا گازی کرده‌وه: «سه‌بر که‌، سه‌به‌ی شتاق‌تان لی‌ره‌ نامین، نه‌ک حه‌رامینه‌ی پی نه‌زانینه، باروبنه‌تان وه‌پیتچن و برۆن. پیاوی دی راده‌گرم، خوت‌ریبانه» ئه‌بوگین و دکتور هه‌ردوو بی‌ده‌نگ و ئارام چاوه‌ری ی گالیسکه‌ بوون.

ئه‌بوگین، گه‌رایه‌وه‌ سه‌رباری جارن، خو‌په‌سه‌ند و له‌خو‌رازی، به‌ژوو‌ره‌که‌دا هاتوو چۆی ده‌کرد. به‌شیه‌یه‌کی جوان و دلگیر سهری باده‌دا، دیار بوو مژولی دانانی پیلانیکه‌، هیتشتا توره‌بیه‌که‌ی نه‌نیشته‌بووه‌وه. به‌لام ده‌یویست و اخۆی بنوینئ که‌ گوئ به‌ دژمنه‌که‌ی نادا. دکتور به‌پیتوه‌ ویستا بوو، ده‌ستیکدی له‌سه‌ر قه‌راخی میزه‌که‌ بوو، به‌نیگایه‌کی پر گومان و قول و رقنه‌وه‌ دیروانی یه‌ ئه‌بوگین؛ نیگایه‌ک که‌ ته‌نیا خه‌لکی خه‌مبارو بی‌ویژدان له‌کاتی دیتنی جوانی دا ده‌یکه‌ن.

دوای تو‌زیک دکتور سوار بوو، له‌وینده‌ر دوور که‌وته‌وه، هیتشتا هه‌ر ماکی رق و توره‌یی به‌نیگایه‌وه‌ مابوو. دنیا تاریک بوو. زور تاریکتر له‌ساعتی به‌ر له‌نیستا که‌

به‌ریوه‌ بوون بو ئیره. مانگی سورباو که‌وتبووه‌ پشت گرده‌چکوئه‌که‌وه. هه‌وره‌کان ره‌وی بوونه‌وه، له‌تاریکی یه‌که‌دا گوم بیوون؛ لی‌ره‌وه‌ له‌وی ده‌وری ئه‌ستیره‌کانیان دابوو. گالیسکه‌ تاک ئه‌سپی یه‌که‌ به‌ته‌ق و هۆر له‌ عه‌ره‌بانه‌که‌ی دکتور ره‌ت بوو. ئه‌بوگین به‌سواری ئه‌وه‌ عه‌ره‌بان‌یه‌ ده‌ریوی، ده‌ریوی تا هه‌ر حه‌ماقه‌تیکدی له‌ده‌ست بی‌بی‌کا. دکتور به‌دریژایی ریگا نه‌بیری لای ژنه‌که‌ی بوو نه‌ لای ئاندری، ته‌نیا بیری له‌ ئه‌بوگین و ئه‌وه‌ که‌سانه‌ ده‌کرده‌وه‌ که‌ له‌ماله‌که‌یدا ده‌ژیان. بیرو بیکردنه‌وه‌کانی ناره‌واو نامرۆق‌شانه‌ بوو. تاتوانی له‌ دلئ خویدا جوتینی به‌ ئه‌بوگین و ژنه‌ به‌د ره‌وشته‌که‌ی و هه‌موو ئه‌وه‌ که‌سانه‌ی له‌مالئ دا بوون، دا. به‌دریژایی ریگا نه‌فره‌تی بو ناردون و هیتشتاش هه‌ر دلئ ئاوی نه‌خواردوه‌وه، هه‌زارو یه‌ک تانه‌و تانوتی لیدان، تاوانباری کردن، خه‌تاباری کردن و پی. ده‌چوو تا مردن ئه‌م رق و کینه‌یه‌ی له‌ دل‌ده‌رنه‌چن.

رۆژگار ده‌گوزهری، غه‌می کريلوف ده‌بریتته‌وه، به‌لام ئه‌م رق و کینه‌ یه‌ هه‌رچه‌ند لایق به‌دلئ ئینسان نی یه، نابریته‌وه، نابریته‌وه‌وه تا مردن له‌ دلئ دکتور و له‌بیری دکتور ده‌رناچن.

بیه‌لیف گوتی: «ئەدی تۆ چۆنی کورپی باش؟ ئەمە تۆی، نەم بینیت. دایکت چۆنە؟» ئەلیوشا لەم کاتەدا تازە پەنجەیی پی ی چەپی بە دەستی راستی گرتبوو و لەوە زعیکی دژوارا بوو. سەری هەلسواران دەوێ تاگەییە پاژنەیی پی ی، ئەوجا بازتیکی داو لە بیه‌لیف راما، شانەکانی هەلته‌کاندو گوتی:

- بلییم چی، بە راستی دایکم هیچ کاتێ باش نی یە. بە خۆت ژنان دەناسیت، ئەویش وەکو هەرژنیکی دایمە یەکیک لە بورغوێکانی سیلاگە. بیه‌لیف بۆ ئەوێ خۆی مژول بکا، کەوتە سەرئەجدانی سیمای ئەلیوشا. بیه‌لیف کە ئولگای دەبینی ئیدی گوتی ی ئەلیوشا نە دەداو چ حیسابیتیکی بۆ نە دەکرد. وەرە کورپیک لە بەرچاوتا بی، بەلام چ دەکا؟ چی نیازه؟ قەت بیر لە وەلامی ئەوپرسیارە نەکە یەو.

دەموچاوو هەنیه‌ی سپی ئەلیوشا و چاوه‌گەش و رەشەکانی لەبەر بولیتلی خور ئاوادا «ئولگا ئیثانوقنا» ی وە بیر بیه‌لیف هینایەو، بەلام ئولگا ئیثانوقنای یەکەم لاپەرەکانی دەفتەری ئاشقینیان. ویستی توژی موحامەلەیی ئەلیوشا بکا، گوتی: «وەرە شەیتان، وەرە با لە نزیکەو تیر تەماشات بکەم.»

ئەلیوشا خۆی لەسەر قەنەفەکە هەلدا یە خوارێ و چوو لە بیه‌لیف، بیه‌لیف دەستی خستە سەر شانێ ئەلیوشا و گوتی: «ئێ، ئەدی خۆت چونی؟»

- بلییم چی، جارێ زۆر باشتەر بووم.

- چۆن؟

- جارێ من و سونیا تەنیا موسیقمان دەخویند و دەرسی خویندەن و هەمان هەبوو، بەلام ئیستا دەبی شیعری فەرەنسیس لەبەر بکەین. ئەو تازە سەرت تاشیو؟

- بەلێ، زۆر نی یە.

- نەک بلێ ی. ردینیش کورت کردۆتەو. دەستیکی لێ بدەم؟ نایەشی؟

- نەخیر.

- ئەو بۆ وەختی تاقەموویەک رادەکیشی دیشیت، بەلام ئەگەر چەپکە موویەک رابکیشی وەکو ئەو وایە نەیه‌شیت. حەیفی تۆ ردینی ئەم لاو ئەولای رووت نایەلێتەو. هەقی ئیرە و ئیرە بیلێ یەو و تەنیا ئیرە درێژ بکە یەو. «ئەلیوشا هاتبوو تەنیش بیه‌لیف و کەوتبوو یاری کردن بە زنجیری سەعاتەکی. گوتی: «کە گەورە بووم و چوومە قوناغی ناوێندی دایکم سەعاتم بۆ دەکری، پی ی دەلیم زنجیریکی لە مە ی تۆم بۆ بکری. قفلەکی چەند جوانە. بابیشم یەکیکی وای هە یە، بەلام ئەمە ی تۆ لیرەو خەت خەتەکی چێ ئەو ی بابم لیرەو پیتی لە سەرەو

ریکەوتیکی هیچ

نیکولای ئیلیچ بیه‌لیف یەکیک بوو لە مولکدارانی پترزبورگ. ئاشقی ئەسپ سواری و جریدبازی بوو، خۆشی دەخواردو چاکی دەدری. گەنجیکی سی و دووسالە ی گەنم رەنگ بوو. روژی دەمەو ئیوارە خۆی گەبانده‌ خزمەتی خات «ئارنبن» یانی خۆی گەبانده‌ خزمەتی «ئولگانوقنا» کە پیتوێندی لەگەلیا هەبوو، یا خۆد خۆی گوتەنی «سالانی لەو پیتیش کۆتی ئەشقی پر مەشەقەتی ئەوی لەگەردن کردبوو» هەرچەندە لاپەرەکانی هەوێتی ئەم دەفتەرە، لاپەرە ی گەرم و گۆر و پر لە جوانی و ئیلھام بوون، بەلام ئەم لاپەرەنە لەمیژ بوو خویندرا بوونەو ئیستا هەر چەندە ناوێناو هەلەدرانەو بەلام ئەو گەرم و گوری یە جارانیان نەبوو، ئاسایی بوون.

نیکولای ئیلیچ بیه‌لیف، کەبینی ئولگائیشا نوفا لەمال نی یە، خۆی بەژووری میواناکردو بە دەم چاوه‌روانی یەو لەسەر قەنەفەیک رویشت. لەپر دەنگی مندالیک لەگوتی دا زرنیکایەو. «نیکولای ئیلیچ خیر هاتی، هەنووکە دایکم دیتەو. لەگەل «سونیا» دا چوونەتەکن خەیات:»

ئەلیوشای کورپی ئولکاش لەهەمان ژووردا لەسەر قەنەفەیک پال کەوتبوو. تەمەنی هەشت سالان بوو، بەلام دیاربوو کە چاک خزمەت دەکری بەچاکەتە مەخمل و گۆرەوی یە رەشەکانیا هەر لە وینە ی سەر پۆستکارت دەچوو. لەسەر سەربینیک پال کەوتبوو و لاسایی ئەو پەتبازی دەکردەو کە لەسیرک دا بینا بوو. هەر جارە ی لاقیکی هەلەدەبری، کە لاقە ناسکەکانی ماندوو دەبوون، دەستەکانی تەکان دەدان، یارادەپەری و بەچار چنگۆلە دەرویی، دەبووست هەردوو لاقی هەلبرێ و لەسەر هەردووک دەستی بوەستی، بەدل و بەگیان ئەم کارە دەکرد، هانکە هانکی پیتەکەوت و دەتگوت لە لەشی خۆی بیزارە.

ویندیه کی دایکیشمی تیدا داناوه. ئیستا بام زنجیریکی تازهی کریوه، ئەلقه ئەلقه نی یه، وهکو شریت سافه.

- تۆ چوزانی؟ چما بابت دهبینی؟

- من.. ها! نه! من!..

ئەلیوشا سور بۆوه. بۆ ئەوهی درۆکهی داپۆشیت، پەربشان وسەرسام کهوتە یاری کردن به قفلای زنجیری سەعاته کهی بیه لیف. بیه لیف چاوی بری یه ئەلیوشا وگوتی: «تۆ پیتم بلتی بابت دهبینی؟»

- نه!

- به شهرفت راست برۆ، به دهموچاوتدا دیاره که راست نارۆی، زمان درۆ ناکا! پیتم بلتی بزاتم بابت دهبینی، ده پیتم بلتی خو من وتۆ دوستین.

ئەلیوشا به سەرسامی پرسی:

- ئاخر به داکم نالتی ی؟

- ئەوه قسه یه؟

- ئاخر وهعدی شهرفم دهدهینی؟

- وهعدی پیاو بی.

دهسویندم بۆ بخۆ.

- سهیری ها!

ئەلیوشا روانی یه دهووبهاری خوئی، چاوهکانی زیت کردنهوه کهوته چه دوو:

- بهلام تو خوا به دایکم نهلتی ی، چونکه نابیی نه دایکم ونه کهسی دی بهم نهیینی یه بزانی. خوانه کهران دایکم پیتی بزانی ئیدی وای به حالی من وسونیا وپلاگیهقا. دهوجا گوئی بگره، سونیا ومن هه موو سی شه مومان وجومعه یه ک بام دهبینین. پلاگیهقا بهناوی گه رانهوه بهر له نیوه رۆژه ده مان بات بۆ شیرینی خانە «ئاپفل» وبام لهویندر چاوه روانانه. هه میشه له ژووریتیکی جیا داده نیشیت، ژووره که میتزیککی مه رمه ری جوانی تیدایه، ته پله کیتکی له سه ره هه ر له تاژی بی پشت دهچی.

- له وی چ دهکهن؟

- ههچ، چاکو خوئی له گه ل یه کدی دهکهن، نهوجا داده نیشین وبام قاوهو کیکمان بۆ دهکری. دهزانی سونیا کوليجه ی ناوبه قیمه دهخوا، بهلام من هزی لیناکه م، نه گه ر به که له رم وهیلکه دروست بکری تۆزی باشتره! زۆر ناخۆین، دهزانی

بۆ؟ تا نیوه رۆ که هاتینه وه نامان پیتی بخوری ودایکم ههست به ههچ نهکا،

- باشه له وی باسی چی دهکهن؟

- له گه ل بام؟ باسی هه موو شتی دهکهن. بام ماچمان دهکا، نازمان دهکیشی، چیرۆکی خویش خویشان بۆ دهگیت ته وه. دهلی که گه وه بووین ده مانباته لای خوئی تا له گه ل نهو بژین. سونیا پیتی خوئی نی یه. بهلام من ده لیم: «باشه، هه رچه نده به بی دایکم ناخۆشه، بهلام قهیدی نی یه نامه ی بۆ ده نیرین.» چه ند خویشه. ده توانین له ته عتیه کاندای سهری دایکم بدهین. ناتوانین؟ بام وهعدی داوه ئەسپیتک بۆ من بکری. بام پیاویکی چاکه، بهلام نازانم بۆچی دایکم به عزی کردووه و نایه وی ئه ویش بیته لای ئیمه، نازانم دهلتی ئیمه نابیی نهو بدینین، خو بام دایکیشمی خویش دهوی. هه میشه له ئیمه ده پرسیت حالی چۆنه، خه ریکی چی یه؟ که دایکم نه خوش بوو سهری دنیا ی لیتی هاتبۆوه یه ک. هه میشه ناموژگاریمان دهکا که به قسه ی دایکه بکهین و قه دری بگرین. ئه ری راسته ئیمه به ده بخت و نه گبه تین؟

- بۆ؟

- بام وا دهلتی، دهلتی ئیوه مندالگه لیتکی به ده بختن. من که گویم له وده بی و دهلتی ئیوه نه گبه تن، من و دایکتانیش هه ر نه گبه تین، زۆرم پیتسه یه ره. هه موو جار پیمان دهلتی دوعا بۆ خووتان و بۆ ئه ویش بکه ن.

ئەلیوشا چاوی بری یه بالنده یه ک که پوشکه یه کی که وتبووه نیوچاو، له فکران را چوو. بیه لیف بۆله یه کی لیوه هات: - یانی ئیوه ئه م کارانه دهکهن؟ دهچنه شیرینی خانه و له گه ل بابتاندا داده نیشن ودایکتان پیتی نازانی؟!

- نه! نه! له کوئی بزانی؟ پلاگیهقا قسه ناکا پیتی زه رده لوی بۆکرین. هیند شیرین بوو دهتگوت مره بایه، دوو دانه ی دایه من.

- باشه بابت قهت باسی من ناکا؟

- تۆ؟ بلیم چی؟

ئەلیوشا شانی هه لته کاندو ته ماشایه کی بیه لیفی کرد: - باسی تۆ!...

- چی دهلتی؟

- ئاخر زویرنایی؟

- بۆ زویر دهیم؟ خو جوینم پیتی نادا؟

- نه، جوین نا، بهلام دهزانی. .. زۆر له تۆ توریه و دهلتی هه مووی خه تای تۆبه که دایکم به ده بخته و تۆ... تۆ... تۆ دایکهت له ری در کردووه. بهلام من باسی تۆم

بۆ کرد. گوتم پیاویکی باشه و قهت به سهر دایکم دا نابۆلئینی. که چی نه و هیچی نه گوت، ته نیا سه ریکی له قاندو ته واو..

- یانی ریک و ره وان ده لئی من دایکت له ری دهر کردوه؟

- به لئی به لام خو تو گوتت زویر نابی.

- زویر نیم... ئەمە یان تو نایزانی، تومەز ویرای ئەو دی که وتومە داوه وه خه تاباریش دهرچووم.

زهنگی دهرگا لیدرا. ئەلیوشا ههستا و دهرپه ری یه دهری. دوا ی توژیک ژنیک و کیژۆله یه ک وه ژوور که وتن. ژنه که، ئولگا ئیفانوفنای دایکی ئەلیوشا بوو. ئەلیوشا له دوا ی ئەوه وه به هه لبه زو دابه زو ده ست هه لته کاندنه وه وه ژوور که وت.

بیه لیف که وته منجه منج، وه لالا بابه خوشت گو ئەدی وایه، جگه له من کن تاوانباره؟ هه ق به وه، ئەو مێردیکی زولم لیکراوه.

ئولگا پرسى: - چی بووه؟

- چی بووه؟ گوئی له وه عزدادانی مێرده نازیزه که ت بگره. یانی من کابرایه کی نازاوه چی و پیاوکوژم، خوی توو منداله کانتیم شه کردوه، من له ریم دهر کردوون. ئیوه هه مووتان به د به ختن و له و ناوه هه ر من له و په ری به ختیاری دام، زۆر زۆر به ختیارم!

- لیت تی ناگه م نیکولا، چی بووه؟

بیه لیف نامازهی بۆ ئەلیوشا کردو گوتی: - له م براده ره بپرسه.

ئەلیوشا سوور هه لگه را، له پر رهنگی گۆراو ترس له سیمای نیشته.

به دهنگی بهرز گوتی: - نیکولای ئیلچ قسه نه که ی!

بیه لیف به دهنگی بهرز له سه ری رۆیی: - ئەگه رهز ده که ی له و بپرسه. پلاگیه فای گه وج و خرف منداله کان له گه ل خو ی دها بۆ شیرینی خانه و له وینده ر بابی به پزیزیان ده بین. ئەمه یان هه رنه یسه، گوایه بابی به پزیزیان شه هید بووه من شه هیدم کردوه. من کابرایه کی نازاوه چیم و ژیان و گوزه رانی ئیوه م تیک داوه...

ئەلیوشا به که سه ره وه گوتی: نیکولای ئیلچ خو تو قه ولی شه ره فته دامی... بیه لیف ده ستی هه لته کاند: واز بینه، ئەمه له کیشی قه ولی شه ره ف دانی نی یه. چ شتی نامکوژی دوو روپی و درۆ نه بی.

چاوانی ئولگا پر بوون له فرمیسک: «من تی ناگه م.» رووی کرده کوره که ی و پرسى: «لیولکا، ئیوه بابتان ده بین؟» ئەلیوشا خو ی گیل کردو به ترسه وه روانی یه

بیه لیف. دایکی گوتی: «مه حاله، ده چم له پلاگیه فا ده پرسم.

ئولگا له ژووره که وه دهر که وت. ئەلیوشا له حه ژمه تاندا هه موو گیانی ده له رزی، گوتی: «خو تو قه ولی شه ره فته دامی!» بیه لیف ده ستیکی هه لته کاند و که وته هاتوچۆ به ژووره که دا. بییری له وه ده کرده وه که چ تانه یه کی لی دراوه. ئیستاش وه کو هه میشه ئەلیوشای فه رامۆش کرد بوو. ئەو، ئەو پیاوه گه وره یه هه قی به سه ر مناله کانه وه نه بوو. ئەلیوشا له سوچیکا دانیشته و به ترسه وه بۆ سوئیای گیترا یه وه که چۆن هه لته تیتراوه. ده له رزی، نزره ی ده دا، ده گریا، یه که مجاری بوو له ژیانیا روو به رووی درۆیه کی زالمانه بیوو. بهر له مه هه رگیز باوه ری نه ده کرد که له م دنیا یه دا جگه له زه رده لوی شیرین و کیک و سه عاتی گران به ها، گه لی شتی دی هه ن که له زمانی منالاندا ناویان نی یه.

ساخته چي بئ و به درۆ و بۆ رى گومكى وا خۆى بنويئى كه ناوى خۆى له بىر كرديئى. پتر له كورپه كه شيشك ده چي كه لى كه وتبى و كه وتبىته ده رۆزه و خوا غه زه بى لى گرتبى و فه رامۆشى كرديئى، يا له كه شيشى ده چي به هۆى به د ره وشتى يه وه ترۆ كرابى. ههروهها ده شيت به كوره بازرگانى بشو بهيترى كه هه موو توانايه كى خۆى له سه رشانۆ به كار هينابى و ئىستا بيه وى به دهم گه رانه وه وه بۆ مال، ده ورى كورپى كى به ره لى لای ده ست بلا و بى نى. ريو رۆيشتنى به نيو قوره لى ته ي پايزدا له ريو رۆيشتنى كا براهه كى دوو دل و رارا ده چى. له گه نجى ده چى كه په روه رده ي ديران بووبى و سه رانه سهرى روسيا ته ي بكاو له م ديره وه بۆ ئه و دىر بچى و به دل و به گيان عه ودالى «ژيانى كى ئارام و خالى له هه موو گونا هيتك» بى وه رگيز نه يگاتى و لى ي نزيك نه بيتته وه.

ئەم سى ريواره له ميژه به ريوه ن، سه ره راي ئه و هه موو رى كر د نه يان هه ر ده لى ي له جى ي خو چه قيون و نا جو لى ن. دنيا ته م و مژه به شه ره شه ق ده مه ترى كى پيش خو ده بين، ئه و ده مه تره ش قوره سوورى كى لينجه و به راز لى ي ده ر نا چى. پشته وه شيان هه روايه تى ترين چاو له ده مه تر پتر بر ناكات. له ده مه تر كەش به و لا وه چره ته مه. هه ر ده رۆن و رپيان له به ر نا چى و له جى ي خو ياندا گيره ده كەن. ته م و مژه كه نزيكتر نابي ته وه، ده لى ي هه ر له شو ينى خو دايه. جا جار ئى نه بى شو سته يه كى سپواژى نارىك و پىك وه ديار ده كه وى، يا قورتيكى سه ر جاده كه ده ر ده كه وى، يا چنگى كا و كو تى له لور يان رژاو ده ر ده كه وى. يا بو ساتي كى كه مخايه ن گو لا وى كى لى ل ده بر يقى ته وه. يا له پر سى به رى ك دى ته سه ر رى گه يان و تا لى ي نزيكتر ده بنه وه بچووك و تارىكتر ده بى. نزيك و نزيكتر ده بنه وه پلاكار تي كى كيلۆ مه تر ژمى رى به خه تي كى ناخۆش له سه ر نوو سرا و يان لى به ديار ده كه وى و هكو ئه وى گالته يان پى بكا وايه. يا دره ختي كى خه منا كى رووت و ته ر چه شنى گه دا له به ر ده ميان قوت ده بيتته وه. دره خته كه رازو نياز له گه ل گه لا زه ر ده كانى خۆى ده كا.

گه لايه ك ده تۆرى، جيا ده بيتته وه و به دهم سه ماوه ده كه وى ته سه ر زه وى هه مديس ته م و مژو قور و چلپا وى كه نارى جاده كه ده ست پى ده كا ته وه. ئاونگى خه ست به سه ر په لكى گيادا ده خى. ئەم ئاونگه، له و دلۆيه ئاونگه دلگيرانه نى يه كه ها و ينان له ئا كامى پىك شاد بوونى زه وى و تيشكى هه تا و چى ده بن و تى نو يتى ده مه و به يانى كلا و كوره و بولبول و په پوه سلېمانى ناز دارو ده نو ك دريژ ده شكى نين. پى ي ريواره كان تا ئەژنۆ له پاخوا ي قوره سوورى لينج رۆ ده چى و به هه زار كوله مه رگى تا

زنده خهون

دوو سه ر ياز، كا براهه كى ئا واره يان گرتو وه و وه پيش خو يان دا وه و بۆ مه ركه زى شارى ده بن. ئەم كا برا ئا واره يه نيوى خۆى له بىر كر دو وه. يه كى ك له سه ر ياز ه كان كه ته يه كى زه لامى ردين ره شه. لاقى هيند كورتن، له دا وه له م ريشكى لاق كو ل ده چى. لاقى له چاو لاقى ها و رپى كه يه وه هه ر زۆر كو لن. سه ر ياز ه كه ي دى بالا به رزى كى لا وازه و ه كو دار رى ك و راست چوه به ئاسماندا. سه ر يازى يه كه م گه لا و گه ل ده روا، به ر ده وام ده ر و اني ته ده ورو به رى خۆى. نا و به نا و كو لى چا كه ته كه ي ده خاته ده مى و ده ي مژى. يا ده ست ده كيشى به رانيا و له به ر خو يه وه و ورته و ورت ده كا. تى كرا له پى او ي كى خو ش با وه رو بى سه ر و به ر ده چى. سه ر يازى دو وه م له بنيا ده مي كى قورس و سه لار ده چى. به هه ي كه ل و سى مادا له كه شيشى كى پر دى انه ت و به و يقار ده چى. يا له و سه ر ياز ه جه نگا وه رانه ده چى كه جار ان له سه ر پار چه ره سم ده كران. سه ر يازى يه كه م نيوى «ئاندر و پى تا كا» يه و دو وه نيوى «نى كاندر سا پوژنى كف» ه.

ئەو پىا وهى كه ئەم جووته سه ر ياز ه گرتو يانه و وه پيش خو يان دا وه هه رگيز له چه كلو به ره لى لايان نا چى. و ردي له و ناسكه. كه م نو دو بى توانايه. ره نگو و رو و سى سه له و چه له يه، برۆى بارى ك، نى گاي جوانه، هه رچه ند به رواله ت له سى سال زى با تره به لى ام تاز ه سمى لى بۆر كر دۆ ته وه. به شه رمه وه رى ده كا، سه رى دا خستو وه و ده سته كانى له قو لى چا كه ته كه يدا و ون بوون. يه خه ي چا كه ته كه ي، كه له چا كه تى دى هاتيان نا چى، هه لدر او ته وه و له گه ل قه را خى كلا وه كه يدا يه كيان گرتو وه، ته نيا كه پوه بچو و كه سوور هه لگه را وه كه ي به ده ره وه يه. ده نگى گرو قسه ي نه رمه، دوا ي هه ر قسه يه ك كو كه كو كى پى ده كه وى. قه ت له وه نا چى با بابه كى ته له كه بازو

ههنگاوئ هه لڊين.

«ئاندر وپتاکا» پياويکي چهقاوه سووه، تا چهز بکهی چهز له قسان دهکا. دهيهوئ هه موو شتتيکي ئەم پياوه وئيل وئاواريه له بئنج و بناوان بکاو بزاني چۆن دهشيت پياويکي ماقول ويی وهی وگوي رايهل ناوی خوئ له بير بکا. ده پرسئ:

- تو ئه رته دوکسييت؟

کابراي ئاواره له کورتي دهی بريته وه وده لئ: «به لئ، ئه رته دوکسيم.»

- باشه، تو ته عميد کراوی؟

* ئەدی چۆن، خو تورک نيم. ده چمه کليسا، روژوو ده گرم، ئه وکاتانهی گوشت خواردن قه دهغه بي، ده می بو نابه م.

- باشه، به چ ناوی گازت بکه م؟

که يفي خو ته کاکه گيان!

«پتاکا» شانەکانی هه لڊه ته کيئئ. به سه رسامی يه وه ده کيشئ به رانی خویدا. سه ربازه که ی دی «نيکاندر» وه کو خوئ مات وبي دهنگه. ئەم وه کو «پتاکا» ساويلکه نی يه، زور چاک له وه حالی يه که بوچی کابرايه کی ئه رته دوکسي دهيهوئ ناوی خوئ بشاريتته وه. سيمای جدی و ووشکه. وا ديتته بهرچاو که بيه و بو هه موو که سيک وهه موو شتتيک و ته نانه ت بو ته مه چره که شی بسه لميئئ که پياويکي فره گرینگ و وربايه. پتاکا له سه ری ده روا: «مه گهر هه ر خوا بزاني تو چيت وچ کاره يت! ئايا ديها تيت يا نا، خانه دانی يانا؟؟ يا دوره يت وره گيکت ديها تي و ره گيکت خانه دانه؟ جارئ تو ريکم خسته گوليکه وه، چه يوانيکم گرت به ئەندازه ی قامکی خوتم، به گويچکه يا ماسی بو، به لام کلکی هه بو، له دلئ خوتمدا گوتم دياره ده بي جو ره ماسی يه ک بي. پاشان جوان ديغه تم دا سه یرم کرد پئ ی هه بو، خوا بمگريئ ئه گهر درو بکه م. نه ماسی بو نه مارمیلکه. هه ر خوا بو خوئ ده زانی چ بو! تو ش وایت، ئاخو تيم ناگه يه نی تو له چ تيره و تايغه يه کی، سه ر به چ چينيکی؟!»

کابراي ئاواره ئاهيک هه لڊه کيشئ و ده لئ: «ره گيکم جوو تياره، دايکم کويله بو و له ماله گه وره يه کدا کاره که ری ده کرد. دايکم له ماله گه وره يه دا په رستار بو، بو خوئ نانی که و تبه وه رو نه وه، ئاره زوی له چ بوايه له به ر ده ستيا بو. منيش جگه ر گو شه ی ئەو بووم، له خوین و گوشتی ئەو بووم، تا ئەو ما بوو منيش له ماله بووم. خوا هه لئاگريئ نازبان ده دامئ، سه ريان ده خسته سه رم، ليسان ده دام تا بووم

به کورپيکی ته واو وه کو مندالی خوا پيداوان و ماله گه وران له سه ر سي سه م ده نوو ستم. هه موو روژئ خوارنی چاکم ده خوارد، پانتو لئ له به ر ده کرد و پيلاوی پاژنه نزم له پئ ده کرد. دايکم هه رچی يه کی خوار دبا منيش ده م خوارد، ئەو ماله جل به رگيان ده دايه دايکم و به منيشيان ده دا. ژيانمان کوئلي خوش بو! ئەو هه موو کيک وشه کر له مانه ی من به مندالی خوار دوو من ئەگه ر ئيستا با ده شيا به پاره که ی ئە سپيکي چاک چاک بکري. دايکم فيري خویندن و نوو سيني کردم. هه ر له مندالی يه وه فيري له خواترسی کردم، ئەوه نده به ريک و پيکی په روه رده ی کردم که تا ئە مرؤ و وشه يه کی دزيو يا قسه يه کی قوړی وه کو قسه ی ديها تيان به زارما نه هاتوه. من بابايه کی ئاره ق خوړنيم کاکه گيان! جلی پاک و خاوین له به ر ده کم، له نيو کو مه لدا ريزو حورمه تی خوتم ده گرم. ئەگه ر زيندوه يادی به خيتر و خوا ئاگاداری بي، ئەگه ر مردوشه خوا ره حمی لئ بکاو روحي به ره و حه وت ته به قه ی ئاسمان، به ره و ئەو شوينه ببا که روحiane تي چاکانی لئ ده هيئوړئ!

کابراي ئاواره سه ری کو ت ده کا، قره زبه که ی وه کو درک ره پ ده وه ستنئ. چاو هه لڊه بري و ده روا نيته ئاسمان، دوو جار ان نيشانه ی خاچ ده کيشئ و به ده نگيکي کشاو ده لئ: «خوايه بيخه يته به هشتئ، به هه شتي به رين و رازوه جئ ی بي» قسه کانی پتر له قسه ی پيريزنان ده چئ تا قسه ی پياو! و له سه ری ده روا: «خوايه کينياي که نيزه که ی خو ت له هه رشوئني هه يه بياريزي. ئەگه ر ئەو دايکه چاکه م نه بوايه ئيستا من ديها تي يه کی نه فام ده رده چووم.

کاکه گيان هه ر پرسيار تيکت هه يه بيکه، هه موو شتنئ ده زانم، ئايه تي ئينجیلی پيروز، هه موو شته پيروزه کانی خوا، هه موو وپردو دو عاکان، زوربه ی پرسيارو وه لامه ئايی يه کان، گشت ئەمانه ده زانم. من به گو تيره ی ئينجيل ده ژيم. خراپه ده ره ق به که س ناکه م، له شم به پاکی راده گرم. روژوو ده گرم، نانئ حه لال نه بي نايخوتم، هه ندئ که س له زه ت له ئاره ق خوار دنه وه به ده مه ستنئ ده بينن، به لام من دوورم له و شتانه، هه ر کاتي بي کار بم له سوچيکا داده نيشم و کتبيي ده خوئنه وه و به ده م خوئندنه وه وه فرمي سک ده رپيتم، ئە سه رين هه لڊه وه رينم.»

- باشه ئەوه زانيمان کتیب ده خوئني يه وه، ئەدی بو چی ده گري؟

- چونکه ئەوه ی له کتیبه که دا نوو سراوه هيئند مه حزنه هه ر مه پرسه. جاری وايه مرؤ ف کتیبی به «ه» کوييکان ده کريئ، به لام هيئنده ده گري هيئنده ده گري که له نا ئوميدی دا...

پتاکا پرسى: «بابت مردووہ.»

- باوہرت بئ نازانم کاکہ گیان. پیاو نابئ بہنا ھق چ گوناھیک وھشیرئ. من نازانم بابم کئ بووہ؟ واتئ دھگم ھرامزادہ بم و ھر خواو دایکم بزائن لہ کئ بم. دایکم لہ ژیانیا ھر لہ گھل پیاوانئ بہ حورمەت و بہقەدر و نئسودارا ھستاوہ و دانئشتووہ. ھەرگیز بہ لای ئووہدا نہ چووہ شوو بہ کہرہ دئھاتئ یەکی پئ خواووس و لینگ روت بکا.

پتاکا بە دەم پئکە نئینوہ دەلئ: «بۆیہ بہرز فریوہ و کاکئ ئاغا پاک و پوختہ ھەپەئ ناوہ!»

- وایہ، بەلام دایکم ژئیکئ لہ خوا ترس بوو، بۆیہ ئەگەر من قسەئ و ابکەم گوناحم دگا. بەلام دەبئ ئووہش بلئیم کہ پئ دەچئ خوئنی ئاغاو ئەشراف زادہ لہ دەمارئ مندا ھبئ. رەنگە سەر و سەکوتم دئھاتیانہ بئ، بەلام لہ راستیا رەگ و رەچە لہ کم بچئتووہ سەر خانەدانان و ئەشرافان. ھەموو ئەم قسانہ بەدەنگئیکئ بەسۆزو ھئیدئ و ھئیم دەکا. نئوچەوانئ گرژ دەکا، فرەفرئ کہ پوہ بچوو کہ سورەکەئ سەعاتہ رئ یە دەروا. پتاکا بە دەم گوئگرتنوہ چاوئ دەبرئتئ و ديسان شانەکانئ ھەلئدەتە کئینئ.

پاش ئووہئ چوار کیلو مەترہ رئ دەرۆن، بەسئ قوئئ لہ سەر گردئیک دادەنئشن تا پشووہیک بەدن. پتاکا لہ بن لئوہانووہ دەلئ: «سەیرہ، سەگ بە سەگئ خوئ ناوئیکئ ھەپە. من ناوم «ئاندرو» یە، ئەم برادەرہ ناوئ «نئیکاندر» ە. ھەر گورواوئیکئ خوا ناوئیکئ ھەپە و مەحالہ یە کئیک ھبئ ناوئ خوئ لہ بئیر بکا! مەحالہ!»

- جا ناوئ من بەخەلکئ چئ؟!

کابرائ ئاوارہ ئاخئیک ھەلئدە کئئئئ، دەست دەگرئ بەروومەتەکانئ یەووہ لہ سەری دەروا: «ئاخر بۆ چئ خەلکئ بم ناسن؟ چ قازانجئ دەکەم؟! خوئ ئەگەر ئازادئش بام و بەکە یفئ خوئ بەم لاو بەو لادا رۆئشتبام وەزە و حالئ لہ ئئستا چاکتر نہ دەبوو. ھاودئنہ کانم! من سەرم لہ قانون دەردەچئ و کہ مۆکە یەکی لئدەزانم، ئئستا من بابایەکم ئاوارہ، نئوئ خوئم بئیر چووہ، جا بەم حالووہ ئەگەر بئشگئیرئیم، ئوو پەری ھەوالئ سئیرئای رۆژھەلات دەکرئیم و ۳۰-۴۰ جەلئدەم بۆ دەردرئتووہ. بەلام ئەگەر ناوئ خوئمئان پئ بلئیم ئوو ديسان ھەمان بەزم و رەزم بەرۆکم دەگرئتووہ، ھەم حوکم دەدرئیم و ھەم کارئ سەختەم بەسەردا دەدەن، ئئ مەعنای چئ، خوئ دەزانم!»

- یانئ تو مەحکوم بووئت؟

- بەلئ برا ئازیزەکەم. سەریان تاشئیم و چوار سائئ خشت پئوہند لہ پئ و کہ لہ بچە لہ دەست.

- باشە لہ سەر چئ؟

- لہ سەر قەتل. کہ مندال بووم، تەمەنم ھەژدە سائ بوو، دایکم بە ھەلئ لہ برئ سوؤد، زەرنئخئ لہ پەرداخەکەئ ئاغا کرد. چونکہ عەمارەکەئان پئ بوو لہ پاکەتئ ھەمەجوئ ئئیدئ ھەلئ کردن کارئیکئ ئاسایی بوو!

کابرائ ئاوارہ ئاخئیک ھەلئدە کئئئئ، سەریک بەم لاو بەولادا بادەداو لہ سەری دەروا: «ئەلھەقئ ژئیکئ لہ خوا ترسئش بوو، بەلام کئ دەزانئ دەروئ مەرؤف چئ تئدایە؟! دەرون جەنگلستانئیکئ تارئیکە. لہوہیہ ھەلئ کردبئ، لہوہیہ بە ئانقەست ئەم کارەئ کردبئ؛ ئاغا خوئ دابئتە کارەکەریکئ دئ و ئەمئ لہ بەر چاو کەوتبئ و دایکئشم غئیرەتئ زەدەدار بووئ و ئەم تانە یەئ پئ قبولئ نہ کرابئ. لہوہشە بەمەبەستئیکئ دئ زەرنئخئ بۆ لہ پەرداخەکە کردبئ، مەگەر ھەر خوا بۆ خوئ بزائئ! من ئوو دەمە مندال بووم و سەرم لہم کارانہ دەرنەدەچوو. بەلام ئئستا کہ بئیر لئ دەکەمەووہ، بە جوانئ دئتەووہ خەيالئ کہ ئاغا دۆستئیکئ دیکەئ گرتبوو و دایکم زۆرئ خەفەت دەخوارد. مەحکەمەکەمان دوو سائ درئژەئ کئشا. دایکم ۲۰ سائ حوکم و کارئ سەختئ بۆ برابووہ، منئش لہ بەر مندائئ حەوت سائ حوکم و کارئ سەختەم بۆ برابووہ.

- باشە کہ قاتئلەکە گئرا ئئیدئ تو بۆ حوکم درائ؟

- بە تۆمەتئ شەریکە تاوان. ئاخر من پەرداخەکەم بۆ ئاغا برد. ھەمئشە ھەر من پەرداخەکەم بۆ دەبرد. من ئەم قسانہ لای ئئووہ دەکەم، بەلام توخوا با ھەر بەئنی خوئمان بئ و کەس پئ نہ زانئ...

پتاکا دەلئ: «خەمت نہ بئ نہ، کەس ئەم پرسئیارہ لہ ئئمە ناکاو بە کئئش نہ گئراوئین لہ خوئە باسئ بکەئین.. ئئ یانئ تو لہ زئندان ھەللا تووئ؟

- بەلئ. چواردە کەس بووئین، خوا یارو یاوہریان بئ، ئووان ھەللا تئ و منئشئان لہ گەل خوئا ھئنا. ئئستا کورەکە گیان من نالئیم تو بلئ، پئبوست دەکا ناوئ خوئ بەکەس بلئیم؟

ئەگەر ناوئ خوئم بلئیم دووبارہ دەمگئرنووہ بۆ زئندان و کارئ سەخت. بەخوئشت دەمبئنی چ زەلامئیکم؟ بابایەکم نہ خوئش، بئ تاقت و کەم جورم. حەزم لہ خواردن و

جی و ری ی پاكو خاوینه. حەز دەكەم چرایه کی چكۆله یا مؤمئ هه‌لگیرسیتم و بکه‌ومه ویردرو پارانه‌وه. حەز ناکەم له‌کاتی نوێژ کردندا دەورو به‌رم قه‌ره‌بالغ و پر هه‌راو هه‌نگامه‌بی. حەز ناکەم له‌کاتی کړنوش بردن و چوونه سوچه‌دا سوچه‌گاگەم پر له‌تف و به‌لغەم بی. من بۆ رزگاری ی دایکم شه‌و و رۆژی چل جار ان ده‌چمه سوچه‌.

کابرای ئاواره کلاوه‌که‌ی داده‌کنی و هاوار ده‌کا: «ئه‌گەر حەز ده‌کن با هه‌واله‌ی سیبریای رۆژه‌لاتم بکن، ترسم له‌وی نی یه.»

- چی؟ بۆ سیبریا باشتره؟

- «ئه‌مه‌یان مه‌سه‌له‌یه‌کی ئه‌لاحه‌ده‌یه. که مرۆف به‌کاری سه‌خت حوکم ده‌دری له قرژالی گیرۆده‌ی تۆر خراتری به‌سه‌ر دئ.

- چی؟ بۆ سیبریا باشتره؟

دەورو به‌ری قه‌ره‌بالغە. ده‌له‌کی ده‌دن، خۆی پیدا ده‌کیشن، سوچیکی ده‌ست ناکه‌وی که هه‌ناسه‌یه‌کی ره‌حه‌تی تیدا بدا. زبندان دۆزه‌خی سه‌ر زه‌مینه، خوا به‌نسیبی که‌سی نه‌کا! مرۆف به‌درنده‌ ده‌زانن و ره‌فتاری درنده‌ی له‌گه‌ل ده‌کن.

ژیانی له‌ ژبانی سه‌گ خراتره. خواردنت نا ده‌نی، شوپنی نی یه تاوی بخه‌وی، یاوه‌کو بنیاده‌م نوێژه‌که‌ت بکه‌ی. به‌لام دوورخستنه‌وه جیاوازه، ورده وورده خۆت به‌گه‌ل جماعتییک ده‌خه‌ی. ده‌وله‌ت مه‌جبوره‌ زه‌ویت بداتی، باوه‌ر بکه‌ چۆنی ده‌لیم وایه. بیستومه‌ زه‌وی له‌وینده‌ر هه‌رزانه، له‌ به‌فر هه‌رزانه‌تره. هه‌رچی یه‌کت بوئ ده‌تده‌نی. پارچه‌ زه‌وییه‌کم ده‌ده‌نی. پارچه‌ یه‌کیشیان لی و ده‌ده‌گرم بۆ باغ و توژیکیش بۆ خانوو. ئه‌وجا وه‌کو هه‌ر که‌سیکی دی بۆ خۆ ده‌که‌ومه‌ کشتوکال و شوو برین. به‌ره‌ به‌ره‌ رانییک پیکه‌وه‌ ده‌نیم، هه‌نگ به‌خیتو ده‌که‌م، بۆ خۆ ده‌بم به‌ خاوه‌نی په‌زو سه‌گ، گوربه‌یه‌کی سیبرییش راده‌گرم و به‌ره‌للای گیانی چرچ و مشکی ده‌که‌م تا نه‌یه‌لی مال‌که‌م بخۆن. بۆخۆ خانویه‌ک دروست ده‌که‌م، میحراب رۆده‌نیم و ئه‌گەر خوا یاریی و به‌نسیبی بکا زینیکی لی دینم و ده‌بم به‌خاوه‌نی مال و مندال.

کابرای ئاواره ئیستا له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ ده‌دوی و سه‌یری سه‌ربازه‌کان ناکا. چاوی بریوه‌ته‌ شوپنیکی دوور دوور. هه‌ر چه‌نده‌ خه‌ون و خه‌یاله‌کانی بی سه‌رو به‌رن به‌لام هینده‌ به‌ دل و کول قسان ده‌کا پیاو ناتوانی باوه‌ری پی نه‌کا!

سیبه‌ری بزه‌یه‌ک نیشته‌ سه‌ر ده‌مه‌چکۆله‌که‌ی. سیمای، چاوی، که‌پووی هه‌ر هه‌موو گه‌شاه‌ی شادییه‌کی دووره‌ ده‌ستن.

سه‌ربازه‌کان گوی ده‌گرن و به‌نیگای پر به‌زه‌بیه‌وه‌ سه‌یری ده‌که‌ن. ئه‌وانیش قسه‌کانی بۆ ده‌سه‌لمین.

کابرای ئاواره له‌سه‌ری ده‌روا: «به‌هیچ جوړی له‌ سیبریا ناترسم، سیبریا و روسیا وه‌کو یه‌کن. له‌وینده‌رش هه‌مان خوی روسیا ده‌په‌رستن، گوی رایه‌ل و مل که‌چی فه‌رمانی هه‌مان تزارن.

به‌ هه‌مان زمانی مه‌سیحیانی ئه‌رته‌دۆکس ده‌دوین، یانی ئه‌م زمانه‌ی که‌ من له‌گه‌ل ئیوه‌دا قسه‌ی پیده‌که‌م. به‌لام له‌ سیبریا هه‌رزانی یه، خه‌لکی پاره‌داترن. هه‌موو شتیکی له‌ روسیا باشتره، بۆ نمونه‌ چۆم و روباره‌کانی، چۆم و روباری ئه‌وی هه‌زار هینده‌ی چۆم و روباره‌کانی ئیمه‌ جوانن. ماسی، ماسی، ماسی! راوه‌ ماسی وینده‌ر هه‌ر باس ناکرئ! براده‌رانی نازیز به‌لای منه‌وه‌ له‌راوه‌ ماسی خۆشتر نه‌بووه‌ و نابیتته‌وه. به‌په‌ت و قولاپ، به‌تۆر ماسی ده‌گرم. له‌ کاتی سه‌هۆل به‌نداندا تۆری گه‌وره‌ به‌کار دینم، هه‌لبه‌ته‌ به‌ته‌نی ده‌ره‌قه‌تی تۆری گه‌وره‌ نایه‌م، جا کابرایه‌کی دیهاتی به‌ «۵» کوپیکان به‌کرئ ده‌گرم ئیش و کاری ئه‌وه‌بی که‌ تۆره‌که‌م بۆ هه‌لکیشیتته‌وه. که‌ خۆشه‌ خویه‌! که‌ بۆ خۆ که‌یف ده‌که‌م... به‌لام هه‌ر ماسی یه‌ک و جوړه‌ مامه‌له‌یه‌کی تایبه‌تی ده‌وی. هه‌ندئ ماسی ده‌بی وورده‌ ماسی بۆ بکرئ به‌ چه‌شه. هه‌ندیکی دی ده‌بی کرمی بۆ بکرئ به‌چه‌شه، بۆه‌ندیکی دیکه‌ ده‌بی بۆق یان قالۆچه‌ بکرین به‌ چه‌شه. ده‌بی هه‌موو ئه‌م فه‌ند و فیلانه‌ بزانی. بۆ نمونه‌ مار ماسی، ماسیه‌کی درژ په‌سه‌نده، ته‌نانه‌ت ده‌توانی مارمیله‌که‌شی بۆ بکه‌ی به‌ چه‌شه. ماسی یه‌ ده‌م درژیه‌کان حەز له‌ کرمی بۆر ده‌که‌ن، ماسی یه‌ درکاوی یه‌کان حەز له‌ شه‌مشه‌مه‌کویره‌ ده‌که‌ن. له‌دنیا دا چ شتی له‌راوی ماسی قه‌له‌وی نیو ئاوی خور خۆشتر نی یه. قالۆچه‌یه‌ک یان شه‌مشه‌مه‌کویره‌یه‌ک ده‌که‌ی به‌سه‌ری قولاپه‌که‌ ته‌وه‌ ده‌یده‌هینه‌ ده‌م ئاوه‌که‌وه، په‌ته‌که‌ی بۆ شل ده‌که‌ی تا ۲۰-۳۰ مه‌تریک دوور ده‌که‌ویتته‌وه، ئه‌وجا پیره‌ پانتۆلی لی داده‌که‌نی و به‌لینگی روت و نیو ئاوه‌که‌ ده‌که‌وی و ورده‌ ورده‌ دووی چه‌شه‌که‌ ده‌که‌وی، پاشان له‌ پر به‌توندی په‌ته‌که‌ راده‌کیشی و ته‌ماشای ده‌که‌ی ما سییه‌کی گه‌وره‌و قه‌له‌و به‌سه‌ری قولاپه‌که‌ته‌وه‌یه. ده‌بی وریا بی له‌ کاتی خۆیدا په‌ته‌که‌ رابکیشی، ده‌نا هه‌م ماسیه‌که‌و هه‌م چه‌شه‌که‌ت له‌ده‌ست ده‌چئ، هه‌ر که‌ په‌ته‌که‌ خوار بوو، پینوسته‌ خیرا رای بکیشی.

نابی تاچه‌ ده‌ققه‌یه‌کیش ماته‌ل بی. وه‌ختی که‌ فیرار بووین و حوکمداره‌کانی دی له‌ پرخه‌ی خه‌ودا بوون، من خه‌وم لینه‌ده‌که‌وت و ده‌که‌وتمه‌ ری تا روباری بدۆزمه‌وه.

روباری ئەویندەر گەلێک پان و خورن و کەنارەکانی نشیوییه. راوه ماسی لەوێ
یە کجبار زەحمەتە. سەرانسەری کەنارەکان چرە دارستانە. درەختەکان هێند بەرزن کە
بتهوێ سەیری سەرەوێیان بکە ی کلاوت لە سەر دەکەوێ. درەختی وای تێدایە لێرە بە
۱۰ رۆبلی نادن.»

کابرای وردیلە مەینەتبار لە ژێر فشاری خەون و خەیاڵی رابوردو زەر ئومیدی
خۆشی تاینەدا شەکت دەبێ و لە قسان دەکەوێ. وەکو یەکیەک رازونیا لە گەل خۆی
بکا تەنیا لێوێکانی دەبزوون. سێبەری بزهیه کی پرشادی دەنیشیتە سەری سیمای
وخیرا ئاوا دەبێ. سەربازەکان چ شتێ نالین، سەریان داخستوو و لە فکراڤا
چوون. کپی و خامۆشی پایز، تەمی شیدار لە زەوی هەل دەستێ و وەکو دیوار
لە بەردەم مڕۆف دا قوت دەبیتەو و ئەوتۆزە ئازادی یە کە هەیه تە دەیداتەو
بەرویا، ئاخ کە لەو دەمانەدا خەیاڵی چۆم و روبارانێ گەورەو خور چەند خۆش و ئارام
بەخشە! چۆم و روبارانێ کە کەناری ئاوەدان و پر درەختیان هەبێ! خەیاڵی
ئاسودەیی. خەیاڵ بەشیتوێه کی تاییه تی پیاویک بەرجەستە دەکا کە وەکو خالێک
بەرووی کەناریکی نشیتوێه ئارام و ئاسودە لە بەیانی یە کی زوودا گیرساوێه تەو،
بەیانی یە کی هێند زوو کە هیشتا شوعلە سپیدە لە ئاسو جیا نەبۆتەو. لەم بەرو
لەو بەری روبارە کە دارکاژی بە دەماخ و پر ژیان ریزیان بەستوو و سەریان
هێناو تەوێه ک و بەچپە یە کدی دەدۆین و بەدڵ دەروانە ئەو پیاوێ ئازادو سەرفرازە.
دەون و رەگوریشال و تاوێرە بەردی زەلام و بنچکی درکاوی رێ ی دەگرن، بەلام
ئەو پیاوێ چ وەکو بەدەن و چ وەکو وەرە بەهێزە و لەهیچ ناترسیت. نە لە دارکارەکان،
نە لە تاوێرە بەردەکان، نە لە تەنیا یی و نە لە دەنگدانەوێ هەنگاوەکانی خۆی. خەیاڵی
سەربازەکان، ژبانیکی ئازادیان لە بەرچاو بەرجەستە دەکا، ئازادی یە کی ئەوتۆ
کە تەنیا ناویان بیستوو.

ئایا ئەوان، وێنە ئەو شتە خەیاڵییانە بەرجەستە دەکەن کە هەروایان بیستوو؟
یا ئەم تاسەو خەیاڵی ئازادی یە نیکەل بەخوێنیان بوو و لەباو پیرانی کیتی و
دلێریانەو بە میرات بۆیان ماو تەو؟ تەنیا خوا دەیزانی!

«نیکاندر» کە تائێستا تاقە قسە یە کی نە کردبوو، بێدەنگی یە کە دەشکینێ.
رەنگە لەدلی خۆیدا بەغیلی بە خەون و خەیاڵی کابرای ئاوارەبەری. لەوێه لەدلی
خۆیدا بلێ ئەم خەونە خۆشانە لەگەل ئەم تەمو مژو قورە لیتە یەدا ناگونجین.
بەهەر حال بە پەستی یەوێ دەرائیتە کابرای ئاوارە و دەلی: «برادەر هەموو ئەمانە چاک

و بەجین، تابلیتی جوان و دلگیرن، بەلام تۆ هەرگیز ناگەیتە ئەو شوێنە خۆش و
بەبەرە کە تە. چۆن دەیگەیتێ؟ تۆ یابا یە کی بێ تاقەتی، سی کیلۆ مە تر برۆی دەمری.
تۆ ئەمڕۆ کە تەنیا چوار کیلومە تر هاتووی وات بە سەر هاتوو! دەلی ی بە حەیاتت
ئیسراحتت نە کردوو؟

کابرای ئاوارە نیگایە کی «نیکاندر» دەکا، رەنگ لەرووی نامیتێ و وەکو یەکیک
بەدزیه کەوێ گیرایی شەرمەزارو پەست سەریکی بۆ دەلە قیتێ، دیسان هەموو کړوکپ
دەبنەو. هەرکە سەو سەرگەرمی بیرو بیر کردنەوێ خۆبەتی. سەربازەکان هەول
دەدەن ئەو ماوێ دوورە ی نیوان خویان و ئەو سەرزەمینێ ئازادی یە خەیاڵی یە بێننە
بەرچاوی خۆ. کۆمەلێ وینە ی ئاشکرا تر بەلام ترسناک تر لە شیتکی کابرای ئاوارەدا
دێ و دەچی؛ هۆلی دادگا، زیندان، دوور خراوەو مەحکومان، قفل و دەرگاو زیندان،
پشوودانی رێگا، سەرمای زستان، نەخۆشی، مەرگی هاوڕییان، هەر هەموو ئەم
وینانە بە ئاشکرا دینە بەرچاوی بەرجەستە دەبن. چاوەکانی دەکەونە پرتە پرت،
دلۆبە ئارەقە زەنگول زەنگول دەنیشیتە سەر هەنیە ی. بەسەری قۆلی هەنیە ی دەسپێ
و هەناسە یە کی سارد هەل دەکیشێ؛ دەلی ی تازە لە کورە خانە یە کی گەرمی گەرمەو
هاتو تە دەری. هەمدیس هەنیە ی بەسەری قۆلە کە ی دیکە ی دەسپێ و بە ترسەو ئاوی
بۆ دواو دەداتەو.

پتاکاش قسە ی هاوڕیکە ی تەسدیق دەکا: «راستە، تۆ هەرگیز ناگەیتە ئەویندەر.
تۆ ناتوانی رێ بکە ی، تۆ سەیری خۆت بکە، هەر پیتست و ئیسکی! براگیان تۆ هیچ
نەتکوژی ئەم رێ یە دەتکوژی.»

نیکاندر قسە کە ی دەمی هاوڕیکە ی دەقۆزیتەو: «مەعلومە کە دەیکوژی، مەحاله
ئەم رێ یە ی پێ تەواو بکری، یە کسەر دەینێرنە خەستە خانە؛ ئەمە دۆغری یە کە یە تی
و چەندو چون هەل ناگری.

کابرای ئاوارە ی بێ ناو بە ترسەوێ دەروانیتە سیمای هاوڕی دیوسیفە تەکانی.
ئەوجا چاوی دادەخا، بە پەلە دادەنەویتەو و بێ ئەوێ کلاو کە ی لەسەری دابکە نێ.
بەچۆکا دێ. ئازای لەشی دەکەویتە لەرزین، سەری دەسپێ و وەکو کرمیک کە پێ ی
پیدا بئری دەکەویتە هەل پلان؛ نیکاندر هەل دەسپیتە سەر پێیان و هاواری بە سەردا
دەکا: «هەستە، هەستە با برۆین درەنگە!»

هەرسێ رێبوارە کە دوا ی تۆزیک دەکەونەو و رێ و قور شیلان. کابرای ئاوارە
سەری داخستوو و دەستەکانی لە جاران زیاتر تە پاندونە تە نیو قۆلی چاکە تە کە یەو؛

قه دری ئەو بههره چاکه ی خۆی نازانی و ئەگەر واز له تهمەلی بینی و جلەوی خۆی بگریتهوه بیگومان دەبی به دەنگبیتژیکی به کجار نیودار و ناسراو .
ئاشناکانی دیکه ی ئولگا چەند نیگارکیشیکیان تیدابوو که ریابوسکی دیمەن ساز سەرقافلەیان بوو . ریابوسکی سروشتی بی گیان و گیاندار ی دەکیشا .
پیایۆکی قژ زەردی قۆز، تەمەنی ۲۵ سال بوو . له پیشانگایه کی نیگارکیشی دا شۆرته ی پهیدا کردبوو و دوا تابلۆی خۆی به ۵۰۰ رۆبل فرۆشتبوو .

ریابوسکی دەستکاری سکیچهکانی ئولگای دەکرد، ریتۆینی دەکرد و پیشبینی نایندهیه کی پرشنگذاری بۆ دەکرد . ئاشنایه کی دیکه ی ئولگا کابرایه کی چه لۆژەن بوو که ئەو ئامیتره ی دەهینایه زمان . به راشکاوی ستایشی ئولگای دەکرد و دهیگوت له نیو ئەو ژنانەدا که ئەم دەیان ناسیت ئولگا له هەموویان له بارتر و کارامه تره بۆ هاو ئاههنگی له گەل ئامیتره کی ئەودا . ئەدیبتیکیش له پیری ئاشنایانی ئولگا بوو ، ئەم ئەدیبه هەرچهند هیتشتا گه نچ بوو ، به لām سه باره ت به کورته چیرۆک و شانۆنامه کانی شۆرته و نیوی پهیدا کردبوو . کئی ی دی کئی ی دی ؟ ئا ، بیرم کهوته وه ؛ فاسیلی فاسیلوئچ . ئەمیان کابرایه کی دیهاتی بوو . وینه سازتیکی بههره مندو ئاشقی شۆینه واری میتزویی و میلی بوو ، ئەم کابرایه ، ئاشقیکی گه وره ی پیشه کۆنه کانی رووس بوو ، هەر ئەم ئەشقه گه وره یه ببو به هاندەری و شاکاری واقیعی له سه ر کاغەز ، چینی ، و قاپی گلین ره سم ده کرد .

له نیو ئەم کۆمه له ئازاد و ناسک و بهریتکهوت پوخله دا تهنیا جهنابی زاوا کابرایه کی گومناو و پشت گوئی خراو بوو . زاوا له نیو ئەم کۆمه له دا چ جییه کی نه بوو . هەرچهنده کابرایه کی بالا بهرزی ناوشان پان بوو ، به لām بی خیر و بی مهعنا دههاته بهرچاو .

بیچامه که ی هینده ده لب و ناله بار بوو له تو وایه بۆ یه کیکی دی دوراوه . ردینی ده تگوت ردینی کاسبکارانه . گەر بهاتبا ئەم کابرایه نووسەر یا نیگارکیش با ئەوا ئەو دهمه ردینی ، ردینی «زولا» ی دینایه وه یادی مرۆف .

نیگارکیشه که به ئولگای گوت که به قژی لول و پریپچه وه وه بهم جلی بوکینی یه وه ریک له درهختیکی به نازی ئالوبالو ده چتی که له بههارانا شکوفه ی سپی و جوان دهکا . ئولگا دهستی کابرای نیگارکیشی گرت و گوتی : «تو گوئی بگره بزانه ئەم شوکردنه له نکاوه چۆن رووی دا . گوئی بگره ، گوئی بگره . دیموف و بام له یه ک خهسته خانه دا کاربان ده کرد . که بام له خهسته خانه کهوت ، دیموف شهو و رۆژ لئ ی

زیک زیکه

زەماوهندی ئولگا ئیقانوئنا بوو . دۆستان و ئاشنایان هەموو هاتبوونه داوه ته که ی . ئولگا لیکدا لیکدا ناماژە ی بۆ شووه که ی ده کرد و به ئاشنا و دۆسته کانی ده گوت : «ئەنگۆ جوان سەرنجی بدەنی ، شتیکی نادیار له سیمایدا به دی ده کری» . پیدەچوو بۆیه ئەم قسه یه بکا تا نه وه ک داوه تکران له دلئ خۆدا بلتین میتزده که ی چ نیبه ، پیایۆکی ئاساییه و به هیچ جوژی مایه ی سەرنج نی یه .
شووه که ی «ئەسیپ ئەستپانوفچ دیموف» پزیشک بوو ، به ناو پله ی راویژکاری هونەری هه بوو . له دوو نه خویشاناندا کاری ده کرد .

له یه که میاندا نه خویشانی ده بینی و له دوو ه میاندا کاری نه شته رگه ری ده کرد . له سه عات نۆوه تا نیوه رۆ له خسته خانه ی یه که م کاری ده کرد و نه خویشانی ئاسایی ده بینی و له هه موو به شه کاندای کاری ده کرد ، که کاری ته واو ده بوو سواری قیتار ده بوو ، ده چوو بۆ نه خویشخانه ی دووهم و له ویندهر سه رگه رمی کاری نه شته رگه ری ده بوو . ده رامه تی سالانه ی که م بوو ، نزیکه ی ۵۰۰ رۆبلیک بوو . ئەمه دیموف بوو ! به لām دۆست و ئاشناکانی ئولگا خه لکانی ئاسایی نه بوون . هەر یه که بیان له هونەریکا به نیویانگ بوو ، نیو و شۆرته تیان هه بوو ، دیارو ناسراو بوون . ئەگەر هه ندیکیان هیتشتا ته واو شۆرته تیان ده رنه کردبوو ئەوا ئومیدی زۆریان به ناینده هه بوو .

ئەمیان ئەکته ریکی کارامه و هۆشیار و به قه در بوو ، ئەویان پیایۆکی زهریف بوو ، ئەوی دی مامۆستای هونەری خوتبه ویزی بوو و ئولگای فیتر کردبوو ، که چۆن به ره می ئەده بی له بهر بخوینیتته وه . یه کیکی دییان ده نگبیتژیکی شوخ و شهنگی ئۆرپابوو ، هه میشه داخی هه لده کیشا و گله یی له ئولگا ده کرد که خۆی نانا سیت و

دوور نه ده که و ته وه. که پیاویتی دلسوزه! گوی بگره ریاوسکی، توش گویت لی بی جه نابی نووسر، چیرۆکیکی خوشه، وهرنه پیشتره وه، ئەو هه موو دلسوزی یه، ئەو هه موو زهحمه تکیشانه! به خویشم شه وان نه ده خه وتم و تاکو به یانی به دیار بامه وه داده نیشتم له پر. . دلی کورهی بیچاره م برد! ئیدی دیموف دیموف له ئەشقادا غه رق بوو. شته کان به جورتیکی سهیر ریک که وتن.

که باجم مرد، ئیمه لیکدی دانه براین، له گه رهک و بانا یه کدیمان ده دی. جار جاریش دیموف ده هاته دیدهنم، له پر شه ویتک داخواری کردم. . ئەو شه وه تاکو به یانی فرمیسم هه لپشت، به خویشم گرفتاری ئەشقی بووم و ئەو هتا به خوتان ده بینن که شووم پیکردوو هه. ئەری به رای ئیوه شتیکی نااسایی له سیمایدا به دی ناکری؟! شتیکی به هیز؛ وه کو بیتاکی و دلیری شیر؟ جار دیار نی یه، نیوهی رووی له ئیمه یه و روناک یه که ته و او نی یه. به لام که ئاوری دایه وه پروانه نیوچه وانی! ریاوسکی توج ده لیتی؟ دیموف خه ریکه باس تو ده که یین. چوو میترده که ی گاز کرد و گوتی: «دیموف وهره ئیره، له گه ل ریاوسکی دا ئاشنا بن!» دیموف به زه رده خه نه یه کی ساده و به رووی خوشه وه دۆقه ی له گه ل نیگارکیشه که دا کرد و گوتی: «خوشحالم له دانشگا ریاوسکی یه کم له گه ل بوو، خزمی توبه؟»

۲

ئولگا ۲۲ سالان بوو و دیموف ۳۱ سال. پاش زه ماوه نده که یان به خوشی پیکه وه ده ژیان. ئولگا ژوری میوانی وه کو پیشانگا لی کردبوو پری کرد له تابلوکانی خوی، تابلوی دۆسته کانی. تابلوی چوار چپوه دار، و بی چوار چپوهی لیرو له وی هه لئووسی. ده ورو به ری پیتانوکه و شته کانی دیکه ی نیو ژووره که ی به چتر و سیپا، تابلوی رهنگین، خه نجهر، نیوپه یکه ر و وینه رازانده وه. هه ندی تابلوی ساده ی تری بابه تی زه وقی دیته اتیان له ژووری نان خواردن هه لئووسی.

ژووریتیکی دیکه ی به پیلانو شه بقه ی پوش و داس و شن پر کرده وه، ئەم ژووره ی به شتیوه یه کی میللی رازانده وه. بو وه ی ژووری نووستنه که ی وه کو ئەشکه وت بنویتی، بن میچ و دیواره کانی به پارچه ی رهش پۆشی، فانوسیکی له سه رووی سیسه مه که وه هه لئووسی و له بهر ده رگاشه وه په یکه ریتیکی کوته ک به دهستی دانا، تیکرا رایان وابوو که ئەم جووته گه نجه خانویه کی جوان و ریک و پیکیان هه یه.

ئولگا هه موو رۆژی سه عات یازده له خه و راده بوو، تاوی پیاویتی لیده دا. ئەگه ر دنیا هه تاو با بویه زهیتی یه که ی ده رده پنا و ده که وته نیگارکیشان. سه عات یه کی پاش نیوه رۆ ده چوه نک خه یات. چونکه نه خوی و نه دیموف هه چیان پارهدار نه بوون، هه لده ستا فیلتیکی زیره کانه ی به کار دینا، بو وه ی جلیکی تازه و جوان و مایه ی سه رنج و په سه ندی هه مروان له به ریکا. کۆنه پارچه ی جوان، پارچه تور، پوله که و دوگمه و مور و مه خمه ل و ئاوریشمی ده برده کن خه یات، خه یاتی ده ست رهنگینیش موجیزه ی لی دروست ده کردن. جل، جل نه بوو به لکو خه ون و خه یالی شاعیرانه بوو.

که ئیشی لای خه یاتی ته و او ده بوو ده چوه کن یه کییک له ئەکته ره کانی دۆستی تا ده نگووسی شانۆگه ربیان بزانی و بلیتی شه وی یه که می شانۆگه ری یه که په یدا بکا، له وینده ر ده رۆیی بو ره سم خانه ی یه کییک له نیگارکیشه کان یا ده چوه سه یری پیشانگایه کی تابلۆسازی. ئەم هه موو هاتوچۆبه یا به وه کۆتایی ده هات که یه کییک له نیوداران ده عه وت بکا بو ماله وه یا به گفتوگۆبه کی ئاسایی و ساده کۆتایی ده هات. ئەم خه لکانه ی که ئولگا به نیوداری ده زانین، هه موو ئولگایان به هاوتای خۆ ده زانی، ده یانگوت گه ر ئولگا فرسه تی گونجاوی له ده ست نه ده دا و خوی خه سار نه ده کرد، زه وق و به هره و هۆشیاری له راده یه ک دایه که بتوانی کاریتی گه وره ئەنجام بدا. ئولگا گۆرانی ده گوت، موسیقای لیده دا، نیگارکیشی ده کرد، ده بوو به مۆدیل، وه کو هونه ر دۆستییک له شانۆگه ربدا به شداری ده کرد، هه موو کاریتی به چاکی ئەنجام ده دا. بو نمونه ئەگه ر گلۆپ یا بلاجکتۆریتی دانا، که خوی رازانده وه، یا بوئینباختیکی بو یه کییک به ستبا، بی چهند و چۆن شاعیرانه و جوان و بی عه یب ده یکرد. به لام هه یچ به هره یه کی نه ده گه یبه به هره ی دیدهنی و پیشواری خه لکانی نیودار هه ر که یه کییک که می نیوی ده رکرد یا ته نیا نیوی که وتبا سه رزاران ئەوا ئولگا له ماوه ی رۆژیکا ده ی دۆزبه وه و به دیداری شاد ده بوو، دۆستایه تی له گه ل ده گرت، بو ماله وه ت ده عه وت ده کرد. ئەو کاته ی خوشی بوو که ئاشنایه کی تازه بگری. پیاوانی نیوداری ده په رست، شانازی به ناسینیانه وه ده کرد و به دریتژیایی شه و خه وی پتوه ده دین. به هه یچ جوری دلی دانه ده که وت و تینویتی نه ده شکا.

تاقمیکی کۆن ده کرد و تاقمیکی تازه ی ده گرت، زوو به زوو له گه ل تازه کاندای راده هات و خوی پتوه ده گرتن، زۆری نه ده برد ئەوانیشی له بهر چاو ده که وت و به هه له داوان به دووی تازه تر دا ده گه را.

سه‌عات « ۵ » له ماله‌وه له‌گه‌ل شووه‌که‌یدا نانی ده‌خوارد. گه‌لیک له هۆش و گۆش و ره‌وشت جوانی می‌رده‌که‌ی رازی بوو.

له‌سه‌ر کورسییه‌که‌ی خۆی هه‌لده‌ستا، پری ده‌دایه‌ می‌رده‌که‌ی، سه‌ری له‌باوه‌ش ده‌گرت و ماچ بارانی ده‌کرد! «دیوف تو‌چهند پیاویکی به‌هۆش و شه‌ریفی ته‌نیا یه‌ک عه‌بیت هه‌یه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که زه‌وقی هونه‌ریت نی‌یه. موسیقا و نیگارکیشی به‌هیچ نازانی.»

شووه‌که‌ی به‌خۆشه‌ویستی یه‌وه وه‌لامی ده‌دایه‌وه: «من شه‌ره‌زای موسیقا و نیگارکیشی نیم. من هه‌موو ته‌مه‌نم له‌خویندنی زانست و پزیشک‌گه‌ریدا به‌سه‌ر بردوو، کاتی خویندنه‌وه‌ی هونه‌رم نه‌بووه.»

- دیوف ئه‌م ئیعترافه‌خه‌ته‌ره!

- بو‌خه‌ته‌ره؟ خو‌دۆسته‌کانی تو‌ش چ زانیارییه‌کیان له‌مه‌ر زانست و پزیشک‌گه‌ری نی‌یه، که چی تو‌لۆمه‌یان ناکه‌ی، هه‌ر که‌سه‌وه‌ به‌کاری خۆی! من سه‌ر له‌ئۆپراو تابلۆیان ده‌رناکه‌م. به‌لام لام وایه‌که‌:-

خه‌لکانی به‌هه‌رمه‌ند ژبانی خو‌بو‌ئهم جو‌ره‌شانه‌ ته‌رخان ده‌که‌ن و خه‌لکانیکی ئاقل و هۆشیاریش پاره‌یه‌کی زۆر به‌م شتانه‌ ده‌دن، که‌واته‌ ده‌بی هونه‌ر شتیکی زه‌رووری و پیتوبست و به‌سوود بی. به‌لام چبکه‌م من تی‌ناگه‌م. دیاره‌ تی‌نه‌گه‌یشتن له‌شتیک مانای ئه‌وه‌نی یه‌که‌ به‌هیچی نه‌زانی.

- ده‌ستی شه‌ریفیت بیته‌با بیگوشم.

ئولگا پاش فراڤین ده‌چوه‌ نک دۆسته‌کانی. پاشان ده‌چوه‌ شانۆگه‌ری یا ئاهه‌نگی موسیقا و پاش نیوه‌شه‌وه‌ ده‌گه‌رایه‌وه‌ مانی. ئه‌مه‌کارو پیشه‌ی هه‌موو روژتیکی بوو.

روژانی چوارشه‌مه، نۆره‌ ده‌عه‌وتی شیو بوو. وه‌رق بازی قه‌ده‌غه‌بوو. خانه‌خو‌ی و میوانان تیکرا باسی هونه‌ریان ده‌کرد. ئه‌کته‌ر پارچه‌یه‌کی له‌به‌ر ته‌مسیل ده‌کرد، ده‌نگ‌بیژ گۆرانی خۆی ده‌چری.

نیگارکیشان تابلۆیان له‌نیو ئه‌لبومه‌ زۆرو زه‌به‌نده‌کانی ئولگا ده‌کیشا. خانه‌خو‌ی به‌خو‌یشی نیگاری ده‌کیشا، ده‌بوو به‌مۆدیل، یارمه‌تی موسیقا‌زانه‌کانی ده‌دا گۆرانی ده‌گوت، له‌پال ئه‌م کاره‌ هونه‌ریانه‌وه، باسی کتیبانی تازه، شانۆگه‌ری و هونه‌ریان ده‌کرد، له‌م میواندارییه‌دا ژنان ده‌عه‌وت نه‌ده‌کران، چونکه‌ ئولگا- جگه‌له‌خانمانی هونه‌رمه‌ندو خه‌یات- حه‌زی له‌چاره‌ی ژنانی دی نه‌بوو. که‌زه‌نگی ده‌رگا لیده‌درا

خانه‌خو‌ی راده‌په‌ری و به‌شانازی یه‌وه هاواری ده‌کرد: «خۆیه‌تی» و مه‌به‌ستی نیوداریکی تازه بوو که بو‌یه‌که‌مجار ده‌عه‌وتی کردبوو! دیوف به‌شداری ئه‌م کۆرانه‌ی نه‌ده‌کرد. به‌لام ده‌ورو به‌ری سه‌عات یازده‌وه‌ نیو ده‌رگه‌ی ژووری نان خواردن ده‌که‌وته سه‌رپشت، دیوف به‌زده‌ر ده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌رمه‌وه‌ به‌دیار ده‌که‌وت، ده‌ستی پیتکا ده‌مالین و ده‌یگوت: «براده‌ران فه‌رموون شیو حازره‌».

له‌م کاته‌دا هه‌موو روویان ده‌کرده‌ ژووری نان خواردن و هه‌میشه‌ هه‌مان شته‌کانی پیشته‌ریان له‌به‌رده‌م خو‌دا ده‌بینی: قاپتیک سه‌ده‌ف، پارچه‌یه‌ک گۆشتی به‌رازی یا گوپه‌رکه، په‌نیر، خاویار، کارگ، فۆدگا و دوو شه‌ربه‌ ئاو.

ئولگا به‌که‌یفی سازو زه‌وقی کۆکه‌وه‌ ده‌ستی ته‌کان ده‌دا و هاواریده‌کرد: «میوانداری ئازیزم! به‌راستی تو‌شایانی په‌رستنی! کورینه‌ ئیوه‌ پروانه‌ نیوچه‌وانی. دیوف روویان تی‌بکه‌. براده‌ران ته‌ماشای بکه‌ن، ده‌موچاوی ده‌لتی ی ده‌موچاوی پلنگه‌. به‌لام هه‌مان دل‌گیری و جوانی ده‌موچاوی ئاسکی هه‌یه، ئازیزه‌که‌م»

میوانه‌کان ژه‌مبهرده‌ ئاساشانیان له‌ نان خواردن قایم ده‌کردو دیقیه‌تی دیوفیان ده‌دا، به‌لام هه‌ر زوو فه‌رامۆشیان ده‌کرده‌وه‌و بایان ده‌داوه‌ سه‌ر باسی شانۆگه‌ری، موسیقا و هونه‌ر.

ئهم دوو گه‌نجه‌ ته‌باو گونجاو بوون. ژبانیان زولال و سازگار بوو. به‌لام له‌سییه‌م هه‌فته‌ی مانگی هه‌نگوبندا په‌له‌هه‌و رتیک به‌ئاسمانی ژبانیانداتی په‌ری، دیوف له‌خه‌سته‌خانه‌ که‌وت و قه‌ره‌ جوانه‌که‌ی هاته‌ تراشین. ئولگا به‌دیاری یه‌وه‌ دانیشته‌، به‌کول‌گریا. وه‌ختی رووی کرده‌ چاک بوونه‌وه‌ یه‌شماغیکی سپی له‌سه‌ر به‌ست و وه‌کو عه‌ره‌بی خیه‌وت نشینی لیکردو پۆرتیتیکی بو‌کیشا و هه‌ردووکیان خو‌شحال بوون.

دیوف چوه‌وه‌ سه‌ر ده‌وامی خو‌ی. پاش سێ روژان به‌د به‌ختی یه‌کی دی رووی تیکردن. که‌دانیشته‌ سه‌ر نیوه‌ روژه‌گوتی: «نازه‌بی ده‌چی به‌خت پشته‌ی تیکردین. ئه‌مرو‌ ۳-۴ عه‌مه‌لیاتم هه‌بوو، دوو قامکی خو‌م بری، ئاتیستا پیم زانیوه‌. ئولگا ترسا، به‌لام پیکه‌نی. ئه‌مه‌ی به‌ رووداویکی ئاسایی وه‌رگرت و گوتی که‌ زۆر جاری دیکه‌ش ده‌ستی خۆی برپوه‌. ئه‌وجا له‌سه‌ری رو‌یی: «که‌ده‌که‌ومه‌ئیشکردن ئاگام له‌خۆ نامینی.»

ئولگا خه‌می ئه‌وه‌ی بوو که‌برینه‌کانی په‌نجه‌ی کیم بکه‌ن و لی‌ی پیتس بکه‌ن،

شهوئی دوعای بۆکرد. به لّام برینه کانی دیموف چاک بوونه وه. ژییانی شادو به خته وهریان بی گری دهرۆیی. ئیستایان خۆش بو، به هاریش به رتیه بوو. به هار رۆژ به رۆژ نزیك ده بووه. سه ره تاتکی ی ده کردو مژده ی هه زاران خۆشی و شادی ده دا. مزگی نی شادمانی بی سنوری ده دانئ. سئ مانگی به هار له شار وه ده رده که ون و به گه ران و سه یران، خۆبندنه وه له گه لّ ئاوازی بولبولان دا ده بیه نه سه ر. له مانگی شه شه وه تا کو پایز سه یران و موتالای هونه ری له که ناری روباری قۆلگا دا نه نجام ده درئ. ئۆلگا وه کوئه ندانی نه نجه مهنی هونه ر مه ندان له م موتالا هونه ریا نه دا به شداری ده کات. ئۆلگا دوو ده ست جلی چیتی گران قیمه تی دایه درون، بۆبه و فلچه وه ئه لبوم قه ره وێله یه کی سه فه ری په یدا کرد. ریا بوسکی هه موو رۆژی ده هات تا بزانی که کاری نیگار کیشی ئۆلگا گه بیه وه کوئ، که ئۆلگا کاره هونه ریکانی خۆی نیشان ده دا، ریا بوسکی ده سه ته کانی ده ته پاندنه گیرفانی، لیوی هه لده قور تاند و ده که وه پرته و بۆله: «ئاوا!... ئه م هه ورانه زه وقیان تیدا نییه و ئه م روناکی یه گونجاو نی یه.

زه مینه که ی پچر پچره تی ده گه ی... که وێله که گرمۆله بووه، ده بی ئه سوچه ی تاریکتر بی. به لّام به گشتی خراب نیه. په سه ندی ده که م.» هه رچه ند قسه کانی ریا بوسکی ئالۆتر و نامه فهوم تر ده بوو، ئۆلگا باشترتییان ده گه یی.

۳

پاش فراڤینی رۆژی دووه می هه فته ی سییه م، دیموف که می خوار ده مه نی و شیرینی کری، سواری قیتار بوو که پروا بۆقیلاکه یان. دوو هه فته ی ته وا بوو که ژنه که ی نه دیتبوو، زۆری بیر ده کرد. که دابه زی به پییان وه نیوجه نگه له گه ره که که وت، به ده م ریتگاوه ههستی به برسیتی وماندویتی کرد، دلخۆشی خۆی به وه ده دایه وه که ئیواری له گه لّ ژنه که ی نان ده خواو تیر تیر ده خه وئ. که ده یروانی یه پریاسکه پره که ی ودهستی به به سه خاویارو په نیرو ماسی یه سپی یه کاندای دینا، خۆشی و شادی به سه ردا ده باری.

به رله وه ی بگاته قیلاکه خۆرئاوا ببو، نۆکه ره پیره که گوتی که خانم له مالتی نی یه، به لّام زوو ده گه ریته وه، هه مان قیلاکی ناریک و پییک بوو، دیواره کانی نرم، به کاغه زی نووسین دا پوشرابوون، سئ ژووری تیدا بوو. ژوریکیان سیسه میکی تیدا بوو.

ژووری دووه م ئه لبوم و فلچه ی دان، فلچه، کاغه زی پیس و جل و شه بقه ی پییاوانه ی تیدا بوو که به ناریکی لیرو له وئ، له نیو ده رگا و په نجه ره کاندای تور درا بوون. دیموف سئ پییاوی بیگانه ی له ژووری سییه مدا بینی، دوانیان ریشن و ره شتاله بوون و سییه میان که دیار بوو ئه کته ره، زه لامیکی که ته ی ردین تاشرا بوو، کابرای ئه کته ره به ده نگیکی گری پرسى: چت گه ره که؟

مۆپه یه کی له دیموف کردو له سه ری رۆیی: «ئۆلگات گه ره که هه نووکه دیته وه.»
 دیموف به ده م چاوه روانی یه وه رۆنیشت. یه کییک له پییاوه ره شتاله کان به ساردی یه وه نۆری یه دیموف وگوتی چای ده خۆی؟» په رداخه که ی خۆی پر کرد.
 دیموف حه زی ده کرد هه م شتی بخواوه م شتیکیش بخواته وه؛ به لّام ده ترسا ئیشتیه ای بتۆرئ؛ بۆبه چایه که ی نه ویست. پاش تۆرئ ده نگى هه نگاوو پیکه نی نیکی ئاشنای هاته گوئ. ده رگا کرایه وه، ئۆلگا به شه بقه یه کی زله وه وه ژوور که وت. زه میله یه کی به ده سه ته وه بوو. ریا بوسکی له دواى ئه وه وه به گۆنای ئاله وه، چه ترئ به ده سه تیکیه وه و کورسییه کی سه فه ری به ده سه ته که ی دی یه وه، به شادی و پیکه نی نه وه وه ژوور که وت.

ئۆلگا ئیقانوئنا، له خۆشی و شادیا سور هه لگه راو هاواری کرد: «دیموف» هه ردوو ده ستنی خسته سه ر شانی دیموف، سه ری به سینکی یه وه ناوگوتی، «ئه مه تۆی؟ ئه دی بۆ زووتر نه هاتی؟ ئاخه بۆ؟ دیموف گوتی: «نه م په رژا نازئ، دایمه سه رم قاله و که له ئیش ده به وه ئیدی فریای قیتار ناکه وم تا بيم.» ئۆلگا گوتی: «زۆر زۆر به خیره اتی. مه گه ر خوا بزانی چه ند م پئ خۆشه! خه ونم پیوه ده دی. دونئ شه و تا به یانی هه ر بیرم لای تۆ بووه. خۆزگه ده تزانی چه ند م خۆش ده ویتی وچه ند له کاتی خۆیدا هاتی! به راستی تۆ رزگار که ی منی. سه به ی زه ماوه نیکی خۆشمان به ده سه ته وه یه...» به پیکه نی نه وه بۆنباخه که ی بۆ شووه که ی ریک خسته وه وه له سه ری رۆیی: «کوریکى ته له گرافچی گه نج که نیوی چیکالایفه و له ویتستگادا کار ده کا ده یه وئ ژن بیئتی، کوریکى چاکه، هه ر له خۆیه وه ده چیته دلّه وه، کابرایه کی ئیسک سووک و خۆشه و بیسته... زۆری یارمه تی داوین و چه ندین جار له به رده ممانا دانیشته وه بووه به مۆدیل تا پۆرتیته روسیای کۆنی له سه ر بکیشین. هه موومان خۆشمان ده وئ و قه ولمان داوه تی که به چینه زه ماونده که ی... کوریکى ده سته کورت بیکه س و کارو هه ندئ شه رمنه، گوناحه ئه گه ر نه چینه زه ماونه که ی و له قسه ی خۆ ژێوان بینه وه.. پاش ته واو بوونی مه راسیمی کلّیسا، شاییه که ده ست پیده کات.

هه موو ده چنه مائی بوو کئی.. تئ ده گه ی حه یاتم.. له ویندهر. له لیره وارن.. له نیو ناوازی پر خرۆشی بالندان له نیو سهوزه جاری هه تاو له تامیز گرتوو، به خو شمان چه شنی په له ی رنگاو رنگی سهوز و جوان.. شتیکی یه کجار جوان و تازه یه، کوت و مت به شیوه ی نیگار کیشانی ئیمپرسیونیستی فهره نسایی، به لام دیموف گیان من چ له بهر بکه م؟ جل و بهرگم له گه ل خو دا نه هیناوه. هه ره یچم پئ نی یه؛. نه جلن، نه گولن، نه دستکیشن!.. مه گه ر هه رتۆ فریام بکه وی. هاتنی تۆ له م کاته دا نیشانه ی به ختیاری منه. ئەمەش کلێله کانه حه یاتم! هه ر ئیستا سواری قیتار به و خو ت بگه یه نه مال و جله سور هکانم له نیو که نتۆره که ده ریته و له گه ل خو تا بیه یته. ده زانی کامه ده لیم؟ له یه که م خانه ی که نتۆره که یه، پاشان چه کمه جه ی خانه ی دواوه راکیشه، دوو جانتای تیدایه، هه ندی ئۆبه وشپه و پر ه له سه ر جانتا کانه ئەوانه نا، له ژیر جانتا کاندای گول هه یه، هه موو گول هکان له گه ل خو ت بیته!.. شتاقیانت بیر نه چئ!.. چونکه نازانم کامیان به کار دینم.. که هیتاتن لیره لییان هه لده بژیرم. جوتی ده ستکیشیشم بۆ بکه ر».

دیموف گوتی: «زۆر چاکه سبه ی ده چم ده یانه یتم»

ئولگا گوتی: «سبه ی چی؟» وورد وورد دیموفی به نیگا دابیتژت و له سه ری رۆیی: «سبه ی فریا ناکه وی. چونکه یه که م قیتار سه عات نۆ ده رده چیت و شاییه که سه عات یازده ده ست پیده کات، ئەوشه و برۆ حه یاتم! ئەگه ر زانیت سبه ی ناتوانی بگه ریته وه ئەوا به یه کیکا بینیره. ده ی خیرا که، نه وه ک فریای قیتاره که نه که وی حه یاتم.»

- به چاوان.

- چه ند م پئ ناخۆشه که ده ت نیرمه وه. بلن بۆ وه کو شیت قه ولم به ته له گرافچی یه که دا که بچمه دا وه ته که ی؟ و فرمیتسک له چاوانی قه تیس ما.

دیموف به په له چایه کی هه ل قوراند. به روو خو شی و ره زامه ندی یه وه به ره و ویتسگا که گه رایه وه. ئەو خواردنو په نیرو ماسییانه» ی هینابوونی بوون به قسمه تی کابرای ئەکته ر و دوو زه لامه ره شتاله که ی که وه کو ژه مبرده به په له خواردیان.

٤

شه ویکی هه یقه شه وی کپ و خو شی مانگی شه ش بوو. ئولگا له سه ر که شتی

یه که ی نیو رووباری قۆلگا ویتستا بوو. جاری ده پروانی یه رووباره که و جاری سه یری که نار ه دلگیر و جوانه کانی قۆلگای ده کرد.

ریابوسکی له ته نیشتی ویتستا بوو و دلنیای ده کرد که: «ئەم سیبەرانە سیبەری تارى ئاوەکە نین. بە لکو خەوو خەیاڵن. ئەمرووباره ئەفسونای یه بریقه داره، ئەم ئاسمانه بئ پایانه، ئەم که نار ه چاو به گریانه. هه موو ده لئ ی له تاو بیته ده یی ژیان ده نالیئن. هه موو ده رباره ی بوونه وه ریکی بالاترو به هیتر، ده رباره ی شتیکی سه رمه دی نهر ده وین و به ره و مه رگ گازمان ده کهن. رابووردو چ نی یه، ئاینده ش بئ مه عنایه.

ئەم شه وه پر رازه، ئەم ته نیا شه وه ی ته مه نیش به زوویی تئ ده پهرئ و ئالکاوی ئەبه دیه ت ده بن، که واته بۆچی بژین؟»

ئولگا گوتی راده دیترا. هه وه لجار گوئی ی بۆ ریابوسکی گرت و پاشان بۆ کپو کپی شه و. وای هاته به رچاو که هه رگیز نامرئ رنگی وه نه وشه یی قۆلگا، ئەو ره نگه ی که له ژیانیا نه ی دیتبوو، ئاسمان، که نار هکان، سیبهره تاریکه کان و ئەو خو شییبه سه یره ی که دلئ پر کردبوو، هه ر هه موو ئەمانه به گوئیاندا ده چیانده رۆژئ له رۆژان ده بن به که له نیگار کیش و شانازی و شوهرت و خو شه ویستی ژیان له هه مو شوئینی چاوه روانین؛ له شوئینی دوور، له پشت شه وانی هه یقه شه و، له هه موو دنیا چاوه روانین وه خستی به تاسه وه چاوی خه یالی بری یه ئاینده ی دوور، ئاپورای خه لک، روناکی و تیشکی گلۆپان، موسیقای غه مگین و هاواری شادی و له زه تی هینایه به ر چاوی خو ی، خو ی له جلیکی سپی دا بینی که هه رچوار ده وری هه ر گۆله و گۆل. خه لکی بئ ئختیار به ره و پیری دین. قه ناعه تی ته وای لا په یدا بوو که هه نوو که ش پیاویکی به راستی گه وره، بلیمه ت، هه لبراده ی خوای له لاوه ویتستا وه. پیاویک که حالئ حازر، خاوه نی گه لئ کاری جوان و نا ئاساییه و ئەگه ر عه مر باقی بئ و ته مه ن مه ودا باو دره ختی به ره ی شکو فه بکاو گۆل بگرئ ئەوا شوهرتئ دنیا ده گرئ. ئەمه له نیو چه وانی نووسراوه و به راشکاوی له سیمای دا دیاره، ئەو باسی سیبهر، ره نگی شه و، هه یقه شه و ده کاو نازانی که به ره ی وی، وه ستایی و ده سه لاتئ رازنامیزی ئەو سنووری سروشتئ به زانده وه. ئەو بابایه کی قۆزه، ژیانئ وه کو ژیانئ بالنده یه کی نازادی بئ په روا وایه وه له وورده شته کانی ژیان بینگانه و نامۆیه ئولگا به ده م موچرکه یه که وه گوتی: «خه ریکه ساردی ده کا.»

ریابوسکی، پالتۆکه ی بۆ کرده وه، رایکی شایه ژیر پالتۆکه ی وه سه زتیکی گریان

- خۆم له تۆدا دهبینم، بهندهی تۆم، بۆچی ئهوشۆ هینده جوان و دلرفین بووی؟ نیگایهکی سهیری کرد، چاوانی ههنده بهسام بوون که ئۆلگا نهیورا سهیری بکا. گهرمی ههناسهی ختوکهی گۆنای ئۆلگای ددها، بهگویی دا چپاند: «خۆشم دهوئ ی، بۆت شیت بووم. ته نیا قسهیهک بکه، تا قه قسهیهکو چیدیم ناوئ، ژیانم ناوئ.. ته نانهت هونه ره کهشم ناوئ»..

به وپهیری غه مگینی یه وه هاواری کرد: «خۆشت بۆیم، خۆشت بویم»
 ئۆلگا گوتی: «وازله م قسانه بینه، ئەم قسانه خه تهرن، ئەدی دیموف؟» ئەوجا چاوهکانی نوقاندن.

- دیموف دهکاته کئ؟ من ههقم چی یه بهسه ره ئه وه وه؟ قهولگا، جوانی، ئەشقی خۆم، ئەو حاله ی لیم هاتوه... ئەمانه شتن.. دیموف هه ره نه بووه و نابئ... ئاخ، من ئەمه نازانم، رابوردووم ناوئ، ته نیا یهک ساتم پئ ببه خشه... یهک دهقیقه.
 دلئ ئۆلگا به توندی کهوته لیدان، ههولئ دا بیر له شووه که ی بکاته وه. بهلام هه موو رابوردووی خۆی، شوکر دنه که ی، دیموف، ته نانهت میوانداری و شه و کوپیش بئ بایهخ، قیتزه ور، بئ فایده و بئ مه عنا هاتنه بهرچاوی. له راستیشا... دیموف دهیکرده کئ؟

ئهو چ پتوه ندییه کئ به دیموفه وه هه بوو؟ ئایا به راستی دیموف هه بوو یاته نیا خه ون و خه یال بوو؟

چاوی نوقاندن و له فکران راچوو: «ئهم پیاوه ئاساییه به شی خۆی و بگره زیاتریش رای بواردووه.» و: «نه فره تم ده کهن، لۆمه م ده کهن بابیکه ن، من هه موو له زه تیک ده چیتژم و بلا پاشان بزم، تۆزم نه میتئ. ئا ده ی چیتژم و ئەوجا ده مرم.. ئیمه ده بئ هه موو لایه نیکی ژیان بجریتئین. خوایه چهند به ئازارو له عه ینی کاتدا به له زه ته!»

ریابوسکی باسکی له قه دی ئالاند، وه کو تامه زرۆ کهوته ماچکردنی دهستی ئۆلگا. ویستی دهستی لابه ری.

ریابوسکی گوتی: «باشه ته گبیر؟ چ بکه م؟ خۆشت ده ویم؟ به لی؟ چ شه ویک، چ شه ویک خوا بیه!» ئۆلگا کهوته وورته وورت: «شه و ئه ماشه و!» روانی یه چاوانی فرمیسک تی زاوی ریابوسکی، ئەوجا به هه ر چوار ده ورا هه لئ روانی، باسکی له ملی وه رینا تا خوا هیتزی دابوین لیبوی مژی، دهنگیک له وسه ری که شتی یه که وه

دهنگی ههنگاوی سست و خا و له پشتیان وه دههات، فه راشیک له باره که وه وده درکه وت، ئۆلگا له که یفان هه م پئ ده که نی و هه م ده گریا. پر به زاری ها ورای کرد: «ئه های... شه رابمان بۆ بیتنه».

ریابوسکی، شله ژاو و رهنگ په ریو له سه ره وه یته یه ک رۆنیشت و مه منون و منه تبار که وته روانینی ئۆلگا. به لام پاش که میک، چاوی نوقاند، بزیه ک له سه ره لیوی تاساو و گوتی: «ماندووم» و سه ری نا به قه راخی که شتی یه که وه.

رۆژی دووه می مانگی نۆ بوو. دنیا گه رم و با ی نه دههات. هه ره له به یانی زو وه وه ته نکه ته میک سه ری رو باری قۆلگای گرتبو. سه عات نۆی به یانی باران دا بگرده، پئ نه ده چوو وا زوو خۆش بکاته وه.

ریابوسکی به دهم قاهه لئتی یه وه به ئۆلگای گوت که نیگار کیشی قۆرتترین هونه ره، هه ره ها گوتی من نیگار کیش نیم و خه لکانیکی گیل و گه وج وا ده زانن هونه ر مه ند م و به ره یه کم هه یه. ئەوجا دهستی دایه کیردیک و باشترین سکچی خۆی دادری. پاش تاشت خواردن عه ینی کوند مۆنی کردو له به ر په نچه ره که هه لکوپرما و چاوی بری یه رو باره که، گه بیه ئەو قه ناعه ته ی که قۆلگا چ نی یه، بئ تام و ئالۆز و سارد و سه ره. هه موو شوپنیککی ئەو ناوه ده تگوت باسی گرژ و مۆنی پایز و نزیک بوونه وه ی ده کا. وا دههاته بهرچاوی که مافوری دلگیری که ناره کان، بریسک وهۆری ئەلماس ئاسای ئاو، ئاسمانی سامال و شین و بیگه رد، هه موو شکۆ و جوانی سه روشتی له قۆلگا ساندۆته وه له قاسه یه کی ناوه بۆ به هار. ئەو قه ل و دالانه ی که به سه ره رو باره که دا ده فرین ده تگوت گه مه ی پئ ده که ن.

ریابوسکی گوتی بۆ دهنگی قه له کان رادپرا، ماندوو و ودره زو بئ تا قهت سه ری داخست و له فکران راچوو. هه موو کارتیککی ئەم دنیا یه ی به گه وجانه زانی، گله یی له خۆی کرد که نه ده بوو خۆی به م ژنه وه هه لواسی و ببئ به سه ربار. به کورتی ریابوسکی غه مگین و بئ که یف بوو.

ئۆلگا له سه ره قه ره و پله یه ک که له پشت په رده یه که وه بوو، رۆنیشتبوو، دهستی به قه ژه جوانه که یدا دینا. ماله که ی خۆی دینا وه بهرچاو: ژووری میوان، ژووری

نووستن و پاشان نووسینگهی میتردهکهی. خه یال وورده وورده هه لیگرت و بردی بۆ شانۆگه ری، خه یاتخانه ولای دۆسته کانی. ئاخۆ نووکه دیموف له چ حالیکه یه؟ بییری ئولگا دهکا؟ بییری ئولگا دهکا؟ دیموف ی تازیز به چ سۆزو تا سهو پارانه وه یه کی منالانه وه له نامه کانییا له م ده پارایه وه که بگه رپتته وه بۆ مائی؟ مانگانه ۷۵ رۆبلی بۆ ئولگا ده نارد.

که ئولگا بۆی نووسی سه د رۆبلی له نیگار کیشه کان قهرز کردوو هه کسه ر سه د رۆبله که شی بۆ نارد. چ پیاویکی باشه، چهن د لاواو به خشنده یه! ئولگا ته واو له گه شت وگوزاری هونه ری بیزار ببوو، خودا خودای بوو زووتر له دهستی دپهاتیان، له دهستی رووبار، له دهستی ئەم سه رگه ردانی یه هه لئ و رزگاری بئ. ئەگه ر ربابوسکی قه ولی به ئەندامانی ئەنجومه نی هونه ری نه دابا که تا بیسته می مانگی نو ده میهنه وه هه نووکه هه موو ده رۆیشتنه وه. خۆزی قه ولی نه دابا و هه نووکه رۆیشته بانه وه!

ریبابوسکی بیزارو بئ تا قه هت گوتی: «خوایه چ بکه م، تۆ بلئ ی هه تاو ده رنه که وئ به بی هه تاو چ دیمه نیکم بۆ ناکیشری!» ئولگا له پشت په رده که وه وه ده رکه وت و گوتی: «بیرته هادیمه نیکت کیشابوو که هه وری به سه ره وه بوو، ئەوه که ی لای راستی درهخت و لای چه پی مه رومالات بوو؟ ئەو دیمه نه ته واو بکه.»

ریبابوسکی رووی گرژ کرد: «چی؟ ته واوی بکه م، پیت وایه هینده گه وجم که نه زانم چی بکه م!» ئولگا گوتی: «ئوه ونده» ده زانم به رانبه ر به من گۆراوی» و ئاهیکی هه لکیشا. «ئوه ونده ده زانم به رانبه ر به من گۆراوی» و ئاهیکی هه لکیشا.

- به لئ. ئەم قسه یه دروسته.

ئولگا که وته له رزبن، چوو به لای سوپاکه وه وه دهستی به گریان کرد.

- هه ر له گریانمان که م بوو! به سه بیپه وه! گریان بۆ من باشه که چی ناشگریم.

ئولگا هاواری کرد: «بۆ تۆ باشه ها! ئەزانم هۆیه که ی ئەوه یه که له من وه ره ز بووی» و به ده م گریانه وه له سه ری رۆیی: «با ریک وراست له مستتی نیم که تۆ شه رمه زاری ئەوه ی که ئاشقی من بووی، ده ته وئ ئەم ئەشقه وه شیری و که س پیتی نه زانی به لام تازه کار له کار تراز او وه له میژه هه موو ده یزانن.»

ریبابوسکی که وته پارانه وه: «ئولگا تکات لیده که م، من تا قه یه ک شتم له تۆ گه ره که» و هه ردوو گوتی گرت و به رده وام بوو: «ته نیا یه ک شتم له تۆ ده وئ، شه رمه زارم که، له دینم ده رمه که، له مه ی پتر چ شتیکی دیم له تۆ ناوی.»

- ده باشه سویندم بۆ بخۆ که هیشتا خۆشت ده ویم.

ریبابوسکی دانه کانی ریچ کردنه وه: «ئا ئەمه پیاو ده کوژی» و له جئ ی خۆی راپه ری: «وام لیده کا برۆم خۆم بخه مه روباره که وه یان شیت بيم و بده مه کتیوان، وازم لئ بیته!»

ئولگا هاواری کرد: «که وه اته وه ره بکوژه، بکوژه، بکوژه». چوو ه پشت په رده که وه، خۆی دا به سه ر قه ره وپله که داو دهستی به گریان کرده وه.

له سه ریانی کوخته که وه دهنگی باران دههات. ربابوسکی سه ری خستبو وه نیو هه ردوو دهستی و به نیو کوخته که دا دههات و ده چوو. پاشان وه کو یه کییک لیپرا بی شتییک بسه لمینئ، شه پقه که ی کرده سه ری، تفه نکه که ی هه لگرت و له کوخته که وه ده رکه وت.

که ربابوسکی رۆیی، ئولگا له سه ر قه ره وپله که دانیشته و تاتوانی گریا، بییری له وه کرده وه هه ندئ ژه هر بخوا تا ربابوسکی به سه ر جه نازه ی سارد و سربا بیته وه.

به لام زوو به زوو خه یال فریای که وت: ژوو ری میوان و نووسینگهی میترده که ی هینانه وه به رچاو. ههستی کرد هیمن وئارام له پال دیموف دانیشته وه، ئیسراحت و پاکو خاوین له هیچی که م نی یه. ئەو شه وانه ی بیه ره وته وه که گوئ ی له موسیقا ده گرت. ئاره زووی ژیارو شارستان و خه لکانی نیوداری شار بالئ به سه ربا کیشا. ژنه دپهاتی یه ک وه ژوو ر که وت و به و په ری بئ تا قه تی یه وه سوپاکه ی بۆ فراقین لینان ئاماده کرد. دوو که ل و ته نی ژوو ره که ی ته نی بوو، پاشان چهن د نیگار کیشییک به پیلای قوراوییه وه وه ژوو ر که وتن. باران سه رو گوپلاکی ته ر کردبوون، روانیانه تابلۆ و وینه کان و دلخۆشی خۆیان به م قسه یه دایه وه که رووباری قۆلگا له رۆژانی بارانیشا جوانی ی تایبه تی خۆی هه یه. سه عاته چالمه هه رزان باییه که هه ر چرکه چرکی بوو. پیتشکه ی سه رما برده له له ده ورو به ری سوپاکه خپ ببونه وه و یزه ویزبان بوو. سیسرکان به بن ته خته کاندای فرکان فرکانیان بوو.

ریبابوسکی ئیواری گه راپه وه. کلاوه که ی توپ دایه سه ر میزه که، رهنگو رووسیسه له، شه که ت و قوراوی خۆی دا به سه ر که روپته یه که داو چاوی نوقاند. چاره ی به یه که داو گوتی: «ماندووم». ویستی چاوی هه لئینئ. ئولگا ئاشت ببۆ وه و چی له دلا نه مابوو، بۆ وه ئەمه بسه لمینئ و خۆشه ویستی خۆی بۆ بنوینئ، هاته به ره وه به ئەسپایی ماچی کردو که وته ده ست هینان به قژه زه ردو لووله که یدا.

ریبابوسکی وه کو یه کییک شتیکی ساردی به رکه وتی، راجله کی، چاوی هه لئیناو

گوتی: «چ ده‌کە‌ی؟ وازم لێ بێنە، تویی خوا دەست بەردارم بە».

بە هەر دووک دەستان ئولگای دایە دوو، سیمای توپەو دلی توژا بوو. ژنە دیتەاتی یە‌کە قاپی شو‌ربای هینا و لە‌بەر دە‌میادینا. قامکە پیسە‌کانی لە شو‌رباکە راچوو بوو، ربابوسکی بە تاسوقە‌وه کە‌وتە خواردنی. ئولگا دلی لە هە‌موو شتێک تێک هە‌ڵدە‌هات، لە ژنە وورگ زلە‌کە، لە قامکە پیسە‌کانی، لە کوختە‌کە کە هە‌و‌ه‌ل‌ج‌ار زۆری بە‌لا‌وه‌ د‌ل‌گ‌یر و شاعیرانە بوو. بە‌ساردیە‌وه گوتی:

- ئیمە دە‌بی‌ن بۆ ما‌وه‌یه‌ک لێ‌ک‌دی دوور بکە‌وینە‌وه. دە‌نا هەر ئە‌مه‌ حال‌مان دە‌بی‌ن و لە‌خۆ‌رای شەر‌ به‌ یە‌ک‌دی دە‌فرۆشین و هۆ‌یه‌کە‌ی مان‌دو‌یه‌تی یە. من تە‌وا‌و بی‌ن تاقە‌ت بووم و ئە‌و‌رۆ دە‌رۆم.

- دە‌رۆی؟ بە‌کە‌شتی دە‌رۆی؟

- ئە‌و رۆ‌ پێ‌نج شە‌مه‌یه‌ و سە‌عات نۆ و نیو کە‌شتی یە‌ک دی.

- «جا لە‌وه‌ باشتر دە‌بی‌ن، جێ‌ ی خۆ‌یه‌تی، زۆر چاکە‌ برۆ». ربابوسکی بە‌نە‌رمی ئە‌مه‌ی گوت و دا‌وای خا‌ولی یە‌کی کرد بۆ سفرە‌ سپین و گوتی: «ئێ‌رە بە‌ کە‌ل‌کی تو‌ نایە‌ت، چ کارێک نی‌ یە‌ بیکە‌ی. کورم دە‌وێ‌ بتوانی دلی تو‌ را‌ب‌گرێ، دا‌وی بیستی مانگی نۆ‌ یە‌ک‌دی دە‌بین».

ئولگا بە‌خۆ‌شی یە‌وه‌ جله‌کانی خسته‌ جانتاکە‌ یە‌وه‌، گۆ‌ناکانی لە‌ شادیا سور هە‌ل‌گە‌ران، لە دلی خۆ‌با دە‌ی‌گوت: «تۆ‌ بلێ‌ی ئە‌و ساتە‌ بی‌؟ تۆ‌ بلێ‌ی بە‌م زو‌وانە‌ بگە‌مه‌وه‌ ژووری می‌وان، بی‌ خە‌م لێ‌ ی دانیشم و نی‌گار‌کی‌شی بکە‌م، لە‌سەر سیسە‌می‌کی رێک و پێ‌ک و ما‌قول‌ بخە‌وم و دانیشمه‌ سەر سفرە‌ی پاکو‌ خا‌وین و تی‌رو پر‌ بخۆ‌م؟» کە‌می‌ک دلی فینک بۆ‌وه‌، رقه‌کە‌ی نی‌شته‌وه‌، رووی کرده‌ ربابوسکی و گوتی:

«ربابوشا، بۆ‌یه‌ و فل‌چە‌کان بۆ‌ تو‌ به‌‌جێ‌ دێ‌لم، ئا‌گادار بە‌ تە‌مبە‌لی نە‌ت‌گرێ، هە‌موویان لە‌گە‌ل‌ خۆ‌ت بێ‌نە‌وه‌. کە‌من رۆ‌یشتم خە‌م دات نە‌گرێ و دە‌سته‌ و ئە‌ژ‌نۆ‌ دانیشی، ئیش بکە‌، باشە‌ رو‌حە‌کە‌م!»

ربابوسکی، سە‌عات دە‌ خوا‌حافی‌زی لێ‌کردو لە‌بەر دە‌ر‌گای کوختە‌کە‌ دا‌ ماچی کرد، ئولگا بە‌خۆ‌ی دە‌یزانی بۆ‌یه‌ لە‌ویندەر‌ ماچی کرد، چونکە‌ نە‌یدە‌ویست لە‌کانارە‌کە‌ دا‌و لە‌بەر چا‌وی خە‌ل‌کی ماچی بکا.

کە‌شتی‌یه‌کە‌ گە‌ییە‌ جێ‌ ئولگا سوار بوو و کە‌وتە‌ ری. پاش دوو رۆ‌ژ و تاق‌یت‌ک گە‌ییە‌وه‌ ما‌لی بە‌ هە‌مان کلا‌و و شانێ‌لی بارانی یە‌وه‌ خۆ‌ی بە‌ژووری می‌واندا کرد،

ئە‌وجا خۆ‌ی گیان‌ده‌ ژووری نان خواردن.

لە‌ خۆ‌شیان هانکە‌ هانکی پیکە‌وتیبوو. دیموف بە‌تۆ‌ی کراسی‌ک و ئێ‌له‌‌کی‌کی دوگمە‌ دانە‌خرا‌وه‌وه‌ لە‌ پشت می‌زە‌کە‌ دانیشتبوو و کێ‌ردی‌کی تی‌ژ دە‌کرد. کە‌له‌‌شیر‌تی‌کی سوره‌وه‌‌کرا‌وی لە‌بەر دە‌ما بوو. ئولگا بر‌باری دا‌بوو هە‌قیقه‌ت لە‌ می‌رده‌کە‌ی بشاری‌ته‌وه‌‌پێ‌ی و ا‌بوو دە‌ره‌قه‌تی ئە‌م کارە‌ دی و هۆ‌ش و توانای شار‌دنه‌وه‌ی هە‌یه‌.

بە‌لام هەر کە‌ بزە‌ی شیرین و چا‌وانی پر‌شن‌گ‌دار و پر‌ شادمانی دیموفی بینی هە‌ستی‌کرد کە‌ هە‌ل‌خە‌له‌‌تان‌دنی ئە‌م بابە‌ته‌ پیا‌وه‌ ئە‌سته‌مه‌، ئە‌و پە‌ری نزمی یە‌ و ئە‌م کارە‌ ها‌وتای مرۆ‌ف کوژی، دزی و تا‌وانە‌، لە‌ پر‌ لی‌برا سەر لە‌بە‌ری حە‌قیقه‌ته‌کە‌ بۆ می‌رده‌کە‌ی بگێ‌رت‌ته‌وه‌. وە‌ختی می‌رده‌کە‌ی لە‌ هە‌می‌زی گرت و ماچی کرد، ئولگا بە‌ چۆ‌کا هات، دە‌موچا‌وی لە‌ نی‌و هە‌ردوو لە‌ پی دە‌ستی‌ا شار‌دە‌وه‌.

دیموف بە‌ نە‌رمی گوتی: «نا‌زێ ئە‌وه‌ چیتە‌؟ مان‌دو بووی؟!»

ئولگا دە‌موچا‌وی لە‌ شەر‌ما سور هە‌ل‌گە‌را‌وی هە‌ل‌ب‌ری و وە‌کو تا‌وان‌باران چا‌وی پر‌ پارانه‌وه‌ی بر‌پیه‌ دو‌ر چا‌وی می‌رده‌کە‌ی، بە‌لام ترس و شەر‌م ری‌یان نە‌دا حە‌قیقه‌ته‌کە‌ بگێ‌رت‌ته‌وه‌. گوتی: «هی‌چم نی‌ یە‌، تە‌نیا...» دیموف قولی گرت، لە‌سەر کورسی‌یه‌کی کە‌نار می‌زە‌کە‌ دا‌ینشان و گوتی: «لێ‌رە‌ دانیشە‌، ئۆ‌خە‌ی کە‌ پێ‌ک گە‌یی‌نه‌وه‌! نانە‌کە‌ت بخۆ، دیارە‌ رو‌حە‌کە‌م بر‌سی‌تی».

ئولگا بە‌ تاسە‌یه‌کی تا‌یبه‌تی‌ه‌وه‌ هە‌وا‌ی ما‌له‌کە‌ی خۆ‌ی هە‌ل‌م‌ژی و دە‌ستی بە‌نان خواردن کرد. دیموف بە‌ حە‌زێ‌کی هە‌ل‌چوو‌وه‌ سە‌یری دە‌کردو بە‌و پە‌ری شادیه‌وه‌ بۆ‌ی دە‌گر‌زایه‌وه‌.

٦

دیموف لە‌ نا‌وه‌ندی زستان‌دا بۆ‌ یە‌کە‌م‌جار دلی لە‌ ژنە‌کە‌ی پیس کرد. ره‌فتاری گۆ‌را، پێ‌ دە‌چوو بە‌ ئازارو سو‌ی و وێ‌ژدان‌ه‌وه‌ بتلی‌ته‌وه‌. وە‌کو جاران راسته‌وخۆ نە‌یدە‌روانی یە‌ چاره‌ی ژنە‌کە‌ی. کە‌ژنە‌کە‌ی دە‌هات‌ه‌وه‌ وە‌کو جاران بە‌بزە‌ی گە‌رم و ناسک پێ‌شوا‌زی نە‌دە‌کرد. بۆ‌ وه‌ی هەر خۆ‌ی و ژنە‌کە‌ی دوو بە‌دوو نە‌کە‌ونه‌ ما‌له‌وه‌ بە‌زۆ‌ری «کوستلوف» ی ها‌وکاری بۆ‌ نی‌وه‌ رۆ‌ژه‌ لە‌گە‌ل‌ خۆ‌دا دە‌هینایه‌وه‌. کورستلوف پیا‌وی‌کی ق‌ز‌کورت و دە‌موچا‌و تێ‌ک قو‌پا‌و بوو. لە‌ حوزووری ئولگا دا‌ هە‌ستی بە‌گێ‌ژی و بی‌ر بلا‌وی دە‌کرد.

ئەم ھەستەش بەو دەدا دەردەكەوت كە ئولگای دەبیینی لایەکی سمیلتی بەدەمدا دەردو و دەكەوتە جوینی. لیکدا لیکدا دوگمە ی چاکەتەکی دەکردەو دەو دای دەخست.

ھەردوو دکتۆر بەدەم نیو ھەو ھەو قسانیان دەکرد. دەیانگوت ئەگەر حیجابی حاجز بەشیتو ھەکی نائاسایی بەرزیتەو ھەو ئەو دڵ ھەندی جار بی قاعیدە لیدەدا: دەیانگوت لەم رۆژانەدا نەخۆشی ئەعساب زۆر بوو، ھەروەھا باسی دو ئیکتشافی دیموف یان دەکرد کە لەکاتی عەمەلیاتیکا پەیی بردوو، ئەم عەمەلیاتە، عەمەلیاتی شیرپەنجە ی گەدەبوو کە پزیشکانی دی بەھەلە بەنەخۆشی «کەم خوینی کوشندە» دەست نیشانیان کردبوو. دیار بوو ئەم جووتە دکتۆرە بۆیە سەبارەت بە پزیشکگەری قسانیان دەکرد تا ئولگا بێدەنگ بی و فەشە نەکا. پاش فراڤین «کورستلوف» دەچوو بەلای پیانۆکەو و دیموف ناخیتکی ھەلەدەکیتشا و دەیگوت: «ناخ، برای نازیز شتیتکی غەمگینم بۆ لێ بدە». کورستلوف شانەکانی ھەلەدەتەکاند، دەستەکانی بلاو دەکردنەو ھەو چەند ناھەنگیتکی لیدەداو بە دەنگی نزم گۆرانی دەچری «تەنیا شوتیتیکمان نیشان بدە کە جوتیاری روسی تیا شاد بی و بۆ بەختی خۆی نەنالینی» و دیموف ناھیتکی دی ھەلەدەکیتشا، سەری دەخستە نیو ھەردوک دەستی و لەفکران رادەچوو. ئولگا دەمی بوو دەستی لە خۆی بەردابوو. ھەموو بەیانی یەک بەپەستی و بیتزاری یەو لەخەو رادەبوو، ھیندە ی بیر لەو دەکردەو کە ریبوسکی چیدی خۆشی ناوی و گۆراو تا بەھیلاک دەچوو. پاشان ھەر خۆی دلخۆشی خۆی دەدایەو کە باشتر؛ خۆشی بوی یا نەوی و ھەکو یەکەو ھەموو شتیک بەنیسبەت ئەمەو تەواو بوو... بەلام ھەرکە قاوہکە ی دەخواردەو دەیسان لەفکران رادەچوو، قەناعەتی بەخۆ دەکرد کە ریبوسکی ئەمی لە میژدەکە ی کردوو و ئیستا.

لە ھەردوو دینان بوو و ھەکی سیان نییە. ئەوجا قسە ی یەکتیک لە دۆستەکانی بیر دەکەوتەو کە گوایە ریبوسکی سەرقالە و خەریکە تابلۆبەکی جوان بۆ پیشانگایەک ئامادە دەکا. ئەم تابلۆبە تیکەلە یەکە لە دیمەن و مەرۆف و حەیان. لەسەر شتیوازی «پلیونوف» دروست کراو و بینەر شەیدا دەکا. کە دەگەیبە ئیترە کە یفی بەو دەھات کە ریبوسکی ئیلھامی ئەم تابلۆبە ی لەو ھەو وەرگرتوو و کاری گەری ئەو نەبوایە ئەم تابلۆبە ی بۆ ئەنجام نەدەدرا. ئەی ئافەربین بۆ کاریگەری ئەو. کەواتە ریبوسکی بە شیتو ھەکی گشتی باشتر بوو ئەگەر ئەو، ئەم کاریگەرییە ی

نەبوایە ئەو ریبوسکی بە تەواوی حیسابی رۆیی بوو. ئەو ھەکی بیر کەوتەو کە ئاخەر جار ریبوسکی ھاتبوو دیدەنی، چاکەتیتکی جوانی لەبەر کردبوو، بۆنباخی تازە ی بەستبوو، لە ئولگای پرسى بوو: «ئەری قۆزم؟» بەراستیش ریبوسکی بەجلی پۆشتەو پەرداخ، بەچاوی شین و بەقژی لوول درێژەو قۆز بوو، یا رەنگە ھەر لەبەر چاوی ئەو قۆز بووی، ئەو رۆژە بەگەرمی و روخۆشی یەو چاکوچۆنی لەگەل ئولگا کردبوو. ئولگا دوای ئەم ھەموو لیکدانەو و حیسابکردنە، جلی لەبەر دەکرد بەکول و کەسەرتیک زۆرەو دەچوو بۆ رەسمخانەکی ریبوسکی.

ریبوسکی بەکەیف بوو. دلی بەتابلۆکە ی خۆش بوو. ھیوا ی گەورە ی لە دڵ بوو. وەکوو گیلە پیاوان رەفتاری دەکرد و بەسوعبەت و شوخی یەو وەلامی پرسیارە جدییەکانی ئولگای دەدایەو. ئولگا بەغیلی پێ دەبرد. چاوی بەرایی نەدەدا تەماشای تابلۆ کەبکا. بۆ ھەکی گەلو کازاندە ی نە یەتەسەر ۵ دەقیقیە یەک بەدیار تابلۆکەو و ئیستا و ھەناسە یەکی ھەلکیتشاو و لەبن لیوانەو گوتی: «تۆ جارن بەمجۆرە کارت نەدەکرد. ھەر ئەمەش بنیادەم دلتنەنگ دەکا».

ئەو سالا ریبوسکی دەپارایەو کە خۆشی بوی. کەوازی لێ نە یەنێ کە بەزەبی بەوگورارو بەدبەختەدا بیتەو! دەستی ماچ دەکرد، بەسەریا دەگریا، ناچاری دەکرد سوتندی بۆ بخوا کە ھیشتا خۆشی دەوی.

شانازی بەو ھەو دەکرد کە ئەگەر وی نەبوایە ریبوسکی لەری دەردەچوو و بەتەواوی تیا دەچوو. بەو جۆرە ھەم لە زوقی ریبوسکی دەداو ھەم خۆی سووکو سەلیم دەکرد. ئەوجا لەویندەرەو دەچوو کە خەیات یا دەچوو نەکی یەکتیک لە دۆستە ئەکتەرەکانی تابلیتی شانۆگەری یەک پەیدا بکا.

جارتیک ریبوسکی لە مال نەبوو، کاغەزیتکی بۆ نووسیبوو سوتندی خواردبوو کە ئەگەر خیرا نە یگاتی، زەر دەخوا. ئەویش بەترسەو ھات و نیوەرۆش لە مالی ئولگا مایەو. بێ ئەو ھەکی چ حیسابتیک بۆ میژدەکە ی بکا بەو پەری راشکاوی یەو قسە ی لەگەل کرد. ئولگایش بەھەمان راشکاوی وەلامی دایەو. نەبێ یەکدی ھەلیان دەکردو نەبێ شەربیش دادەنیشان. بەو پەری بێ شەرمی یەو قسانیان دەکرد.

تەنانەت کورستلوفی فەقیرۆکەش ھەستی بەم رووھەلما راوی و بێ شەرمی یەیان دەکرد. ریبوسکی پاش نیو ھەو رۆژەو بەپەلە خوا حافیزی کردو رۆیی. ئولگا لێی پرسى: «کیتو دەچی؟» لەرارەو کەدا و ئیستا و بەنەفرەتەو سەراپای

به نیگا دایژت.

ریابوسکی. چاره‌ی دا به‌یه‌کا و نیوی ژنیکی ئاشنای برد، دیار بوو ده‌یویست ئولگا تازار بډاو له‌زته‌تی له‌م تازاردانه ده‌بینی. ئولگا چوو ژووری نووستنه‌که‌ی خو‌ی، خو‌یدا به‌سهر سیسه‌مه‌که‌یدا. له‌رقا، له‌شهرمه‌زاریا، له‌به‌غیلی و خو‌به‌سووک زانیا قه‌پی به‌پشتیبه‌کدا ده‌کرد، به‌ده‌نگی به‌رز که‌وته‌ گریان، دیموف کورستلوفی به‌جی هیشت و چوو به‌لای ئولگاوه، گیتو ویتو و خه‌مبار، به‌ئه‌سپای گوتی:

- نازئ ده‌نک هه‌ل مه‌بره، گریان به‌چی ده‌چی؟ ئیمه‌ نابئ ده‌نگمان ده‌رچی... نابئ خه‌لکی به‌م ریسواییه‌مان بزائن، به‌خوت ده‌زانی ئه‌وی چوو ده‌چی و ناگه‌ریته‌وه.

ئولگا هه‌رچی ده‌کرد نه‌یه‌ده‌توانی به‌سه‌رخو‌یدا زال بی و ئه‌و به‌غیلی یه‌ بشاریته‌وه که‌له‌ ناخیا گینگلی ده‌دا. له‌فکران راجوو، وای بو‌ده‌چوو که‌ ئه‌وه‌ی چوو ده‌گه‌ریته‌وه. هه‌ستا، ده‌موچاوی شت. سو‌راوو سپیاوی کرد. به‌په‌له‌ به‌ره‌و لای یه‌کیک له‌ ده‌سته خوشکه‌کانی وه‌رئ که‌وت. که‌ ریابوسکی له‌لای ئه‌و نه‌بینی، به‌هه‌له‌داوان چوو بو‌لای یه‌کیکی دی. که‌له‌ویش نه‌بوو، چوو بو‌لای سییه‌م.

له‌سه‌ره‌تادا شه‌رمی له‌م دیدنه‌ی یه‌ کوتو پرانه‌ی خو‌ی ده‌کرد. به‌لام هیتنده‌ی پی نه‌چوو که‌ شه‌رمی شکا، تاقیتی که‌ به‌دیدنه‌ی ده‌سته خوشکانی برده‌ سه‌رو ئاکامیش ریابوسکی نه‌بینی و هه‌موو ده‌سته خوشکه‌کانیشی هه‌ستیان به‌وه‌ کرد که‌ ئه‌م ماسته‌ موویه‌کی تیدایه‌.

لای ریابوسکی گزانده‌ی له‌میرده‌که‌ی ده‌کردو ده‌یگوت:

- ئه‌م پیاوه‌ به‌سه‌بر چاوپو‌شی ده‌مکوژی. هیچ نامکوژی بیدنه‌نگی و چاوپو‌شی ئه‌م پیاوه‌ نه‌بی.

ئه‌م قسانه‌ی هیتند به‌ئاو‌تاو ده‌گوت، هیتنده‌ به‌زاری خو‌ش بون ته‌نانه‌ت لای نیگار کیشه‌کانی دیکه‌ش ده‌یگوت و ده‌یوته‌وه: «هیچ نامکوژی سه‌برو چاوپو‌شی ئه‌م پیاوه‌ نه‌بی.» به‌گشتی چ گۆرائیک به‌سه‌ر ئه‌توارو ره‌فتاری دا نه‌هاتبوو. شه‌و کو‌ری چوارشه‌موان وه‌کو جارن گه‌رم بوو.

ئه‌کتەر ته‌مسیلی ده‌کرد. نیگارکیش سکچی خو‌ی ده‌کرد. چه‌لوه‌ژن، ئامیری خو‌ی ده‌ژهند. ده‌نگبیتو گۆزانی ده‌چری. وه‌کو جاری جارن سه‌عات یازده‌و نیوی شه‌و ده‌رکه‌ی ژووری نان خو‌اردن ده‌کرایه‌وه، دیموف له‌به‌ر ده‌رکه‌وه‌و بزه‌ له‌سه‌ر لیتو ده‌یگوت: «براده‌ران فه‌رموون شیوحازره‌.»

ئولگا وه‌کو جارن هه‌لوه‌دای پیاوانی نیوداریوو. جونیکی به‌رده‌داو جونیکی تازه‌ی ده‌گرت. وه‌کو جارن دره‌نگ ده‌هاته‌وه‌ بو‌مال. به‌لام دیموف وه‌کو جارن نه‌ده‌نووست. له‌نووسینگه‌کی خو‌یدا رو‌ده‌نیشت و کاری ده‌کرد. سه‌عات سی ده‌چوو نیو جینگه‌وه‌ و سه‌عات هه‌شت له‌خه‌و راده‌بوو.

جاریک ئولگا له‌به‌رده‌م ئاوتنه‌که‌ ویتستابوو، خو‌ی ده‌گۆری تابچی بو‌ شانۆگه‌رییه‌ک. دیموف به‌جلی ره‌سمی و بو‌نباغی سپییه‌وه‌ خو‌ی به‌ژووری نووستنا کرد. سییه‌ری بزه‌یه‌کی بیتگه‌ردو شیرین که‌وته‌ سه‌ر لیتی، به‌تاسه‌یه‌کی تایبه‌تی یه‌وه‌ روانی یه‌ ژنه‌که‌ی. ده‌موچاوی پیدنه‌کنی. دانیشت؛ به‌ده‌م شیلانی لاقی یه‌وه‌ گوتی: «ئائیتنا له‌موناقه‌شه‌ی نامه‌که‌م بو‌مه‌وه‌.»

ئولگا گوتی: - چی؟ نامه‌؟!

دیموف پیکه‌نی: «به‌لئ.» له‌ژنه‌که‌ی هاته‌ پیتشی تا ده‌موچاوی له‌ ئاوتنه‌که‌دا بدینئ.

ژنه‌که‌ی هه‌و به‌و ده‌قه‌وه‌ که‌ پشتی له‌بوو، به‌رده‌وام بوو له‌سه‌ر ریک‌خستنی قژی. دیموف دووباره‌ی کرده‌وه: «به‌لئ ده‌زانی چی یه‌؟ به‌ته‌مام کارنامه‌ی پزیشکگه‌ری تایبه‌تی له‌ نه‌خو‌شی گشتی دا وه‌برگرم، ئه‌مه‌ش بو‌ خو‌ی شته‌.» به‌سیمایا دیاربوو که‌ئه‌گه‌ر ئولگا به‌شداری سه‌رکه‌وتن و شادییه‌که‌ی کردبا ئه‌وا ده‌یبه‌خشی و چاوی له‌هه‌موو شتی ده‌پو‌شی. به‌لام «پزیشکگه‌ری تایبه‌تی» و «نه‌خو‌شی گشتی» به‌لای ئولگاوه‌ بی‌مه‌عنا‌بوو،

ئه‌مه‌ جگه‌له‌وه‌ی ده‌ترسا که‌ فریانه‌که‌وی و شانۆگه‌رییه‌که‌ی له‌ده‌ست بچی، بو‌یه‌ هیچی نه‌گوت. دیموف چهند ساتی به‌بیدنه‌نگی دانیشت، بزه‌یه‌کی سارد نشته‌ سه‌رلیتی و له‌ژووره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت.

ئه‌و رو‌ژه، رو‌ژیکی شووم بوو.

دیموف سه‌ری دیتشا، نه‌قاوه‌لتی خو‌اردو نه‌چو‌ویش بو‌ خسته‌خانه، له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌ی ژووره‌که‌ی خو‌ی که‌وت. ئولگا، سه‌عات یه‌ک چوو بو‌لای ریابوسکی تائه‌و «دیمه‌نه‌ سروشتی یه‌ی» که‌کیشا بو‌وی نیشان باو گله‌بیشی لی‌بکا که‌بو‌ دوتینی نه‌هاتوه‌ بو‌ مالیان؟ ئولگا به‌خو‌ی دیمه‌نه‌که‌ «ی» به‌لاوه‌ چ نه‌بوو، هه‌ربو‌ ئه‌وه‌ی دروست کردبوو تا

به و بیانوه وه بجیتته دیدنه ریابوسکی.

به بیدهنگی خوئی به ماله که ریابوسکی دا کرد. گه بیه راره وه که، له ودهمه دا که خه ریک بوو پیلاره لاستیکه کانی داده که ند. گوئی له دهنگی پی و خشه خشی جلی ژنیک بوو که به په له خوئی کرد به رسم خانه که «مرسم» ریابوسکی دا. خوئی به رسم خانه که دا کرد، چمکی ته نوره به کی قاوه بی به رچاو که وت، ته نوره له به ره که خوئی له پشت تابلویه کی گوره دا وه شیرد. ئەم تابلویه له سهر سچ پایه ک دانرابوو و په رده به کی ره شی پیدا درابوو. ئولگا گومانی له وه نه ما که ژنیک له ویندهر خوئی شارده وه، چونکه ئولگاش زور جار خوئی له ویندهر ده شارده وه: ریابوسکی گیتز و سه رگه ران هه رده وه دهستی به ره و ئولگا دریتز کرد، وه کویه کیتک ئەم هاتنه نا وه خته ی پی سه بر بی، به توژی بزه به کی بو کرد و گوئی: به خیر هاتی سه رچاوانم، خیره؟»

ئولگا شه رمه زارو توپه، فرمیسک له چاوی قه تیسه ما. به و بایه مردبا نه ک له به رده ژنیک بیگانه دا قسه بکا، جا چ ژنیکیش!؟

ژنیک که ره قیب و خه نیمی ئەوه، کلای کرد و ته سهری، له پشت تابلویه که خوئی وه شیردوو بیگومان هه به زولیتی پیده که نی. به دهنگی که نزم، شه رمه زارو ترسنو کانه گوئی: «وینه کهم هینا وه» به لیتوه له رزی له سهری روئی: «دیمه نی سروشتی بی گیانه.»

- چی؟ چی؟ دیمه؟. وینه که له دهست و هرگرت، ته ماشایه کی کردو ئامیر ئاسا به ره و ژووریک دی و هریکه وت، ئولگاش به نا چاری شوینی که وت.

به دهنگی به رز گوئی: «سروشتی بی گیان» وه کو یه کیتک بو قافییه بگه ری توژی داماو له سهری روئی: «له سهر وه زنی ئاسمان... سه ربان... نه رده وان...»

له رسم خانه که وه دهنگی هه نگاوی به په له و خشه خشی ته نوره هات، ژنه که بوو ورؤیی. به ئولگا بوایه پر به زاری هاواری کردبا به ربوایه ته سه رو گوئی لاک ریابوسکی.

به لام فرمیسک به رچاوی گرتبوو، هینده شه رمه زار بوو هه ره ئەوه بوو نه ده توایه وه. ههستی کرد ئیدی ئولگای نیگار کیش نی یه به لکو زیک زیکه یه که.

ریابوسکی دهنگی له تیری یه وه ده هات، گوئی: «ماندووم» و چاوی بری یه ئولگا و سه ربکی له قاند. وه کو ئەوه ی بیه وئ خه و الویی خوئی بره وینیتته وه بایه کی بالی خویدا و له سهری روئی: «جوانه، به لام سکچه وه نه ت توانیوه گه شه ی پی بده ی... پاریش هه روا بوو، مانگیکی دیکه ش هه روا ده مینیتته وه. نازانم چون تاقه ت لی ناچی؟ من له جی ی تو بام وازم له نیگار کیشی دینا و خووم ده دایه

موسیقیا یا شتیکی دیکه. تو نا نابی به نیگار کیش، تو موسیقیا زانی. ئای که ماندووم. باینیرم چایمان بو بیتن. باشه؟

له ژووره که ده رکه وت. ئولگا گوئی لی بوو که داوای جای ده کرد. ئولگا بو ئەوه ی چیتر ماته له نبی وئهرکی خودا حافیزیش له کوئی خوئی بکاته وه بو وه ی له سه لای گریان نه دا، به په له خوئی گه یانده راره وه که، خیرا پیلاره لاستیکه کانی له پی کردو بوئی ده رچوو. که گه بیه ده ری هه ناسه یه کی ساردی هه لکیشا. ههستی کرد بو هه تا هه تابه له شه ری ریابوسکی و نیگار کیشی رزکار بووه و ئیدی هه موشتی ته واو بوو، له ویتوه چوو بو لای خه یات. ئەوجا خوئی کرد به موغازه یه کدا که نامیری موسیقیا هه بوو. به دریتزایی ئەم ماوه یه بیری له وه ده کرده وه که چون ئەم داخه به ریابوسکی بریتزی و کاغزه یکی ساردو توپه ی بو بنوسیت. کاغزه یی که بیسه لمینتی ئەو - ئولگا - بنیاده میکی کم نی یه.

بیری له وه کرده وه که ئەم به هارو هاوینه له گه ل دیموف دا ده چیتته دورگه ی قرم و که ولی رابوردوو له خوئی داده مالی و ژیانیتی نوی دهست پیده کا.

وه کو هه میسه دره نگه شه وان پی گه ییوه مال. هه ره به و جلانه وه له ژووری میتوان رو نیشته و خوئی بو نووسین ناماده کرد. ریابوسکی پی گوئی: نیگار کیش نییه. ئەمه ی له دل درنه ده چوو، ده یویست به هه ر جو ریتیوه تو له ی خوئی بکاته وه بوئی بنوسیت ریابوسکی به خوئی هیچ نی یه. سالی تاقه تابلویه ک ده کیشی، ئەویش کاویژ کردنه وه ی هه مان بابه تی ساردو سپه، و برای ئەو هه موو خو ماندوو کردنه ش ناتوانیکاریکی هونه ری نایاب ئەنجام بدا. ده یویست بوئی بنوسیت له و کارانه شدا که تا ئیستا کردونی قه رزارباری ئولکایه، ده یویست بوئی بنوسیت که ئەگه ره له یه ک له مه وه - ئولگا - رووی دابی ئەوا خه تای ئەو ژنه به رلاو بی سه روبه رانه بووه که له پشتی تابلوکانیا خو ده شارنه وه. دیموف، له ژووره که ی خو به وه بی ئەوه ی ده رگا بکاته وه کازی کرد: «نازی!»

- چی یه؟
- نازی مه یه ژووره وه، و هره به ر ده رگا، ئەئاوا. پی ری له خه سته خانه تووشی

مله خره بووم و هه نووکه... حاله خه راپه، خیرا بنیره به دووی کورستلوف دا. ئولگا، میرده که ی وئاشنا پیاهه کانی خوئی به نیوی شو ره تیانه وه گاز ده کرد. حه زی له شو ره تی «ئه سیپ» نه ده کرد، چونکه «ئه سیپ» ه که ی گوگول وئو ووشه قورسانه ی بیرده که و ته وه که کردبوونی به قافییه ی. به لام ئەمجاره بیان هاواری کرد:

—ئەسپ وانه لىي!

بنيړه به شويتيا، نه خو شم». ئولگاله پشت دهرکه وه گوتى لى بووکه ديموف روى له سهر قهره وپيله کهى راکشاو به دهنکه گره کهى گوتى: «بنيړه!»

ئولگا زور ترسا، بيړى کرده وه: «ده بي چون توش بوو بي؟ که خه تهره!»

بي وهى چ مه به ستى کهى هه بي، مؤمى کهى هه لگرت وچوه ژوره کهى خوى، تيا مابوو چ بکا. خوى له ئاوينه که دا بينى. که ديقه تيدا؛ رهنكى زردو سيمای ژاکاو، قولى چاکه ته کهى دلې، په رى زردى به يه خه يا کردبوو، ته نوره دراو، که خوى به جوړه بينى له خوى ترسا، له پر دلې به ديموف سوتا، خه مى کهى زورى بو ئه شقى بي پايانى، بو خير له خو نه ديوى، بو سيسه مه تهنيا کهى که ماويه ک بو ديموف له سهرى نه دهنووست، خوارد. بزه ناسک و راستگوانى بير که وه ته وه. به کول گريا و نامه يه کهى پر پارانه وهى بو کورستلوف نووسى. سه عات دووى به يانى بوو.

ئولگا، وهختى سه عات هه شتى به يانى روى روى دوايى، خه والوو په شيو، وه کو تاوانباران له ژوروى نووستن وه دهرکه وت، له راپه وه که دا تووشى پياويكى ردين ره شى بيگانه و نه ناس بوو که به سيمایا دياربوو دکتوره. بونى دهرمان دهات. کورستلوف له پشت دهرگای نووسينگه کهى ديموف ويستا بوو، به ده ستى راستى سمىلى چه پى باده دا. نيکايه کهى نه فرته ئامىزى ئولگای کردو گوتى: «بوره، ناتوانم ريگات بدم که بچى به زوره وه. له وه يه توش تووشى مله خه بيى وئمه جگه له وهى چونه که ت بيسوده، چونکه ديموف هوش وهه ستى نى يه.»

ئولگا له بن ليتوانه وه گوتى: «يانى به راستى مله خه رى گرتوه؟»

کورستلوف بي وهى گوى به پرسىاره کهى ئولگا بدا، گوتى: «هه موو کارى کهى گه و جانه باجى خوى هه يه. ده زانى چون بووه؟ روى سى شه مه به سونده يه ک کى مى گه روى کورپى کهى هه لمژبو، وه کو شيت مى پيوه ناوه، ئاخر بو؟!»

ئولگا پرسى: خه تهره؟ زور؟ — به لى، ده لىن زور خه تهره و پيوسته بنيړين به دووى «شهرهک» دا. پيوسته..

هه وه لجا ر پياويكى ورديله قى سورى قى دريژ وکه پو دريژ که به دهمو دوى دا له جووله که ده چوو وه ژور که وت. پاشان پياويكى شپريوى بالا به زوى کو ماوهى وه ک

خاخامى گه وره، وه ژور که وت. پاش هه مووان پياويكى سورهى گه نجى که تهى عه ينه ک له چاو هاته ژوره وه، هه موو ئه م دکتوران هاتيون يارمه تى هاوپيشه نه خو شه که يان بدن ويه سهرى بکه نه وه، کورستلوف که دريغى نه کردبوو، ده بو بروا پشويه ک بدا، که چى نه روى وله ويندر مايه وه، ويل وسهرگره دان هه وانه وهى نه بوو، له چ شويتى ئوقرهى نه ده گرت. کاره که ره که سهرى قال بوو، پى يه کهى له موبه که بوو که چا بو دکتوره کان داکاو پى يه کهى له دهرمانخانه بوو، که سى نه بوو ده ستى به ژوره کاندان بينى ورتيکان بخا. هه موو شتىک مات و غه مگين بوو.

ئولگا له ژورره کهى خوى روينشتبوو، له فکران رچوو بوو، پى ي و ابوو چونکه فيل و خيانه تى له ديموف کردووه، خوا به م جوړه توله لى لى کردو ته وه. ئه و پياوه ئارام و هيمنه، ئه و پياوهى که له وه سف کردن نايه، گه چ گله ييه ناکا، ئه و پياوه فيداکارى ده لى ي له دل سوژى و دلپاکى و چاکی خويدا پوکا وه ته وه و لاواز بووه ئىستا له سهر قه نه فه يه ک که وتووه و نازار ده چيژى و ته نانه ت ناله يه ک ناکا. چونکه ئه گه ر به دهم بي هوشى و تاوه، گله ييک؛ گازانده يه ک بکا، ئه و دکتوره کان هه ست به وه ده کهن که تهنيا مله خه ر بکوژى ئه و نى يه، ئه و جا له کورستلوف ده پرسن وئو و يش هه موو ووردو درشتىک ده زانى و... بيړى کرده وه که بي ه و له خورايى نى يه که له کورستلوف ده پرسن و ئو و يش هه موو ووردو درشتىک ده زانى و... بيړى کرده وه که بي ه و له خورايى نى به کورستلوف به رقه وه ده روائتته ژنى هاوپى کهى وه کو ئه وهى ژنى هاوپى کهى به گوناکارى ر و تاوانبارى ئه سللى بزانتى و مله خه کهى تهنيا به يارمه تى دهر شهربکه تاوانى ئه و بزانتى، ئيدى بيړى ئه و هه يقه شه وهى نيو روبارى قولگای نه کرد، بيړى به لای په يانى ئاشقانه و ماچى به ر دهرکهى کوخته که دا نه چوو. هه ر ئه وهى له بيړ بوو که به هوى هه وه سبازى و خو په رستى خو به وه هينده له و تاوه که ئاوى هه موو دنيا پاکی نه کاته وه. که ئه شقى شيتانهى خوى دهر باره رى ربابوسكى هينايه وه به رچاو گوتى: «ئاخ که کلاوم کرده سهرى. نه فرته تى خوا له ربابوسكى.»

سه عات چوار له گه ل کورستلوف دا نانى خوارد. کورستلوف چارهى دابوو به يه کدا و جگه له توى شه رابى سوور چيدى نه خوارد. ئولگاش چى وای نه خوارد. له دللى خو ييدا له خوا پارايه وه و شهرتى کرد ئه گه ر ئه مجاره ديموف چاک بيته وه، خو شى بوى وژنيكى به وه فاو ئه مه ک بي له گه لى. پاش توى خوى له بيړ کرد. روانى يه کورستلوف و له فکران رچوو! «چند ناخوشه بينادم وه کو ئه م کورستلوفه دلر ه ق و

خه له فاو و ساده و گومناو بڼ، تا ئەم راده به غه شيم بڼ و ناگای له پيوه ندييه
کومه لايه تي يه کان نه بڼ. وای ههست ده کرد خوا بويه ئەم نه هاهمه تي يه به سهردا
هيناهه چونکه ميترده که ي پشت گوڼ خستوه. کول و که سهر بالي به سهره گيتشا،
ههستي کرد ته لاري ژيانی ويران بووه و هيزی نی يه ناوه دانی بکاته وه.

ئولگا، پاش فراقين خوڅی به ژووری ميوانا کرد، کورستلوف له سهر که ره ويته يه ک
خه وتبوو، سهری خستبووه سهر پشتيبه ک و به دهنگی به رز دهی پر خاند.

دکتوره کان يه ک يه ک ده هاتن، شتاقيان ناوړی له شپړيو ژووره کان نه ده دايه وه.
پياويکی بيگانە له ژووری ميوان خه وتبوو پر خو هوږی بوو. تابلوی قهه ديواره کان،
رازانه وهی سهری سهره ی ژووره که، قترى شتياو جل و بهرگی له ئوتو نه دراوی
کاره که ره که شتاقيان سهرنجی که سيان رانه ده گيتشا، که س به که س نه بوو.

يه کيتک له دکتوره کان پيکه نی، به لام پيکه نينه که ی هينده به شهرمه وه بوو به حال
ده بيسرا.

ئولگا که جاری دووهم هاته ژووره وه، کورستلوف هه ستابوو، هه ستايه سهر پڼ،
جگه ره يه کی داگيراندو به ئە سپايی گوڼی: «مله خره ی گرتوه. هه ردوو کونه که پوی
پر بووه له کيتم... دلئ سسته... وه زعی خراپه».

ئولگا گوڼی: «واچاکه بنيرين به دووی شهره ک دا».

- شهره کيش هاتوه، ئە ویش ده لئ نه خوڅی يه که سيرا يه تي کردوه و خه ربه که
پوی ده گری. تازه شهره ک چی بو ده کری؟ شهره کيش هيچی ده سلات نی يه، ته نيا
ناوه که ی هه يه. جياوازی من و ئەو هه ره ئە وه يه ئەو شهره که و من کورستلوف!...

زهمه ن تیکه ل به نه برانه وه ده بوو. ئولگا هه ره به جله کانی يه وه خوڅی دا به سهر
قهرويله که يداو خه ون و خه يال بردی يه وه. ههستي ده کرد دپويکی ناسنين بهر
دهرکه ی لئ گرتوون، هه ره که ئەم دپوه لابيچی ئیدی هه موو شتيکی وه کو جارانی لئ
ديته وه. به لام که به خوڅيدا هاته وه، بوڅی ده رکه وت که چ دپويک له نارادا نی يه
ته نيا ديوف نه خوڅه.

بيری کرده وه: «سروشتي بڼ گيان» وديسان ناگای له خو برا: «ناسمان...
سهربان... نه رده وان، ئەدی شهره ک؟ له هرزی خوڅيدا شهره کی له سهر وه زنی
گورگ، ورگ، گوڅلک رتيک خست. پاشان بيری کرده وه: «نايا هه نووکه دۆسته کانم له
کوڼين، ناگايان له م خه مه گه وره يه ی من هه يه؟ خواي گه وره فريامان بکه وه،
رزگارمان بکه! شهرک، گورگ...»

ديسان ديوی ناسنين. زهمه ن تیکه ل به نه برانه وه ده بوو، سه عاتی راره وه که چه ند
جاريک ليی دا. ناوه ناوه زهنگی ده رگا ليده درا.

دکتوران ده هاتن... کاره که رتيک وه ژوور که وت، سينييه ک و په رداخيکی خالی
به دهسته وه بوو گوڼی:

- خانم سيسه مه که رتيک بخه م؟

چونکه چ وه لام يکی نه درايه وه، له ژووره که وه ده رکه وت.

ديسان سه عاته که ليی دايه وه، ديسان خه ون و خه يال تیکه ل به بارانی سهر
روباری خوڅلگا بوونه وه.

ديسان يه کيتک وه ژوور که وت، ئە مجاره يان له بيگانە ده چوو. ئولگا هه ستايه
سهر پڼ و کورستلوفی ناسی يه وه. پرسى سه عات چه نده؟

- نزبکه ی سڼ يه.

- باشه چی بوو؟

- چی بوو! هاتووم که پيټ بلیم له حالی مهرگ دايه.

به دهم گريان و هه نسک هه لئدانه وه له سوچيکی قهرويله که ی ئولگا دا روڼيشت و
به خوڅلی چاکه ته که ی فرميسکه کانی سړی. ئولگا له سهره تادا چه سا، پاشان گيتبوو
وله جيی خوڅی لوول بوو.

کورستلوف به ده نگيکی ناسک دوو باره ی کرده وه به دهم گريانه وه گوڼی:
«ده مرئ، خه ربه که ده مرئ، خوڅی فيدا کرد! مائی ويرانم بو ئەو زيانه ی له دنياي
زانست ده که وئ!» ئەو جا به کوڅ و که سهره وه له سهری روڼی: «ئەم پياوه له هه ر
هه موومان گه وره تر بوو، پياويکی بڼ هاوتا بوو. يه کپارچه به هره بوو! چه ندی
هانده دايين!» کورستلوف کوڅه مستی گوڼی: «خوايه، خواي گه وره تا دنيا دنيا يه
زانايه کی وا هه لئناکه ويته وه. ئوسکا ديوف، ئوسکا ديوف ئاخر توچت کردبوو؟ خواي
گه وره؟ به نائوميدي يه وه له سهری روڼی: «جا ره وشت پاک، دلئسوژ، مرؤف دؤست!
ئيسنان نه بوو پارچه زپريکی خاليسه بوو! چ خزمه تيکی به دنياي زانست کرد؟ چون
له پيتناوی زانست خوڅی دانا!

شهو رؤژ سهرگه رمی کارکردن بوو. جا بڼ ته ماح، هيچی بو خوڅی نه ده ويست،
ئەم زانا لاه، ئەم پرؤفيسؤزی ناينده يه ئيسراحه تي له خوڅی حه رام کردبوو، ته نانه ت
شه وانيش هه ره خه ريکی وه رگييران بوو تا پارهی ئەم... ئەم شته قؤرانه، ئەم پارچه
گوڅنانه دابين بکا». کورستلوف به گومانه وه چاوی پری يه ئولگا، به هه ردوو ده ست

پری دایه چه رچه فه که و پارچه پارچه ی کرد، ده تگوت چه رچه فه که تاوانباره نه ک
ئولگا.

... دیموف هرگیز خه می خۆی نه بوو... «که سیش خه می ئه وی نه بوو تازه دوا ی
چی؟ به چی ده چی؟» ده نگیتی بهرز له ژووری نان خواردنه وه هات: «پیاوی بوو له
نیو سه د پیاوا هه لت بژاردبا». ئولگا ژیانی خۆی و دیموفی هینا یه وه بهرچاو،
ههستی کرد که به راستی میترده که ی پیاویکی هه لئبژارده بووه، له هه ر هه موو
دۆسته کانی ئه م پیاوتره گه وره تر بووه. ئه وه ی بیر که وته وه که بابی چ رایه کی
ده رباره ی دیموف هه بوو. هاو پیشه کانی دیموف چۆن ستایشیان ده کرد. چ شۆره ت و
نیوبانگیان بۆ ناینده ی دیموف پیشبینی کردوه. دیواره کان، بن میچه کان،
گلۆپه کان، مافوره کان تیکرا مۆره یان لیده کرد و لیویان لی هه لده قورتاند، وه کو
ئه وه ی پیتی بلین: «هه موو خه تای تۆ بوو، تۆ به ئانقه ست به ره لالت کرد تا به م
ده رده بچی! تا دیق بکاو خۆی بفه وتین!» به دهم هاواره وه له ژووره که وه ده رکه وت.
به ژووری نان خواردنا تی په ری، درپی به خه لکه که داو خۆی به ژووری میترده که یا کرد.
دیموف ساردو سپ بئ جولّه له سه ر قه نه فه که که وتبوو، چه رچه فیکی پئ دا درابوو،
ته نیا سه رو چاوی به ده روه بوو. ده مو چاوی لاواز، رهنگی زهرد. دیموفه که ی جاران
نه بوو، ته نیا برۆ ره شه کانی و زه رده خه نه ناسکه که ی وه کو خۆیان مابوون. ئولگا
دهستی خسته سه ر سینگی، ئه و جا سه ر نیوچه وانی و پاشان سه ر دهستی.

هیشتا سینهی گهرم بوو، به لام ته ویتلی و دهستی رچی بوون.
چاوه نیمچه وازه کانی له ئولگا نه بوو، به لکو ریک له چه رچه فه که بوو ئولگا پر
به زاری هاواری کرد: - دیموف! دیموف!

پر به دلّ حه زی ده کرد تی ی بگه یه نی که ئه وه ی چوو، چوو هه مووی هه له بوو،
که هیشتا فرسه ت ماوه هه موو شتی له ده ست نه چوو، که ده شیت ژیان بگه رپته وه
و پر ببی له خۆشی و جوانی، که له مرۆ به دواوه میترده که ی ده په رستیت خۆی وه قفی
ریتگتنی ئه وه ده کا.. هاواری کرد: «دیموف!» و شانی راته کاندو نه یده وه بیست قه ناعه ت
بکا که ئیدی دیموف هه رگیز بیدار نابیتته وه: «دیموف! دیموف!» کورستلوف له ژووری
میوانا به کاره که ره که ی ده گوت: پرسپاری نا به چی مه که، خیرا هه ره نک پاسه وانی
کلپسا و ئه دره سی ژنه کانی لی وه ربگره، ئه وان به خۆیان ده یشۆن و ئاماده ی ده که ن و
هه رچی یه ک پتوبست بی چی به چی ی ده که ن».

دوا مانوڅرياندا له گهڼ ھاوړي سهر يازه کانياندا له مالتيکي نيوداريکي گوندا که کونه
 نه فسه رتيکي خانه نشين بوو وجه نابي کونت ي پيډه گوترا ده عوه تي چاي کرابوون.
 خانه خويته که يان پياويکي زبته له و روخوش بوو، زوري خزمهت کړدبوون و
 به ده ور ياندا هاتبوو، خو لقي گه رمي کړدبوونو ويلي زوري نواندبوو. هيڼده خواردن
 وڅوډگاي دهر خوارد دابوون مړي کړدبوون. نه وپيش شهوي ده عوه تي کړدبوون، هه لبه ته
 نه فسه ره کان له مبه گله يي نه بوون. به لام پيره نه فسه ري خانه نشيني هه قي نه وه ي
 لي کړدبوونه که زياد له پيوست به ده ور ياندا هاتبوو؛ تابه ره به يان سه ربه وردي خو ي
 بو گي رابوونه وه و خه وي لي حه رام کړدبوون. به هه موو ژوره کاندا گي رابووني.
 تابلويگران به ها. به ردي تاشراوي کون و چه کي گران به هاي نيشان دابوون،
 هه ره موو نه و نامانه ي بو خويندبوونه که له پياواني نيوداره وه بو ي هاتبوون.
 نه فسه ره کان که ماندوي تي زوري بو هيتا بوون، خوا خوايان ببوو خانه خويته که يان لي
 بيته وه و سه ر خه وي بشکيتن، هيڼده يان باويشک دابوو، هه موو شه ويلا گه يان ره ق
 ببوو. وه ختي خانه خويته که يان لي ببووه ئيدي کاتي خه وتن نه ما بوو.

تيا فترابک يش له باباه تي هه مان کونتي پير؟ له وه يه. خو ناشکري نه چن.
 نه فسه ره کان ته راشيان کرد، خويان تاس و لوس دا، جليان له بهر کردو به ره و مالي
 فترابک وه ري که وتن. که گه يينه مه يداني کليسا که نه و جا بو يان دهر که وت که ده به به
 گرده که دانشيو بينه وه و بگه نه که ناري چومه که و له ويوه به ره و باخه کاني جه نه رال
 دا که رين و ئيدي له وپيند ره وه راسته شه قاميک جيا ده بيته وه و ريک ده گاته بهر مالي
 جه نه رال. خو نه گه ريشيانه وي به گرده که دا هه لگه رين نه و ده گه نه عه ماره کاني
 جه نه رال که نيو فسه خيک له گونده وه دووره، نه فسه ره کان نه م ريگه يه يان گرته
 بهر. يه کيکيان پرسى: «نه ري نه م فترابک کي يه؟ خو نه وه ني يه که له پلونا
 فهرمانده ي هيزي سواره بوو؟

- نه؟

- نه. نه و رابک ي روت بوو.

- هه واکه ي زور خوشه ها!

که گه يينه ئاستي يه که مين عه مار، دوور يان تيکيان هاته پيش، ري يه کيان به ره و
 تاريخي ده کشاو نه وي دي که يان که به ده ستي راست دا پيچي ده کړده وه به ره و مالي
 جه نه رال ده چوو. نه فسه ره کان تانزيکتر ده بوونه وه هيو اشتر قسانيان ده کرد، نه م به رو
 نه و به ريان يه کپارچه عه ماري به خشت دروست کړا بوو، سه رباني عه ماره کان به رهنگي

ماچ

سه عات هه شتي شهوي بيسته مي مانگي پينج بوو. سه رجه مي نه فسه راني هه ر
 شه ش لقه که ي هيزي توپخانه ي «ن» خويان به گوندي ميستچکي دا کرد. نه م گونده
 له سه ر ريگاي نوردو گاکه يان بوو، به و مبه سته رو يان کرده نه وپيند ره، تاشه وي
 وه ميتن و پشوويه ک بدن.

نه فسه ره کان کړدبوويان به هه راو هه نگامه يه نه وسه ري ديار نه بوو، هه نديکيان
 خه ريکي تفه نگه کانيان بوون، هه نيکي دي له گه ل نه فسه ري ئيشکچي دا سه رگه رمي
 ريک خستني جيگاي قوشه نه که بوون. نه وان هه موو سه رگه رمي کاري خو
 بوونکه له پر له پشت کليسا که وه سه رو سه کوتي پياويکي مه ده ني پيدا بوو که به سه ر
 نه سپيکي بهر چاوي يه وه بوو. نه سپه که ي نه سپيکي بچکوله ي کلک کورت
 بوو. گه رده جوانه که ي به شيوه به کي تايبه تي ده جولاندو به نيسکه نيسک ده هاته
 پيش. لاقه کاني له سه مايه کي سه يرا بوون. ده تگوت يه کيک له دو او ده ده کيشي
 به سه مه کانيا. سواره که هه ر که گه ييه به رده م نه فسه ره کان، جله وي راکيشا، کلاوه که ي
 له سه ر دا که ندو به ريزيکي تايبه تي يه وه گوتي: «قوريان، جه نه رال» فترابک
 که مال که ي هاله م نزيکانه، ده يفه رموو بوچا خواردنه وه ته شريف بينه مالي نه وو
 گه وره ي بکه ن. «نه سپه که سه ريکي ته کاندا، به ده م سه ماوله نجه وه به ره و دواجم.
 سواره که هه مديس کلاوه که ي له سه ري دا گرته وه، سه ري نه سپه که ي وه رگي راو له پشت
 کليسا که وه گوم بوو.

هه موو نه فسه ره کان ها واريان کرد: «عه مري نه ميتن» و سه رگه رمي کاري خو
 بوونه وه: «ئيمه له ماندوي تي دا چاومان هه لئا يه ت وجه نابي فترابک ده عوه تي چايمان
 ده کا. له م جوړه ده عوه ته مان زور ديوه!».

نه فسه ره کان هيشتا بيره وه ري ده عوه ته که ي جاري پيشوويان له ياد ما بوو. له کاتي

سوور بۆیه کرابوو، له دووره له سه ربازانخانه ی شاره کان ده چوو. په نجه ره روناکه کانی مائی جه نه رال فترابک له دووره وه گازی ده کردن.

ئه فسه رپکی گهنج هاواری کرد: «کورینه به ختمانباره! پروانن سه گه به بونه که مان چون پیشکه وتوه. پین ده چت بونی شتیکی کرد بی.»

ئه فسه ره گهنجه که مه به سستی ملازم لبتکف بوو. لبتکف ئه فسه رپکی بالا به رزی مل ئه ستور بوو، به جوژی خوی تاس و لوس دابوو وردینی تراشی بوو. کیچ له سه ر رووی هه لده خلیسکا، هه رچه ند ته مه نی ۲۵ سال بوو، به لام له نیو هاواریکانیا به می باز ناسرابوو، می باز پکی واکه له دووره بونی ژن بکا وه ره به بون بزانی ژن له و شوینه هه یه یانه. که گوئی له پلاری هاواریکی بوو ئاوریکی دایه وه گوئی: «راست ده کا، پره له ژن. دلّم وا ده لئی.»

کابرایه کی شه ست ساله ی جوان به جلی مه ده نی یه وه هاته پیشوازییان. ئه و پیاره فرانک بوو. به دهم ته وقه کردن و خیره اتنه وه پین ی راگه یانندن؛ که هه رچه ند به دیداریان خوشحاله. به لام داوای لیبورنیان لیده کا چونکه جتی مانه وه ی شه وی ئه وانی نی یه، وه ردوو خوشکه که ی ومنده کانیان و براکه ی و چه ند دراوسیته کیش ئه وشه و میوانن و ژووری چولیان به ده سه ته وه نی یه. هه رچه ند به گهرمی ته وقه ی له گه ل کردن و عوزری بو هیتانه وه به روویانه وه پیکه نی به لام ئاشکرابوو که به ئه ندازه ی نیوه ی کونته که ی پار به دیداریان خوشحال نییه و ته نیا بو ناوو له بهر ئه ته کیستی کومه لایه تی ده عوه تی کردوون! ئه فسه ره کان به قالد رمه کاندای سه رکه وتن. قالد رمه کان به قالی و مافوری نه رم پوشرابوون، به دهم سه رکه وتن وه گوئیانبو ده مو دووی خانه خویسه که یان شل کردبوو و ئه وه یان بو ده رکه وت که هاته که یان مایه ی ناره حه تی و سه رباریکی نابه جین، له دلی خو یاندا ده یانگوت باشه که سیپک دوو خوشک و هه موو خوشکه زاکانی و برایه کی و کومه لئی دراوسی ی بو ده عوه تیکی خیزانی ده عوه ت کرد بی چون که یفی به ۱۹ ئه فسه ری بیگانه دی که له ژنیانی دا نه دیدیتوون؟

ژنیکی بالا به رزی به ته مه ن، خوش هه یکه ل و ده موچاو دریکوله ی بروره ش له بهر ده رگای ژووری میوانه وه خیره اتنی کردن، له رووی نه زانه که ته وه به هه بیه تیکی تاییه تی یه وه بزیه کی ناسکی به روویانادا. ئه ویش دوو باره ی کرده وه که به دیداریان خوشحاله و ته نیا خه جاله تی ئه وه یه که جیگای مانه وه ی شه ویان نی یه، به لام هه رکه رووی وه رگیترا، زه رده خه نه پر نه زاکه ت و به شکوکه ی سه رلیوانی هه لفری.

به ئاشکرا دیاروو که له سه رده می خوی دا گه لیک ئه فسه ری دیتوون و ئه م ئه فسه رانه ی ئیستیای به لاهه غه رب و سه یر نین و بۆیه ی ده عوه ت کردوون که پله و پایه ی خوی وای خواسته وه. ده، ژن و پیانو له ژووریکی گه وره ی نان خواردن دا له ده وری میزیک رو نیشتبوون و چایان ده خوارده وه. له پشتی ئه وانه وه چه ند پیانویتیکی گهنج له نیوچه ره دوکه لئی جگه ره دا به پیوه ویتسابوون و ئاماده ی خزمه ت بوون. یه کیک له و پیانو له وازیکی سمیل سووربوو که به ده نگی به رزو به زمانیتیکی پس به ئینگلیزی قسانی ده کرد. ئه فسه ره کان له ده رکه یه کی وازه وه ژووریکی روناکیان بیینی که به کاغزه ی شینی ئاسمانی پوشرابوو. چه نه رال به زمانیتیکی شیرین و ریزیکی تاییه تی یه وه گوئی: «برایان، له بهر ئه وه ی ژماره تان زوره و ناکری یه که یه که ته عاروفتان پین بکری. تکا ده که م خوتان یه کدی بناسین.»

میوانه کان، هه ندیکیان به که ش و فشه وه، هه ندیکیان به دهم زه رده خه نه ی ده سترکه وه وه هه موو ناشیانه سه ریان دانه واندو پاشان له ده وری میزه که وه هه رکه سه و له جیتی خوی رو نیشته.

له هه موویان ناشینتر نه قیب «ریابو فچ» بوو، که کابرایه کی بالا کول و شانوشه پیلک داته کیو بوو. عه ینه کی له چاو کردبوو، ردینی هیشته وه. وه ختی هاواری ئه فسه ره کانی به سیمای جدی و به دهم زه رده خه نه ی ده سترکه وه دانه ونیه وه سیمای ئه م جه نابی نه قیبه. به عه ینه ک و ردینه که یه وه وا ده رها ته به رچاو که هاوار بکات: «من له نیو هیزه که دا له هه موویانکه م رووترو شه رمنوک ترم، له هه موویان بی قه در ترم.» پاش ئه وه ی له جیتی خوی رو نیشیت تاما وه یه کی زور نه یتوانی سه رنجی بخته سه ر شتیکی تاییه تی. سیمای خه لکه که، جل و به رگ، بوتله کونیاک و په رداخ، ئه و پیالانه ی که هه لایان لی هه لده ستا، نه خش و نیگاری گه چینی تاقه کان، هه ر هه موو ئه مانه هه سستیکی ترسناکیان له لای وروژاند. پر به دل حه زی ده کرد سه ری بخته نیو هه ردوو ده سستی، عه ینی خوتبه ویزیکی بی ئه زمون هه موو شتیکی له به رده م خویدا ده بیینی، به لام چ شتیکی بو دیاری نه ده کرا.

ریابو فچ. به ره به ره به سه ر شه رمنوکی خویدا زال بوو و توانی ده ورو به ره که ی دیاری بکاو بکه ویته هه لروانین. چونکه به خوی کابرایه کی شه رمن و گوشه گیر بوو، به ره له هه موو شه سترکه ی له سه ر جو رته تی له راده به ری دۆسته تازه کان گیر سایه وه. فترابک. ژنه که ی، دوو ژنی دیکه ی به ته مه ن، کیژیکی شینپوش، پیاره سمیل سووره که، وای ده هاته به رچاو که «فترابک» گهنجه. هه موو بی باک و بی چ

شهرمیټک له نیو نه فسه ره کاندای رونیشتیبوون، وهکو نه وهی پیشتتر مه شقیان کردبټ زوو به زوو له گهل نه فسه ره کاندای که وتنه قسه و یاس و میوانه کانیاں سه رگرم کرد. کیژه شینیپوشه که پاش گفتوگو یه کی زور نه وهی سه لماند که نه فسه ری توچی له نه فسه ری سواره و پیاده چاکتره، فزراک و ژنه به ته مه نه کانیش قسه که ی نه ویان سه لماند. باسه که ته و او بی سه رو به ریبوو، ریابو فچ گوئی ی بو کیژه شینیپوشه که رادیرا بو، نه کیژه هیند به تا و تاو قسه ی ده کرد به تو بویه هه رگوئی ی لی بگری. به لام مه خابن باسی شتی وای ده کرد که ریابو فچ نه حه زی لیده کردو نه سه ری لی درده کرد، ههستی ده کرد که بزهی ده ست کرد له وخت و له نا وخت دا ده که ویتته سه رسیمای و تاوا ده بی.

هه رچند خانه واده ی فزراک به باسی عه مه لیاتی سوپایی میوانه کانیاں سه ر گهرم ده کرد، به لام چاویان له هه موو په رداخ و ده میکیش بوو تابزانن هه موو میوانه کان چایان خوار دوتوه یانا، خه می نه وه یان بوو نه بادا چایه کان تال بن: «قوربان بو پسکیت نافه رمووی؟ حه ز له کونیاک ده که ی؟» ریابو فچ تا پتر گوئی ی ده گرت و ته ماشای ده کرد زیاتر دل به ندی خانه واده ی به ته ریبتی فزراک ده بوو.

میوانه کان چایان خوارده وه، ههستان وچونه ژووری میوان، غه ریزه ی لبتیکف دروی نه کرد بوو. ژووری چی! پر بوو له ژنی گه نج و ناسک و کیژی جوان و نه شمیل، هیشتا ده قه ییک تی نه په ری بوو که ملازمه به بو نه که خوی گه یانده ته نیشته کیژیکی جوانی قز زه ردی ره شپوش. دانه وی یه وه و به شپوه یه که ی زور تاییه تی دهستی خسته سه رشانی. بیگومان بی تامترین قسانی ده کرد. چونکه کیژه قز زه رده که زور به ساردی گوتی: به راست! نه و وشه یه هیند به ساردی گوت که ده بویه سه گه به بو نه که ته و او دل نیابټ به هه له چوه و له هه موو هه وری باران نی یه.

موسیکا دهستی پی کرد. هه رکه نا هه نگی موسیقای سه مایه کی خه مناک له په نجه ره وازه که وه چوه درئی، ته و او میوانه کان وایان هه ست کرد که له درئی را به هاره و، باوه شی بو شه وی جوانی مانگی پینج گرتوته وه. دنیا پر بوو له بوئی گه لای دره ختان و گولاله و هه وشه. موسیقا که و به هار هه ردوو بی نه اندازه دلگیر بوون. ریابو فچ که مهستی نا هه نگه که و کونیاک بوو. به زه رده خه نه وه روانی یه په نجه ره که، نه و جاسه رنجی له سه رسه مای ریک و پیکی ژنه کان گیر سایه وه، بوئی ده رکه وت که بوئی گولاله و هه وشه و دره ختان له درئی رانایه ت و به لکو له ده مو چاوو جل و به رگی ژنه کان دی.

سه ما دهستی پی کرد. فزراک دو و تاو له گهل کیژیکی زور لا وازدا به ده وری ژوره که دا سوپایه وه. لبتیکف چوه کن کیژه شینیپوشه که و تاویک له گه لی ره قسی. ریابو فچ له بهر درگا و له پال دیواره گلته کاندای ویتستا بوو و به کاوه خو دیقه تی هه موویانی ده دا. عاجباتی له جور نه تی پی اوه کان ده ما که چون به به رچاوی نه و خه لکه وه ده ست له قه دی ژنیکی بیگانه ده تالین و سور ده دن. زوری هه ولدا خوی له حال و باریکی وادا بیبتته بهر چاوی خوی، به لام بیه وده بوو.

سه رده مانټ به غیلی به جور نه ت و رو داری هاو ریکانی ده هات و زوری خه فته له شه رمنی خوی و شان وشه پیلکه دا که و تو وه که ی ده خوارد، زوری له بهر گران بوو که که س حسابی بو نه ده کرد، خه فته تی له وه ده خوارد که ناشرین وردین هاتوه. به لام به تیپه ر بوونی رزگار له گهل نه و هنع و حاله ی خویدا راهات.

به لام نیستا که روانی یه نه م به زمی سه ما و سو رو چه قه نه یه چ به غیلی یه کی نه هات. به لانه کی هه ستیکی خه مگین دایکرت.

که یه که م تاوی سه ما ته و او بوو، فزراک هات و نه دوو نه فسه ره ی که سه مایان نه ده کرد، له گهل خویدا بردنی بو یاری بیلیارد. به سی قوئی له ژوره که وه ده رکه وتن. ریابو فچ بی کارو به ته نی ویتستا بوو، ههستی کرد که ده بی به شداری شتییک بکا، بویه له گهل نه واندای رویی. ژووری نان خوارد نیان به جی هیشت، به راره ویکی باریک دا رهت بوون، گه بیینه ژووریکی دی، سی پی شخزمه ت ی خه و الیو به رزه پی راپه رین. نه و ژوره شیان به جی هیشت و خو بان کرد به ژووریکی بچووک دا که ژووری بیلیارده که بوو.

فزراک و دوو نه فسه ره که ده ستیان به یاری خو کرد. ریابو فچ که ته نیا یاری وه رقی ده زانی له نزیک میزه که ویتستا بوو و به ساردیه وه سه یری ده کردن. یاری که ره کان دو گمه ی چاکه ته کانیاں کرد بووه، دار به ده ست نه م لاو نه ولایان ده کرد. به ده م سو عبه ت و گالته وه زار اوه ی هونه ری یاری به که یان به کار دینا.

که س ناگای له ریابو فچ نه ما بوو. مه گه ر جار جار یه کیکی له یاری که ره کانی به رکه وتبا و پی ی گوتبا: «بوره». ته و او بی تا قه ت بوو، یاری یه که ی به جی هیشت و لیپه را بگه ریته وه بو ژووری میوان، له ژووری یاری وه ده رکه وت. هیشتا ته و او دوور نه که وت بووه ههستی کرد ری یه که ی لی تیک چوه. باش بوو نه و ژووره ی بیرما بوو که سی پی شخزمه ته که ی لی دانیشتبوون. پینج- شه ش ژووری بری، ههستی کرد ری یه که ی گوم کردوه. به په له گه راپه وه و به دهستی چه پا پیچی

کرده‌وه، خوئی له ژوورپکی تاریک دابینی یه‌وه که پیشتر نه‌ی دیتبوو. هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد. به له‌په‌کوئی دهستی گه‌یاند هه‌که‌م ده‌رگا و کردی یه‌وه؛ تاریکستانی بوو بۆ خوئی. روناکی یه‌ک له‌درزی ده‌رگایه‌کی به‌رده‌می یه‌وه ده‌یدا له‌ژووره‌وه. ئەم ژووره‌ش عه‌ینی ژووری میوان په‌نجه‌ره‌کانی کرابوونه‌وه و بۆنی گه‌لای دره‌خت و گولاله‌ سوره و وه‌نوشه‌ی لیده‌هات.

ریابوچیچ نه‌یده‌زانی چ بکا، بۆیه‌ بیده‌نگ بوو. بیده‌نگی بۆ چهند ساتی بالی به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی دا کیشا. پاشان ده‌نگی پی‌ی یه‌کیکی هاته‌ گوئی که به‌په‌له ده‌هات، نه‌خپیر خسه‌خشی جلیش هاته‌ گوئی، ئەوجا ده‌نگی ژنیکی که هانکه‌ هانکی پی‌ی که‌وتبوو. هاته‌ گوئی! «ئاخری یه‌که‌ی!...» له‌پر دوو بازووی له‌ بۆنا هه‌لکشوای نه‌رم وشل که بی‌ چهند و چون بازووی ژن بوون له‌ گه‌رده‌نی ئالان. گوئی‌یه‌کی گه‌رم له‌گه‌ل روومه‌تیا جووت بوو و ماچیکی ده‌نگدار له‌سه‌ر لیوی نه‌خش بوو. هیشتا ماچه‌که به‌ته‌واوی له‌ژووره‌که‌دا ده‌نگی نه‌دابه‌وه که ژنه‌ نه‌ناسه‌که به‌په‌له‌ کشایه‌وه وه‌له‌هات. ریابوچیچ وای زانی قیزی لی‌ی هاته‌وه بۆیه‌ هه‌له‌هات. ریابوچیچ خه‌ریک بوو هاوار بکا، به‌په‌له‌ به‌ره‌وه ئەو روناکی یه‌ی که له‌درزی ده‌رگا‌که‌وه دیار بوو، تاوی دا.

که‌ گه‌یشته‌وه ژووری میوان هیشتا دل‌ی هه‌ر ترپه‌ ترپی بوو، ده‌سته‌کانی به‌ئاشکرا ده‌له‌رزین، ناچار خستنی یه‌ پشت سه‌ری وتیکی ئالاندن. هیند شه‌رمه‌زار بوو، پی‌ی و ابوو هه‌موو میوانه‌کان پی‌یان زانیوه که هه‌نووه‌که ژنیکی باوه‌شی پیدا کردووه و ماچی کردووه. له‌ سوچیکا دانیشت و به‌ترس و له‌رزوه‌وه روانی یه‌ ده‌وربه‌ری خوئی، که دیتی میوان و خانه‌ خوئی هه‌موو سه‌رگه‌رمی سه‌ما و قسه‌ن، ترسه‌که‌ی ره‌ویه‌وه خوئی دایه‌ دم هه‌ست و خه‌یالیکه‌وه که یه‌که‌مجار بوو له‌ هه‌موو ژبانی دا به‌و جوژه‌ بالی به‌سه‌ردا کیشابوو. به‌سه‌ره‌اتیکی بی‌ وینه‌ رووی دابوو. گه‌ردنی، که تازه له‌ ژپیر دوو قوئی گوشتنی نه‌رم وشلی له‌بۆنا هه‌لکشاو هاتبووه ده‌ر ده‌تگوت به‌ روژن چه‌ور کرابوو. نزیکی سمیلی چه‌پی؛ شوینی ماچه‌که، فینک و خوئش بوو، وه‌کو ئەوه‌ی چهند دل‌په‌ ئاوی پونگه‌یان پیدا‌کردبی‌ و ابوو. سه‌راپا غه‌رقی هه‌ستیکی نا‌ئاسایی ببوو، ئەم هه‌سته‌ نا‌ئاساییه‌ سات به‌سات و دم به‌دم گه‌شه‌ی ده‌کرد و گه‌شه‌ی ده‌کرد... پر به‌دل‌ حه‌زی ده‌کرد هه‌ستی و وه‌کو ئەو خه‌لکه‌ بره‌قسێ، تا ده‌توانی به‌نیو باخه‌که دا‌غاریدا، له‌قاقای پی‌که‌نین بدا، هه‌ر بی‌ری نه‌مابوو که شان و شه‌پیلکی داته‌کیوه، له‌ هه‌تزه‌که‌یاند که‌س حیسایی بۆ نا‌کا،

ردیانی هه‌یه و هه‌میشه‌ هه‌ستی به‌که‌می کردووه. ئەم هه‌موو هه‌ست و خه‌یاله‌ خو‌شانه به‌ره‌که‌تی گه‌رم و گوپی لیوی ژنیکی بوو که ماچی کردبوو، که ژنه‌که‌ی فزراک به‌ته‌نیشتی دا ره‌ت بوو، ئەم هیندیه‌ مه‌منونی و منه‌تباری یه‌وه به‌رووی دا گرژایه‌وه که ژنه‌ ناچار ئاورپکی لی‌ی دایه‌وه و نیگایه‌کی پرسیار نامیزی کرد. ئەمیشه به‌ په‌له‌ عه‌ینه‌که‌ی ریک خسته‌وه‌وه گوتی: «خوا تیکی نه‌دا خانویه‌کی خوشتان هه‌یه!» ژنه‌که‌ی فزراک به‌روو خوئی و زه‌رده‌خه‌نه‌وه وه‌لامی دایه‌وه که خانووی بابیتی، ئەوجا لی‌ی پرسی که ئایا ئەو دایک و بابی ماون؟ چهنده له‌سو‌یا دا خزمه‌ت ده‌کا؟ ئەدی بۆ ئەوه‌نده لا‌وازه؟ پاش ئەوه‌ی وه‌لامه‌کانی ئەوی گوئی لی‌ی بوو لی‌ی دارویی. هه‌رچند قسه‌یان ته‌واو ببوو به‌لام ریابوچیچ خیرا خیرا بزهی بۆ ده‌کردو بی‌ری له‌وه ده‌کرده‌وه که ئاشنا تازه‌کانی چهند باش و میوان په‌روه‌رن. که شیوه‌هات، ریابوچیچ هه‌رچی یه‌کیان له‌به‌رده‌می دانا وه‌کو مه‌کینه‌ خواری و خواری یه‌وه، گوئی له‌ چ قسه‌یه‌که نه‌بوو. هه‌موو هۆش و گوئی لای ئەو به‌سه‌ره‌اته ئاشقانه‌یه بوو.

به‌سه‌ر هاته‌که چۆن رووی دابوو؟ دیار بوو که یه‌کیکی له‌کیژه‌کان -به‌لیت‌کدانه‌وه‌ی ریابوچیچ- ژوانی له‌گه‌ل خو‌شه‌ویسته‌که‌ی هه‌بووه و به‌هه‌له‌ ریابوچیچی ماچ کردووه. به‌بی‌ری کێ دا هاتوووه ریابوچیچ ری‌ی هه‌له‌بکا و له‌و ژووره‌ تاریکه‌دا بگه‌رسیتته‌وه! که‌واته تا ئیتره‌ چ نه‌ینی یه‌ک له‌کاره‌که‌دا نی‌ی و ته‌واو رو‌شنه‌. ریابوچیچ له‌خوئی ده‌پرسی: ده‌بی‌ کامه‌ کیژیان بووبی؟ به‌چاوی کپاره‌وه که‌وته روانینی ده‌موچاوی ژنه‌کان. بی‌گومان گه‌نج بوه. چونکه‌ پی‌ریتزان ئەم جوژه‌ ره‌فتاران‌ه‌یان نی‌ی. کاره‌که‌ره‌که‌ش نه‌بووه؛ چونکه‌ بۆن و به‌رامه‌ی عه‌تر و خسه‌خشی جل و به‌رگ و ده‌نگه‌ ناسکه‌که له‌ هی کاره‌که‌ران نه‌ده‌چوو.

هه‌وه‌لجار روانییه‌ کیژه‌ شپنپۆشه‌که، زۆری به‌ دل‌ بوو. شان و بازووی سفت و سپی و جوان، ده‌موچاوی ساف و زیته‌له‌، ده‌نگی ناسک و زولال‌ بوو. ریابوچیچ خوژی ده‌خواست که خوئی بووبی.

به‌لام که بزیه‌کی ده‌ست‌کردی بۆ کرد، چرچ و لۆچ که‌وته که‌پوه درپژه‌که‌ی، وه‌کو پی‌ریتزان هاته‌ به‌رچاوی. ریابوچیچ خیرا رووی له‌و وه‌رگیترا و چاوی پری یه‌ کیژه‌ قژ زه‌رده‌ ره‌شپۆشه‌که. کیژه‌ قژ زه‌رده‌که بچوو‌کتر و ناسکتر و ساده‌تر و له‌به‌ردلان تر بوو.

قژی لوول و جوان؛ هینده‌ به‌نازو عیشوه‌وه پی‌که‌که‌ی بۆ لیوی ده‌برد پی‌اوی مه‌ست

و خومار ده‌کرد. ربابوڅیچ خواخوای بوو که نه‌میان بوو بی. به‌لام که به‌جوانی دیکه‌تی دا سه‌یری کرد ده‌موچاوی سافه. چاوی بری یه کیژه‌که‌ی ته‌نیشتی نه‌و، له‌فکران راچوو: «سه‌یره. نه‌گه‌ر شان و بازووی کیژه‌شینپوڅه‌که و قژی زه‌ردو لوولی ره‌شپوڅه‌که و چاوانی کیژه‌که‌ی ته‌نیشتی لسبیتکف و...»

به‌خه‌یال هم‌موو نه‌و جوانیانه‌ی لیکداو مونتاژتیکی ته‌واوی کرد و کیژی دلخوازی خوژی دروستکرد، نه‌و کیژه‌ی که ماچی کربوو. به‌لام نه‌م کیژه‌ته‌نیا له‌خه‌یالی ربابوڅیچ دا بوونی هه‌بوو.

شیو ته‌واو بوو. میوانه‌کان هه‌موو رازی و مه‌ست مالئاواییان کرد. خاوه‌ن مال و ژنه‌که‌ی به‌جووته داوای لیبورنیا له‌میوانه‌کانیان کرد که جیگایان نی یه‌تا شه‌وئ گلیان بده‌نه‌وه.

جه‌نه‌رال گوتی: «زور به‌خیرها تن، گه‌لی گه‌لی خوشحال بووم». نه‌مجاره‌یان پیته‌چوو به‌راستی بی، چونکه خواحافیزی کردن و به‌ریتکردنی میوانانی نه‌ناس له‌خیرها تن و پیشوازی کردنیان ئاسانتره.

جه‌نه‌رال گوتی: «به‌راستی خوشحال ده‌بم له‌گه‌رانه‌وه‌شتاندا گه‌وره‌مان بکه‌ن. مائی خوټانه، شهرم مه‌که‌ن. له‌کوټوه ته‌شرف ده‌بن؟ له‌گرده‌که‌وه، یا له‌خواره‌وه؟ نا، نا له‌خواره‌وه برۆن، به‌نیو باخه‌که‌دا ته‌شرف به‌رن نزیکتره.»

نه‌فسه‌ره‌کان به‌گوئی یه‌ویان کرد. باخه‌که له‌چاو نه‌و ماله‌قه‌ره‌بالغ و چراخانه‌دا، تاریک بوو. تا به‌ر ده‌روازه‌ی باخه‌که که‌س وورته‌ی لیوه نه‌هات. کپی و نارامی و سامی شه‌و نه‌م پیواه ناسک و نیوه مه‌ستانه‌ی خستبووه دنیای بیر و خه‌یالی قوله‌وه.

هه‌ر هه‌موویان هه‌مان پرسپاری ربابوڅیچیان له‌خو‌ده‌کرد: «نایا روژئی دئی منیش وه‌کو فنرابک خانوویه‌کی گه‌وره و خیزانم بی؟ باخم هه‌بی؟ میوانداری خه‌لکی بکه‌م؟ چش با نه‌م میواندارییه له‌دلیشه‌وه ده‌رنه‌چئ، پیشوازی خه‌لکی بکه‌م، رازی و مه‌ست و تیر و پر به‌ریتیان بکه‌م؟»

هه‌رکه له‌باخه‌که رت بوون، هه‌موو ده‌میان کرایه‌وه‌وه که‌وتنه قسان، له‌پرو بی چ هۆیه‌ک له‌قاقای پیکه‌نیا نیان دا. ری یه‌که‌یان ده‌چوو هه‌ر چۆمه‌که، که‌ناری چوومه‌که ده‌ونه جاریکی چروپر بوو، هه‌مووی چال چۆل و که‌ند بوو. شوږه‌بی وسوره چناری که‌ناره‌که به‌خیرایی له‌به‌ر چاوی نه‌فسه‌ره‌کان به‌جی ده‌مان. ته‌نیا ریگاکه‌ی به‌رده‌میان به‌ته‌واوی دیار بوو. نه‌وبه‌ری تاریکستانی بوو چاو چاوی نه‌ده‌بینی! ناوه

ناوه‌ناوی چۆمه‌که وینه‌ی نه‌ستیره رووناکو پرشنگداره‌کانی ده‌نوانده‌وه‌وه نه‌مه‌تاقه نیشانه‌ی خوژی ناوی چۆمه‌که بوو. له‌وبه‌ری چۆمه‌که‌وه مه‌لیکی خه‌والو بو تاقه جاریک نالاندی و له‌جی ی خوژی کر بوو. له‌که‌ناری ریبازه‌کاندا و له‌نیولق و پوی ده‌ونه‌یکه‌وه بولبولیک بی ناگا له‌و ئاپورایه به‌ده‌نگی به‌رز ده‌یخویند. نه‌فسه‌ره‌کان کوټونه‌وه‌وه که‌وتنه راوه‌شانندی ده‌ونه‌که. به‌لام بولبوله‌که خوژی شیلو نه‌کردو له‌سه‌ر خویندنی خوژی به‌رده‌وام بوو. هه‌موو که‌وتنه ستایشی بولبوله‌که: پیری خوشخوان، دنیای داوته به‌رکلکان، خوژگه‌م به‌خوژی.

گه‌یشتنه سه‌ر جاده‌که‌ی مه‌یدانی کلتیسا. هه‌موو ماندوو بیوون. له‌سه‌ر په‌له گیایه‌ک دانیشتن و که‌وتنه جگه‌ره‌کیشان. روناکی یه‌کی ئامال سوور له‌دوور دیار بوو. نه‌فسه‌ره‌کان له‌به‌ر نه‌وه‌ی چ قسه‌یه‌ک نه‌بوو بیکه‌ن که‌وتنه باسی نه‌م روناکی یه؛ نایا روناکی ئاگریکی هه‌لایساوه یا روناکی گلویی مالیکه، یا هی شتیکی دی یه؟! ربابوڅیچ سه‌ری هه‌لبری، روانی یه روناکی یه‌که، هه‌ستی کرد به‌و پی‌ده‌که‌نی و چاوی لی دا ده‌گری، وه‌ک بلئی له‌که‌ین و به‌ینی ماچه‌که ئاگادار بی.

گه‌یشتنه‌وه جی ی خوټان. ربابوڅیچ به‌په‌له جله‌کانی دا‌که‌ندو له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی خوژی پال که‌وت. ربابوڅیچ هاوژووری لبیتکف و مولازمیتیکی دیکه بوو به‌ناوی «مرز لیاکف» که‌ پیوایکی وردیله‌ی پیته‌نگ و سه‌لار بوو. نه‌م مولازمه پیوایتیکی زور خوینده‌وار بوو، بو‌هه‌ر شوینی چوئا کتیبی «په‌یامبه‌ری نه‌ورویا» یه‌گه‌ل خوټا ده‌بردو هه‌میشه موتالای ده‌کرد. لبیتکف به‌توی کراسیک به‌نیوژووره‌که‌دا ده‌هات و ده‌چوو. خولامه‌که‌ی نارد که‌ بیرهی بو‌بینی.

مرزلیاکف له‌سه‌ریش راکشا، گری مۆمه‌که‌ی چاک کرد، کتیبی «په‌یامبه‌ری نه‌ورویا» ی به‌ده‌سته‌وه‌گرت و که‌وته موتالاکردنی. ربابوڅیچ له‌دلی خوټا گوتی: ده‌بی ئیستا له‌کوئی بی؟ چاوی بری یه‌بن میچه‌دووکه‌لاوی یه‌که. هه‌ستی ده‌کرد جی ماچه‌که هیشتا هه‌ر فینکه و ته‌زوویه‌کی خوشی پیدا دئی، دیمه‌نی کیژه‌کان یه‌ک یه‌ک وه‌کو شربت به‌می‌شک و خه‌یالییا رت ده‌بوون. شان و بازووی کیژه‌شینپوڅه‌که، قژی لوول و چین له‌سه‌ر چینی کیژه‌ره‌شپوڅه‌که، چاوانی گه‌ش و خوماری کیژه‌که‌ی دی، که‌مه‌ری باریکی نه‌وانی دی، به‌رمورو ته‌وقه و قردیله‌ی کیژه‌کانی دیکه تیکرا چاوشارکییان له‌گه‌ل ده‌کرد. هه‌ولئی ده‌دا هه‌ر هه‌موو نه‌م دیمه‌نانه له‌هزر و بیریا وینه‌بگری و به‌ئامان و زه‌مان ده‌ست به‌رداریان نه‌بی.

به‌لام بیته‌وده، دیمه‌نه‌کان بو‌تاوی ده‌ده‌وشانه‌وه، چاوپرکییان له‌گه‌ل ده‌کردو

پاشان ئاوا دەبوون. که ئەم دیمەنانه له تاریکی یەکهەدا وون دەبوون، گوتی بۆ دەنگی
هەنگاوی گورج و سرکی ژنیکی هەلەدەخست، گوتی بۆ خەشەخشی ژێر کراسی ژنانە و
دەنگدانەوی ماچەکه شل دەکرد.

خۆشی و لەزەنێکی بێهۆدە سەرپای داگرت. لەم خەیاڵە خۆش و بە لەزەتەدا بوو
کە خولامەکهی لبتیکف بە دەستی بەتال گەرایەوه و رایگەیاندا که بیرە دەست
ناکەوئ. لبتیکف بە نیگەرانی یەوه کهوتە هاتووچۆ بە ژوورەکهدا. لەپیشا چوو
نزیکی ربابوچیچ، پاشان له تەنیشت مرزلیاکف و یستا و گوتی: «هەتیویکی
گەوجە. کەرپیاوی وا له کوئ بیرە یێن پەیدا دەکرئ. خوتپری!»

مرزلیاکف بێ ئەوهی چاو لەسەر کتیبی «پەيامبەری ئەوروپا» هەلپڕئ گوتی
«بەم شەوه له کوئ بیرە لێرە پەیدا دەبێ.» لبتیکف هاواری کرد: «تۆش باوهرت
کرد، لەسەری مانگیش بم. لەماوهی ۵ دەقیقەدا هەم بیرە و هەم ژنیش پەیدا دەکەم.
لەبنی عێزیشا بێ پەیدای دەکەم. گەوادبم ئەگەر پەیدای نەکەم!»

بەبێدەنگی خۆی گۆری، جگەرەیهکی داگیراندو و دەدرکەوت. لەراراوەکهدا
هەلۆهستهیهکی کردو لەبن لیتوانەوه کهوتە وورته وورت: «رابک! گرابک! لاک! ..
بەتەنێ نارۆم، هەر دێو کهولم دەکا. ربابوچیچ وەرە با پیاسەیهک بکهین. چی؟»
چونکه چ وەلامیتک نەدرایەوه، گەرایەوه. بەئەسپایی جلهکانی داکنەدو راکشا.
مرزلیاکف هەناسەیهکی هەلکیشا، کتیبەکهی داخست و مۆمەکهی کوژاندهوه.

لبتیکف دووکهلی جگەرەکهی کرد بەنیو تاریکی یەکهەدا و لەبەر خۆبهوه گوتی:
تەگبیر!؟

ربابوچیچ خۆی لەژێر چهڕچهفه کهیدا گرمۆله کرد، هەولێ دەدا بەخەیاڵ هەموو
دیمەنەکان لێک بداو و پێنەیهکی جوان جوانیان لێ دروست بکا، بەلام خەون و
خەیاڵەکان سرک و سل بوون و بۆی رام نەدەبوون هەر زوو خەوی لێکەوت. چونکه
قەت نازی بەخۆوه نەدیتبوو زۆر شادو خۆشحال بوو بەوهی ژنیکی ئاوری لێ
داوہتەوه و نازی کیشاوه، ئەم بیرو خەیاڵانە له خەویشا هەر دەست بەرداری نەبوون.

که له خەو رابوو، نە چهووبهکهی قەد ملی و نەفیتنکایی جێ رامووسانەکه نەما
بوون. بەلام لەزەت وەکو دوتینی شەو بەهەموو دەمارەکانیا دەگەرا. جامی پەنجەرەکه
لەبەر تیشکی هەتاوہکهدا دەبریسکایەوه، گوتی بۆ دەنگە دەنگی دەرئ هەلخست.
یەکیک له ژێر پەنجەرەکهدا و بەدەنگی بەرز هەژدەر هەژدەر قەسە دەکرد؛ دەنگی
«لبدتسکی» فەرماندەهی هێزی تۆپخانە بوو که تازه له رێوه هاتبوو. نەپەیهکی کرد و

گوتی:

- چ دی؟

- دوینێ له کاتی نال کردنی ئەسپەکاندا، سمی ئەسپەکهی «گولویچیک» کون
بوو. بەیتالەکه دەستوری دا که لەگەچ و سرکه بگیری. هەر وەها قوربان دوینێ شەو
«ئارقیق» میکانیک سەرخۆش بوو و جەنابی سەروان دەستوری دا که بیخەنە
سەر پێشی عارەبانەهی تۆپەکه تا بێتەوه سەرخۆی.

سەرلەقەکه لەسەر قەسەکهی رۆیی: «کاریف بیرو چووہ سنگی خێوہتەکان و پەتی
راکیشانی تۆپەکان بێنێ. ئەفسەرەکانیش شەوی لەمائی جەنەرال فەرابک میوان
بوون.» لیدتسکی بەخۆو ردینە سوورەکه یەوه لەبەر پەنجەرەکهدا قوت بۆوه، چاوہ
نزیک بینەکانی برپە نیوژوورەکه. جماعت هیتشتا سست و خەوالو له نیو
جیگاکانیاندا بوون. چاک و خۆشی لەگەل کردن و پرسی: «ئایا هەموو شتیکی
دروسته، خۆچ کهموکۆری یەکتان نی یە؟»

لبتیکف گوتی: «پشتی ئەسپەکهم روشاوه؛ نیرە نوئ یەکه گرتوبەتی.» فەرماندە
هەناسەیهکی هەلکیشا، تۆزی داماوگوتی: «بەتەمام بچمە لای «ئەلکساند
رایگوزفنا» و ببینم، خواخافیز. شەوی لەریگادا پیتان دەگەمەوه.»

پاش چارەکه سەعاتیک هێزەکه کهوتە رێ. وەختی گەیشتنە ئاستی عەمارەکانی
فەرابک، ربابوچیچ ئاوریکی دایەوه و روانی یە مائی فەرابک، پەردەهی پەنجەرەکان دا
درابوونەوه، دیاربوو هەموویان خەوتوون. ئەویش، ئەویش که پێش چەند سەعاتی
ئەمی ماچ کردبوو، هەنووکە لەغورا بی خەودایە. هەولێ دا بەخەوتووی بیهینیتە
بەرچاوی خۆی. پەنجەرەهی ژوورەکهی ئەوی هینایە بەرچاوی خۆی کەلق و پۆی سەوز
له پەنجەرە وازەکهوه سەریان بردۆتە ژووری. فیتنکی و خۆشی هەوای سپیدە، بۆنی
سوورەچنار، وەنەوشەو گۆلی سوور، سیسەم، کورسی، ئەو جله جوانانەهی دوینێ
شەو، جۆتێ پاپوچی بچکۆله، سەعاتی کەلەسەر مێزیک چرکه چرکی
دەکرد، هەر هەموو ئەمانە لەبەر چاویا بەر جەستەبوون، بەلام سیمای، بزە تەپو
ناسک و پر مەحەبەتەکهی؛ واتە ئەوهی که گرینک بوو، وەکو چۆن جیوه لەدەستی
بنیادەمدا ناوەستی، لەخەیاڵی ئەودا بەند نەدەبوو پاش ئەوهی نیوقوناغەری
رۆیشتن، ئاوریکی دی دایەوه. کلیسازەرد باوہکه، مالهکه، باخەکه و چۆمەکه
یەکیارچە غەرقی روناکی بوو ئاسمانی ساف و شین، رەخی یەکیارچە سەوزی
چۆمەکه که تیشکی زبونی رۆژی گرتبوو باوہش، لەرادەبەدەر جوان بوو. ربابوچیچ

دوانیگای کردن و وهکو لهشتیکی به کجار نازیزو خو شه ویست دابرابی هستی به خه میکی گوره کرد.

ریابو فچ بست به بستی ریگاکه شاره زابوو، ئەم بهرو ئەوبه ری ریگاکه گیلگه گی گه می پر له مرور بوو. قه ل و دال به سه رکیلگه کاندای ده فرین و دهنیشتنه وه. به رده می ته پوتوزو پشتی زه لام بوو، پشته وهی ته پوتوزو ده موچاوی زه لام بوو. چوار سه ریازی شمشیر دار له به رده م هیزه که وه ده ریشتن؛ ئەوانه پیشقه ره ول و پاسه وانی هیزه که بوون. له دوا ی ئەوانه وه ده سته ی که ره ناو موسیقا بوو. پیشقه ره ولان و ده سته ی جو ق و موسیقا وه کو ده سته ی به ری کردنی جه نازه که وتبوونه پیشه وه و گوپیان به ری ک و پیتی ریزه که نه ده دا. ریابو فچ « ۵ » تویی له به رده م خو به وه ده بینی. بو بابایه کی نه شاره ز، ئەم کو ره وه سه خت و دوورو درێژهی هیزی تو یخانه شتیکی سه یه، بابایه کی نه شاره ز قه ت له وه تی ناگا که بو دهبی تاقه تو پیتک ئەم هه موو پاسه وانه ی له گه ل بی! یا ئەم هه موو ئەسپه ی بو چی یه؟ به لام بو یه کیکی وه کو ریابو فچ که سه ری له و کارانه دا سپی کردبوو بوو به کاریکی رو تینی و به هیچ جو ری مایه ی سه رنج نه بوو. ئەو ده می سال بوو ده یزانی که بو چی دهبی سه رلقیتیکی شه بیورچی قوت و قیت به سواری ئەسپ له پشت ئەفسه ری هه ر تو یخانه یه که وه پروا، ده یزانی بو به م سه رلقه ده لئین «ناردال»، ده یزانی بو چی ئەفسه ران ورینوتینان له دوا ی ئەوه وه ده رو ن،

ریابو فچ ده یزانی که بو چی ئەسپه نزیکه کان پیان ده گوتری ئەسپی سواری و ئەسپه دووره کان پیان ده گوتری ئەسپی یه ده ک. هه لبه ته ئەم زانیاریانه بو بابایه کی نابه له دو نه شاره ز و ئاسایی مایه ی سه رنجن. سه ربازیک به سه ر ئەسپیکه وه بوو هیشتا ته پوتوزی دویتینی پیوه بوو به له کیچیکی له لاقی راستی شه ته ک دابوو که ته واو بی فایده و بی مه عنا ده هاته به رچاو. به لام ریابو فچ که سه وودی ئەم پوزه وانه یه ی به چاکی ده زانی به لایه وه بی فایده و بی مه عنا نه بوو. عه ره بانچی یه کان خو به خو قامچی یه کانیان راده وه شان و شریخه یان لی هه لده ستان دن و هه ندی جاریش هاواریان ده کرد. تو په کان له خو وه سه رنجیان راده کیشا. توره که ی مشه ماو جاوی پرکاوو جو له پیشی عه ره بانه ی تو په کان بارکرا بوون. مه قلی و کاسه و گوژه و قوری به تو په کانه وه هه لواسرا بوو. تیکرا تو په کمان له حه یواناتی بی نازار ده چون که له بهر هوی کی نادیار له لایه ن زه لامو ئەسپه کانه وه ده پاریزرا و شه ش تو یچی به ته نیشت تو په که وه ده ریشتن و بازوویان با ده دا. له دوا ی هه ر تو ییکه وه ش

فه رمانده و ئەفسه ران و سه رلق ده ریشتن. تو په کانی دیکش به هه مان ده ستور ده هاتن. تو په کانی دوا وه ناشیرین بوون وشتا قیان سام و تامی تو پی یه که میان نه بوو. چونکه هه رلقیتیکی تو یخانه چوار تو پی هه بوو، وتیکرای هیزه که شه ش لقی تو یخانه ی هه بوو بو یه هیزه که مه ودای نیوفه رسه خیکی گرتبو وه. له کو تایی هیزه که وه عه ره بانیه ک هی دی هی دی ده هات. ئەسپیتیکی مه جه ری له ژیر دابوو. یه کیکی له فه رمانده کانی هیزی تو یخانه ئەم ئەسپه ی له تورکیا وه هینا بوو. ئەسپه که سه ری نه ی کردبوو؛ وده تگوت بیر ده کاته وه.

ریابو فچ خه یالای ده چوه پیشی. جاری ده یروانی یه به رده می و شان و ملی تو زاوی ئەوانه ی پیشه وه و جار جاری ئاوری ده دایه وه ده یزانی یه چاره ی ئەوانه ی دوا وه، هیشتا هه ر له نه شه ی ئەو ری که وته ی دوینی شه وا بوو ده ناوا نه با ئیستا وه نه وزی ده دا. ئیستا غه رقی خه یالی خو ش و تازه بوو، ئەو روژه که هیزه که که وتبووه ری قه ناعه تی ته واوی به خو ی کردبوو که مه سه له ی ماچه که ته نیا ری که وت بووه هیچی دی، به خو ی ده یزانی که ئەم ماچه چ بایه خیتی واقعی نی یه و ئەگه ر به جدی بیگری و به قولی بیری لی بکاته وه ئەوا خو ی ده خه له تینی. که چی زوو به زوو ئەقل و هوشی باربان کردو ته سلیمی خه یالات وزنده خه ون بوو.

به خه یال خو ی له ژووری نان خو اردنی فنرابک داده بینی یه وه که سه رگه رمی قسه وباسه له گه ل جوانی که جوانی و ناسکی کیژه شینپوشه که وه کیژه قز زه رده که وه کیژیکی بیگانه ی دی دا ده بینی یه وه، نازی ده کیشا، به سه رشان و ملی دا داده نه و یه وه. ئەو جاخه یالی شه ر و جیابوونه وه ی به سه ردا ده هات. ئەو جا دیدارو پیک گه یشتنه وه. هه ر جار ی که ده گه یشتنه سه رگردیک ئەم فه رمانه له گو ی هه موواندا ذهنگی ده دایه وه: « له سه ر خو پرو ن» ریابو فچ ش هه مان فه رمانی دووباره ده کرده وه: « له سه ر خو پرو ن». وهه ر جاری که فه رمانه که ی دووباره ده کرده وه ترسی لی ده نشت که نه بادا ته لیسمی ئەفسونه که بشکی و دنیا ی خه یالی لی بشیوی.

ئەم ته لیسمه تا نزیک نیوه رو نه شکا و بالی به سه ر هزوو بییدا کیشا، نیوه رو له سه ری هیزه که وه به ده نگی به رز جاری فه رمانیک درا: « ئەفسه ره کان وریابن! پروانته راست!» جه نه رالی به رپرسی هیزه که به گالیسکه یه کی دوو ئەسپی ی سپی یه وه وه ده رکه وت، چه ند ئەفسه ربیک که ریابو فچ ش یه کیکی بوو له وانه غاریان دا. جه نه رال گو تی: « کارو بارتان له چ دایه؟» ئەو جا چاوه سو ره کانی تروکاندن وله سه ری

رۆیی:

«خۆکەس نەخۆش نی یه؟!» جەنەرالی وردیلە ی لاواز پاش ئەو هی وهلام درایه وه، که مێ تیفکری و رووی کرده ئەفسەرێک و گۆتی: «ئەو بۆ ئەسپ سواری تۆپی سیپهەم زەنگالە که ی داکە ندوو وه به تۆپه که وه ی هه لئاسیوه؟ خوێری سزای بده؟!» پاشان رووی کرده ربابوێچ و گوتیی: زینی ئەسپه کانی لقه که ی توش له شل و شیاو ده چی. چەند شتیکی تری له و بابه ته ی گوت و ئەو جا رووی کرده لبتیکف و به پیکه نینه وه گوتی: «ملازم لبتیک ئەو بۆ وا چاره ت داوه به یه ک دا، بیری خاتوو «لوپووخوف» ده که ی ها؟ کورپنه وا دیاره بیری خاتو لوپووخوف ده کا.»

خاتوو «لوپووخوف» ژنیکی بالا به رزی قه له و بوو، ته مه نی نزیکه ی په نجا ده بوو. چونکه جەنەرالی به خۆی چه زی له ژنی قه له و ده کردو هینده گوێ ی به ته مه ن نه ده دا، وای ده زانی ژیر ده سته کانیسی هه مان زه وقیان هه یه. ئەفسه ره کان به ریزه وه پیکه نین. جەنەرالی زۆری که یف به وه هات که قسه یه کی خۆشی بۆ ئەفسه ره کانی کردوو. ده ستیکی دا به پشتی گالیسکه چی یه که داو سه لا ویتی کردو گالیسکه که رته بوو.

گالیسکه که ی جەنەرالی ته پوتوو زو که ده لوولی له دوای خۆیه وه هه ستاند. ربابوێچ به ده م ته ماشا کردنی گه رده لووله که وه له فکران را چو: «تومه ز ئەو هی لای من خه یاله، له لای خه لکی ئاساییه و زۆر که س پێ ی گه یشتون. ئەم ریکه وته، هه موو رۆژیکی خوا روو ده دا و هه ر هه موویان ماچیان جهر باندوو وه. بۆئموونه ئەم جەنەراله پیره له گه نجی دا به قه د تووکی سه ری من ئاشقینی کردوو و ئیستاش ژن و مندالی هه ن. نه قیب - فاشتر - ش ژنی هه یه و ژنه که شی خۆشی ده وێ، خۆ چاره شی دوو فلسی قه لب نایه نی. .. سلمانوف پیاویتی تورپه و ترویه و هه رله مه غولیان ده چی که چی به ئاشقینی ژنی خواستوو!... یانی ئەم شادی یه هه ر بۆ خه لکی ره وایه؟ من پێ ی ناگه م؟! نا، نامنیش درهنگ یا زور هه ر پێ ی ده گه م». دلخۆشی خۆی به وه دایه وه که ئەویش وه کو خه لکی یه و له هیچ که سیک که مته ر نی یه، ئەمجاره یان به جورته ته وه جله و ی بۆ خه یال شل کردو، ئەو و خۆی هینایه به رچاو که له وه پیری خۆشی و شادی دابوون.

ده مه و خۆرتاوا هیزه که گه یشته چی ولایدا. ئەفسه ره کان هه موو شه که ت و ماندوو له خپه ته تی خۆدا لی ی که وتن. به لام ربابوێچ، مرزلیاکف و لبتیکف سه ندو قیتیکی پرپان کرد به مێزو شیوه که یان له سه ر خوارد. مرزلیاکف به ده م نان خواردنه وه

کتیبه که ش ی ده خوینده وه، لبتیکف هه ژده ر هه ژده ر قسه ی ده کردو بیره ی له په رداخه که ی خۆی ده کرد. ربابوێچ که گیژ و کاسی زنده خه و ی به رده وامی رۆژ بوو، به بیته دنگی نانی ده خوارد. پاش پیکی سیپه م مه ست بوو، گیانی سست بوو، شه رمی شکاو که وته گێرانه وه ی به سه ر هاته که ی خۆی: «کورپنه من له مالی فترابک تووشی شتیکی سه یر بووم» ده یوست واخۆی بنوینی که ئەم شتانه ی به لاوه ئاساییه و گالته ی پێ دێ: «ویستم له ژووری بیلبارده که بیمه ده ر که چی له ریگادا...» به ئاووتا و هه موو وردو درشتیکی ماچه مێژوو تیه که ی گێرایه وه. به و بوایه گێرانه وه ی ئەم داستانه خۆشه هه ر ته و او نه بوایه و تا به یانی درپژه ی بکیشایه.

وه ختی ربابوێچ له گێرانه وه ی به سه رهاته که ی بووه وه، لبتیکف که به خۆی پیاویتی درۆزن بوو و باوه ری به قسه ی چ که سیک نه ده کرد، له رووی نه باوه ری یه وه پیکه نی. مرزلیاکف برۆکانی ویک هینایه وه و به ده م موتالا کردنه وه و به بی موالاتی یه وه گوتی: «خوا ده زانی کێ بووه؟ ووتت خۆی پیتا هه لئاسی و هاواریشی نه کرد؟ یاده بی ئەقلی سووک بوو بی یا شیت بو وه؟! ربابوێچ گوتی: «قسه ی تۆبه رهنگه شیت بووبی.»

لبتیکف گوتی: «ئەو مه نیش جاره ک شتیکی، وام لی هه لکه وت. ده چووم بۆ «کوئو» سواری قیتار بووم و بلیتی نمره دووم بری بوو. فارگۆنه که پر پر بوو، خه م نه ده هات. هه ستام رۆبلیکم دایه پاسه وانی قیتاره که، جانتا که ی هه لگرتم و برد می یه فارگونیتی نمره یه ک. له وێ راکشام و په تۆکه م به خۆم دا، زۆر تاریک بوو. له پر هه ستم کرد یه کیک ده سته سه رشانم، نه خیر هه ناسه ی به ر ده موچاوم که وت. ده ستم درپژ کرد، به ر ئانیشکی که وت. چاوم هه لبری چ ببینم! ژنی بوو چاوانی ره ش وه کو زوخال، لیتی سوور عه ینی یاقوتی ئەسل، هه ناسه ی بۆنی ئەشقی لیده هات مه مکی قوت و توند...»

مرزلیاکف به هیمنی قسه که ی پێ بری! «ده فشه فش! سه باره ت به مه مکه کانی هه رچی یه بلتی رهنگه باوه رت پێ بکری، به لام که زۆر تاریک بوو، چۆن لیبوه سووره کانی بی؟» لبتیکف بۆ ئەو هی درۆکه ی خۆی پینه بکا پیکه نی. ربابوێچ زانی گالته ی پێ ده کا، بۆیه ناره حه ت و دلته نگ هه ستاو چوو له سه ر ته خته که ی خۆی راکشاو سویندی خوارد که ئیدی هه گیز باوه ر به که س نه کا. ژنیانی ئوردوگا که یان به شپوه یکی ئاسایی ده رۆیی، رۆژان چون یه ک تی ده په رین.

ریابوفچ ئاشقانه بیرری ده کرده وه .

به یانیانی زوو که خولامه که یی تاوی ساردی بۆ دیناوه ئه وه ده موچاوی پی دهشت له پیر ئه وه ی به بیرا ده هات که : « ژبانی گۆراوه وه ئه وه دنیا چۆل و هۆله ی جارانی یه . »

شه وان که هاو پیکانی باسی ئاشقیینی و ژنانیان ده کرد ، ئه وه له نیو کورسی یه که ی ده خزی ، و ده تگوت سه ربازتیکی پی ره و باسی ئه وه جه نگانه ده گپرتته وه که به شداری تیدا کردون . هه ندی جار ئه فسه ره کان ، ملازم لیبیتکف ی میبازیان ده دایه پیش خو و ده چوون بۆ میبازی . ریابوفچ به ناچاری به گه لیان ده که وت ، به لام ویزدانی ناره حه ت بو ، ره فتارو ئه تواری ساردو سربوو ، له دلی خویدا پوزشی بو « ئه و » یانی ده نکه خه یالی یه که ی دیناوه . ئه وه شه وان ه ی که خه وه ی ده زراو میشکی پر ده بو له بیره وری مندالی ، باوکی و دایکی وه هه موشتیکی دیکه ی دلگیری بیر ده که وت وه . ئاکام به وه ده شکایه وه که یادیکی میستچکی ، ئه سپه جوانه که ، فترابک ، ژنه که ی که ده تگوت شای جوانانه ، ژووره تاریکه که ، روناکی یه که ی دزری ده رگای گۆربن بکاته وه و بیره وری یه خوشه کانی پی برازینیتته وه .

له ۵/۳۱ دا ریابوفچ له گه ل دوو مه فره زده ا گه رایه وه ، ریابوفچ وه کو چۆن دوورخراوه یه ک بۆ وولانی خو ی بگه ریتته وه له خوشیان له پیستی خو ی نه ده هیوری و بهر ده وام زنده خه ونی ده بیینی ، تامه زرۆی دیداری ئه سپه که ، کلپساکه ، فترابک ، تامه زرۆی ژووره تاریکه که بوو . تامه زرۆی ئه وه ده نکه نه مره بوو که له گۆی ی هه موو ئاشقاندان ده نکه ده داته وه و ئاشقانی دابراو له یارفر بو ده دا . ئه وه ده نکه نه مره له گۆتیدا ده نگی ده دایه وه و دلنیای ده کرد که : « جار ه کی دیکه ده ی بینیتته وه . » به لام گۆمان به هیلاکی دابوو . چۆن ده ی بینیتته وه ؟ چی پی بلتی ؟ ناخۆ ماچه که ی بیرماوه ؟! ئه دی ئه گه ر بۆنه گبه تی هه رگیز نه ی بینیتته وه ؟ هه رخۆی دلخۆشی خو ی ده دایه وه که « جاریتیکی دی خو ی به ژووره تاریکه که دا ده کاته وه و هه رنه بی یادیکی گه رم و گۆری شه وی گۆربن ده کاته وه . »

ده مه وئیواره ، عه ماره سپی یه کان و کلپساکه له دووره وه به دیار که وتن . دلی ریابوفچ که وته په له په ل . ئه فسه ره که ی ته نیشتی قسه ی ده کرد . به لام ئه م گۆی ی لی نه بوو . ئاگای له دنیا نه ما بوو . به تاسه وئه لهایه کی سه ی ره وه چاوی بریبه ئه وچۆمه ی که له دووره وه دیار بوو وله دیاری مه حبوبه دا ده برسکایه وه . روانی یه سه ربانه سه وزه کان ، روانی یه ئه وه کۆترخانانه ی که کۆتری جوان جوان به سه رباندا ده فرین

وهه تاوی ده مه وئیواره تیشکی زتیرینی دابوو له بالیان .

ریابوفچ رووی ئه سپه که ی کرده کلپساکه ، دیسان ده نکه گره که ی ئه فسه ری دارایی له گویچه که یدا گیرسایه وه . به ته ما بوو له ئان و ساتدا سواری له پشت په رژی نه کانه وه ده رکه وی و ده عه تی چایان بکا . به لام ئه فسه ری نیو براوقسه که ی خو ی ته واو کرد ، ئه فسه ره کانی دی به په له روویان کرده گونده که و چ هه والیک له ئه سپ سواری گۆربنه وه نه بوو .

ریابوفچ به وه دلی خو ی ده دایه که : « ئه گه ر فترابک پی بزانی که گه رایینه ته وه ده نیتری به شوینماندا » هیند له م مه زنده یه ی خو ی دلنیای بوو که وه ختی خو ی به کوخته که دا کرد پی ی سه یر بوو هاو پیکانی مؤمیان هه لایساندوه و ده ستور به خۆلامه کانیان ده دن سه ماوه ر پی بکه ن!

ئاره زویه کی پرسوی ناره حه تی کرد بوو ، له سه ر ته خته که ی پالکه وت . پاش توژیک هه ستا تا بزانی سواری ده رکه وت یانه ؟ چ سواری دیار نه بوو ، دیسان پال که وته وه . هه مدیس هه ستایه وه . ئه مجاره دیان به رگه ی نیگه رانی نه گرت و که وته کوچه و کۆلانیان و رووی کرده مه یدانی کلپساکه . مه یدانه که تاریک و چۆل و هۆل بوو . سی سه رباز هیدی و ئارام له سه رگرده که وه ستا بوون ، که ئه ویان بیینی ره ق راوه ستان و سه لامیان بۆ کرد . سه لامه که ی سه ندنه وه به ریگای خویدا نشیو بو وه وه .

په له هه وری ئه رخه وان ی به ئاسمانی پشت چۆمه که وه دیار بوو . مانگ وورده وورده به رز بو وه وه له نیو ئه و په له هه وره ئه رخه وان یانه وه به دیار که وت . دوو ژنه دیهاتی به ده م قسه کردنه وه به نیو بیستانیک که وت بوون و گه لا که له رمیان ده کرده وه . ماله کانیان که وت بووه پشته وه له تاریکی یه کدا مت بیوون . که ناری چومه که هه ره که خو ی وابوو ، هیشتا هه رسه وزبوو ، بنجک و ده وه نه کان وه کو خو یان بوون . به لام ئه مجاره دیان چریکه ی بولبول نه ده هات و بۆنی دره ختی چنارو گیای تازه که م بیوو .

ریابوفچ گه بیبه ئاستی مالی فترابک ، چاوی نابه کونی ده روازه ی باخه که وه وه دزه نیگایه کی کرد . هه موو شتیکی هه ربیده نگ و تاریک بوو . لیره وله وی کۆتره داریک به ئاسته م سپی ده چو وه وه . باخه که کش و مات بوو . ریابوفچ گۆی هه لخست ، چاوی بری یه ژوره وه ؛ نزیکه ی چاره که سه عاتیک به وه ده قه وه مایه وه ، پاشان بی ئه وه ی ده نگی بژ نه وی یاروناکی یه ک بدینی ، شه که ت و خه مبار گه رایه وه .

مرکاندهوه؛ بهدهم گلهیی کردنهوه له بهختی خوئی، خوئی دا بهسهر تهختهکهیداو وهکو
یهکیک بیهوی تۆله بستینی، خوئی لهدهعهوتهکهکهپر کردو گوئی نهداینی.

گه‌بشته قه‌راغ چۆمه‌که، گهرماوه‌که‌ی جه‌نه‌رال له‌به‌رده‌می دا بوو، خاوی سپی و
توکن درابوون به‌سه‌ر ته‌یانی پرده‌که‌دا، له‌پرده‌که‌وه سه‌رکه‌وت و تاویک ویستا.
ده‌ستیکی له‌خاوی یه‌کان دا! ته‌رو سارد بوون. له‌سه‌ری را روانی یه‌چۆمه‌که،
چۆمه‌که به‌خیریایی داده‌کشا. هاره و هازه‌ی ئاوه‌که له‌غه‌لبه‌غه‌لبیتی نامه‌فهوم
ده‌چوو؛ وه‌ک ئه‌وه‌ی جنیوی و به‌پایه‌ی گهرماوه‌که بدری! به‌ده‌ستی چه‌پاو
له‌سوچی‌که‌وه تریفه‌ی سورباوی هه‌یف له‌نیو ئاوه‌که عه‌کس ببوووه. شه‌پۆلی
چۆمه‌که، جاری ئه‌م روناکی یه‌سورباوه‌ی له‌ئامیز ده‌گرت، جاری وه‌کو شمشیر
دووله‌تی ده‌کردو جاری ووردو خاپوری ده‌کردو چه‌شنی ئاوما‌که‌وه نه‌مامی بچووک
رای ده‌مالی.

ریابوفچ چاوی بری یه‌شه‌پۆله‌خیراکان و گوتی: «چه‌ند بیته‌وده‌یه! ئه‌ری وه‌للا
بیته‌وده‌یه! خواجه! هه‌موو شتیکی پوچ و بی‌مه‌عناو بیته‌وده‌یه!»

وه‌ختی هیوای له‌دلدا نه‌ما، ناچار له‌ئه‌سپی خه‌یال دابه‌زی. میژووی ماچه‌که، بی
قه‌راری خوئی، گری ئه‌شقه‌که‌ی. ئاره‌زووه ئالۆزه‌کانی، سه‌رله‌به‌رکه‌وته‌به‌ر روناکی
یه‌کی ئاشکرا، ده‌ستی له‌هاتنی سواره‌که‌وه دیتنی ژنه‌که شه‌ورد... ئه‌وژنه‌ی
که‌به‌ری‌که‌وت ئه‌می له‌بری یه‌کیکی دی ماچ کردبوو.

ئاوی چۆمه‌که به‌ته‌نیشتیا ده‌رۆیی، که‌س نه‌یده‌زانی بوکوئی ده‌روا. مانگی پینج
بوو وکه‌چی ئاوه‌که‌هه‌ر خیرا داده‌کشا، ئیدی چۆمه‌وه عه‌ودالی روباره، روباره
ئاشقی ده‌ریایه، ده‌ریایه و ئالکاوای ته‌م و مژو شه‌پۆلی زه‌لامه‌که له‌وه‌یه ئه‌م ئاوه
هه‌مان ئاوی گۆربن بوو بی‌که‌ئیستا به‌مجۆره به‌به‌رچاوی ریابوفچه‌وه ده‌رۆیی. به‌لام
بو؟ مه‌به‌ستی چ بوو؟ سه‌رله‌به‌ری دنیاو ژیان له‌به‌رچاوی ریابوفچ تاریک بوو
وبیته‌وده‌ی نواند.

چاوی له‌چۆمه‌که گواسته‌وه و روانی یه‌ئاسمان. ئه‌وه‌ی بی‌ری خوئی هینایه‌وه که
چۆن قه‌ده‌ر بو تاقه‌جاریک به‌سه‌ری کرده‌وه و ژنیکی نه‌ناسی ره‌خساند که‌ماچی
بکا. چ خه‌ون و خه‌یالی شاعیرانه‌ی هه‌بوون وه‌کو فیلم بو خوئی لیدایه‌وه وه‌سه‌یری
کرد سه‌رله‌به‌ری ته‌مه‌ن و ژیانی پوچ و بیته‌وده‌ی بی‌مه‌عنابووه.
که‌گه‌بشته‌وه کوخته‌که‌ی خویان، هاو‌پیکانی له‌وتینده‌ر نه‌بوون.

خولامه‌که‌ی پی ی راگه‌یاند که: «هه‌موو چوونه بو مالی جه‌نه‌رال فزراک،
جه‌نه‌رال سواریکی به‌دووادا ناردبوون و ده‌عه‌وتی کردبوون.» گه‌شکه‌یه‌کی کورت
خایه‌نی که‌وته نیو دل و ده‌رون. به‌لام ریابوفچ ئه‌م گه‌شکه‌یه‌ی سه‌رکوت کردو دای

دەپرسی و وورده پرسىارى دىكەشى لىدەكردن. پاشكا بە ۋەلامەكەى داىكىا بۆى دەركەوت كەناوى «پاڧل گالاكتيونف» ە، ەمەرى ەەوت سالانە، لە جەژنى ئىستەرەو ە تا ئىستا نەخۆشە.

نەخۆشەكان ناوئوس كران، ەەر يەكەو چاوەروانى نۆرەى خۆى بوو. دكتۆرەكە بە بەركۆشەى سىپى يەو ە و خاولى يەك بەسەر شانى يەو ە لە ھۆلى چاوەروانى يەو ە تى پەرى. كە گەبىيە ئاستى كورپە يەك لاقەكە دەستىكى دا بەسەر شانى داو گوتى: «ەجەب وولاغىكى، توخوا تۆ وولاغ نىت؟ من پىم گوتىت دوو شەمە ۋەرەو ە كە چى جومە ھاتوبەو ە. من لە تۆپتر خەمە. ئەگەر ئاگات لە خۆت نەبى لاقەت لە دەست دەدەى، ھا!» كورپە يەك لاقەكە گرژ بوو، ۋەكو گەدايان كەوتە پارانەو ە: «ئىشان نىگولاڧىچ...مەعز بۆ خوا...»

دكتۆرەكە بەسەر زەنشتەو ە گوتى: «ئىشان نىكولاڧىچى چى! پىم گوتىت دوو شەمە. دەبى بەقسەم بكەى. بەلام فايدەى نى يە تۆ وولاغىت قسە ناچى بەگوتىت دا.»

دەدارى نەخۆشان دەستى پىكرد. دكتۆر لەژوورى خۆى رونىشت و كەوتە گازكردنى نەخۆشەكان، لە ژوورى دكتۆرەو ە دەنگى گرىانى مندالان، ئاھو نالەى نەخۆشان، گلە و گازندەى تورەى دكتۆر دەھاتە گوتى: «ھاوار مەكە، خۆ ناتكۆرژم، ئارام دانىشە!» ئاخىرى نۆرەى پاشكا ھات. دكتۆر گازى كرد: «پاڧل گالاكتيونف». داىكى پاشكا ھەولجار گىژ بوو، بەلام خىرا ھاتەو ە سەرخۆ، دەستى پاشكاي گرت و بردى بۆ ژوورى دكتۆر. دكتۆر لە پشت مېزىك دانىشتبوو، راستەيەكى بەدەستەو ە بوو و خۆ بە خۆ دەيكىشا بەكتىبىكى ئەستوردا.

دكتۆر بى ئەو ەى سەرى ھەلپى و سەبرىان بكا گوتى: «چى يەتى؟» داىكى پاشكا گوتى: «ئانىشكى كورپەكەم لوى لىھاتو ە» بەجۆرى دەموچاوى گرژ بوو ۋەكو ئەو ەى بەخۆى ئازارى لوى كورپەكەى بچىژى.

دكتۆر گوتى: «جلەكانى داكەنە.» پاشكا بە ھانكە ھانكە مل پىچەكەى كردهو ە. كەپوى بەسەرى قۆلى سىرى و دوگمەى پالتۆكەى ترازاند.

دكتۆرەكە بە تورەبىيەو ە گوتى: «خاتوون خۆ نەھاتوبىتە مېوانى؟ بۆ پەلە ناكەى، خۆ ھەر تۆ چاوەروان نىت؟»

پاشكا بەپەلە چاكەتەكەى داكەند و فۆپى داىە سەر عاردهكەو بەيارمەتى داىكى كراسەكەشى داكەند. دكتۆر بەساردى يەو ە كەوتە سەبىر كردنى، ئەو ەو ە كىشای بە

ھەلاتن

سەربھوردىكى بى كۆتايى بوو. پاشكاو داىكى لە باراندا تەرى بون، چەندىن قۇناغ بەپىيان ھاتبون. دەشت و پەرىزبان برى بوو. ئەو ەو ە گەبى بوونە سەر جادە جەنگەلى يە كان. جادەكان يەكپارچە گەلای رژاوى درەخت بوو. تاكو سىپىدە ھەر بەپىيان ھاتبون. پاش ئەو ھەموو رىكردنە دوو دانە سەعاتى خشت لە بەر دەرگای عبادەدا ۋەستابون و چاوەنۆر بوون دەرگايان لى قەبى. ھەلبەتە ژىر كۆرنىشى دەرگاكە لەدەرى گەرمتر ووشكتر بوو. بەلام وا دياربوو بايە لاسارەكە ئەوئىشى پى رەوا نەدەبىن و پرۆشە بارانى لەگەل خۆدا دىنا. ھەر كە ژىر كۆرنىشەكە پى بوو لەنەخۆش و دەردە داران. پاشكاخۆى بەنىو ئاپوراكە دا كردو دەموچاوى كرد بەژىر چمكىكى فەرەكەى دا كەبۆنى ماسى خويكراوى لىدەھات، خەبىردى يەو ە.

ئەنجام دەرگە كرايەو ە، پاشكاو داىكى خۆيان لە ھۆلى چاوەروانى دا بىنى يەو ە، ديسان چاوەروانى... نەخۆشان لەسەر تەخت و كەرەوئىتەكانى نىو ھۆلەكە رۆنىشتن. كەس جولەى نەدەكرد. كەس زارى ھەلنە دەھىنا. پاشكا ئەبلەق و واق و پىماو چاوى برى يە ئاپوراكە. ھەر چەندە زۆر شتى سەيرو پىكەنەن ھىنەرى بەر چاو كەوت، بەلام لىوى لەبەر يەك ھەلنەھىنان. تەنىا جارىك نەبى كە كورپىك بەتاقە لاقىكەو ەو بەھەلقون ھەلقون ۋەرور كەوت، پاشكا ژەنى يە قەپرغەى داىكى يەو ە و سەرى ۋەبن فەرەكەى خست و بەپىكەنەنەو ە گوتى: «داىكە تەمەشا، حاجى لەق لەق»

– كرى بە رۆلە.

لە پشت پەنجەرەيەكى بچوكەو ە، سەرو سەكوتى خەوالۆى پزىشكىارەكە ۋە ديار كەوت و گوتى: «ۋەرن ناو ەكانتان بنووسم.»

نەخۆشەكان تىكراو لە ھەموويان ديارتر كورپە يەك لاقەكە بەرەو پەنجەرەكە ھىرشىان ھىنا. پزىشكىارەكە ناو و شۆرەت و ناوى گوند و نەخۆشى ھەر يەككىيانى

وورگی داو گوتی: «کاکه پاشکا گه ورهش بووی!» ئهوجا گوتی: «ئادهی ئانیشکت». پاشکاکه چاوی بهجامیکی خویناوی کهوت ترسی لی نیشته! چاوی بری یه بهرکوشهی دکتوره کهو دهستی بهگریان کرد. دکتور به گالتوه گوتی: ئای لهوه، شهرم ناکهی، پروانه پروانه تو وهختی ژن هینانته و کهچی دهگریته، عهیب ناکهی له خۆت!»

پاشکا دهیویست بهسهر گریانه کهیدا زال بی. چاوی بری یه دایکی.

سیمای دهیگوت: «دایکه که چووینهوه لای کس نه لئی ی له خهسته خانه گریاوم.»

دکتور ته ماشای ئانیشکی پاشکای کرد. یهک- دوو جار نووشتانی یهوه ئاهیکی هه لکیشا؛ لیوی هه لقورتانندو دووباره دهستی به ئانیشکی پاشکا دا هینا. گوتی: «خانم خاس ههقی بهرد بارانت بکه، بو زووتر نهت هیناوه؟ بازووی منداله کهت فهوتاه، تو ته ماشاکه کهره، نابینی جومگه کهی فهوتاه.» دایکی پاشکا گوتی: «تو باشتر دهزانی باوکه گیان.»

- باوکه گیان! بازووی منداله کهی فهوتاندووه له باوکه گیان باوکه گیانی خۆی ناکه وئی! ئهوه ئه گهر به ئاستهم سه ری که پوی ئاوسا با ههر له ویتوه تائیره به غار دههاتی. به للام له بهر ئه وهی بازووی به ده ره وه نی یه داش پرزی، کرمی بی گوتی نادهی. ئیوه هه مووتان وه کو یه کن!»

جگه ره یه کی داگیراند، به دهم دوکه لی جگه ره که وه شه ری به دایکی پاشکا ده فرۆشت. له بن لیوانه وه وورته وورتیکی کرد، ئهوجا سه ری هه لبري و له فکران راچوو. پاشکا به رووت و قووتی له بهر ده میا ویتستا بو، گوئی ی بو وورته وورته که راده دیرا و چاوتیکی له دوو که لی جگه ره که بو. که جگه ره که ی ته وا بو ئهوجا به کاوه خۆ که وته قسان: «گوئی بگره خانم، چه ورکردن و ده رمان بیفایده یه، ده بی لیره بیخه وینی.»

- تو چۆنت بی چاکه با وابی.

- ده بی عه مه لیات بکری... «تۆش پاشکا ده بی لیره بیینی یه وه!»

ئهمه ی گوت و دهستیکی پر سۆزی به شانی پاشکا دا داو له سه ری رۆیی: «دایکت ده نپیرینه وه تو لای من ده مینی یه وه. ئیره ناخۆش نی یه، من لیره دارو دره ختیشم هه ن، هه رکه تۆزی چاکتر بووی پیکه وه ده چینه راوه کیشکه. ئهوجا ریتوت نیشان ده دهم، باشه؟ ده مینی یه وه؟ دایکیشته سه بی دیتته وه بۆ لات.»

پاشکا نیگایه کی پرس ئامیزی دایکی کرد. دایکی گوتی: «ده بی وه مینی رۆله.»

دکتور به روو خۆشییه وه گوتی: «ئا، ئا ده مینیته وه، ئاقله، جا رتیویه کی زیندوو زیندوو نیشان ده دهم. پیکه وه ده چینه جومعه بازار و شه کرله مه ی بو ده کرم. ماریا دنیستونا، بیبه سه ری.»

دکتور به زمانی شیرین پاشکای رام کرد. پاشکا هه رگیز نه چوو بووه جومعه بازار، رتیوی زیندوو ی نه بیینی بو، زۆری دل پیوه بو که جومعه بازار و رتیوی زیندوو بدینی. به للام دلئیکی هه ر لای دایکی بو، چۆن ته گیری ئه مه بکا؟ له دلئی خۆیدا ته گیریکی باشی بو ئه مه ش کرد، لیپرا تکا له دکتور بکا که بیلی دایکیشی له گه لیا بیینیته وه. به للام بهر له وهی زار بکاته وه، په رستاره که رای رفانده سه ری. حه په ساوو ئه بله ق که وته هه لروانیین. قالد رمه کان، دیواری راره وی ژوره کان، ده رگا و په نجه ره کان هه موو به بویه کی زه ردی جوان بو یه کرا بوون. له هه موو لایه که وه بۆنی داو ده رمان ده هات، ده تگوت بۆنی که ره یه که و زۆر ماوه ته وه. فه رش و مافور له هه موو شوپنی راخرا بوو، بۆری سپی و بریقه داری ئاو به قه د هه موو دیوار بکه وه بوو. به للام پاشکا له هه موو ئه مانه پتر دلئی به جیگه که ی ده کرایه وه. لیفیه کی توکنی که وه ی به سه ره وه بوو. که دیقه تی پشتی و سه رین و لیفیه کانی دا، گه بیبه ئه و قه ناعه ته ی که دکتور مالئیکی چاک و پۆشته ی هه یه.

ژوو رتیکی چکۆله بوو، سی ته ختی تیدابوو، ته ختی یه که م چۆل بوو، دوو هم هی پاشکا بوو، ته ختی سییه م پیره میردیکی له سه ر رۆنیشتنبوو. چاوه کانی ته لخ و لیل، لیکدا لیکدا ده کۆکی و تفه که ی رۆ ده کرده کاسه یه که وه. پاشکا له سه ر ته خته که ی خۆیه وه دوو ته ختی نیو ژوو ره که ی به رانه ریشی لیوه دیار بوو.

پیره میردیکی لاوازی رهنگوو روو سیسه له و چرچه له که کیسه یه ک سه هۆلی له سه ر سه ر دانرا بو له سه ر یه کتیکیان راکشاپوو. ته ختی دوو هه میش دپهاتی یه کی سه ر پیچراوی به سه ره وه بوو چۆنت دیقه ت ده دا هه ر له پیپرینن ده چوو.

پاشکا هه ر که گه بیبه سه ر ته خته که ی خۆی، په رستاره که به جی ی هیشته و خیرا به ده ستی جلّه وه گه رایه وه و گوتی: «ئهمه هی تۆیه هه سته له به ریان بکه.»

پاشکا جلّه کۆنه کانی داکنه، جلّه تازه کانی له بهر کرد، ئهوجا رۆبه که وه که ی به سه ریا نا له بهر کرد. به شادی یه وه روانی یه خۆی، چهند حه زی ده کرد به م جلّه تازانه وه به کوچه و کۆلانی گونده که ی خۆباند بسورپته وه. جلّه وی بو خه یال شل

کرد، دایکی هینایه بهرچای خۆی که ئه می ناردوو به باخه که ی که ناری چۆمه که تاگه لا که لهرم بۆ بهرازه که یان بینه، کورپو کچی گونده که یان دهوریان داوه به به غیلی یهوه لئی ی راماون و ئه بلهق ئه بلهق دهروانه رۆبه که ی.

په رستاره که که جاری دووه گه رایه وه دووقاپ و دوو مراک و دوو پارچه نانی له گه ل خۆ هینابوو. یه کیتکیانی دا به پیره میرده که وه ئه وی دیکه یانی دایه پاشکاو گۆتی: «بخۆ». پاشکا له قاپه که وورد بووه، سهیری کرد پر له گۆشتاوی چهور، وگرتکه گۆشتیکیشی له بن دایه، دیسان له دلای خویدا گوتی که ژیانی ئه م دکتوره خۆش و ئاسووده یه. وه کو بهروالته تورپه دیاره نابین و ابین، چونکه ئه م نازو نیعمه ته و تورپه بیان نه گوتوه! گۆشتاوه که ی به تاسوقه وه خوارد، هه موو جارپیکیش مراکه که ی به له زه ته وه ده لسته وه. که هه موو گۆشتاوه که ی خواردو ته نیا گرتکه گۆشته که ی له بهر دم داما، له بن را نیگایه کی پیره میره که ی کردو پر به دل به غیلی پین برد، ئه یکی هه لکیتشا. که وته سه رگۆشته که، هه ولای دا تا ده توانی دره نگرتر بیخوا و ته وای بکا. به للام بیتفایده بوو، گۆشته که ی پاکودا. ئه و جا نۆره ی نانه که بوو. نانی بپینخۆر خۆش نی یه. چاری نه بوو و ئه ویشی خوارد. هه رکه لای بووه په رستاره که به دوو قاپی دیکه وه گه رایه وه لایان. ئه مجاره گۆشتی گۆیره که ی سووره وه کراوو په تاته یان تیدابوو. په رستاره که رووی کرده پاشکا: «کوا نانه که ت؟ پاشکاچ وه لامیکی نه دایه وه، گۆپه کانی پرکردن له هه واپوپ ده ری په راند. په رستاره که به خه مباری یه وه گوتی: «ئویشته خوارد؟ ئه دی ئه م گۆشته به چی یه وه ده خۆی؟» رۆی و پارچه نانیکه دیکه ی بۆ هینا.

پاشکا له ژبیانیا گۆشتی گۆیره که ی سووره وه کراوی نه خواردبوو. زۆری لا خۆش و به له زه ت بوو. له ماوه ی چند ده قه یه که دا گۆشته که ی خواردوو نانه که ی هیشته وه. پیره میرده که که له نان خواردن بووه وه، نانه زیاده که ی له چاوی میتزه که یدا قایم کرد. پت: پاشکاش لیبیرا چاوله و بکا. به للام پاش تۆزیک بیرکردنه وه نانه که شی خوارد!

پاش فراڤین هه ستا و که وته گه ران. له ژووره که ی به رانه ردا، جگه له و ته خته ی له ژوورپرا دیتبونی. چوارپیاوی دیکه بیینی. ته نیا یه کیتکیان سه رنجی راکیشا، ئه م یه که یان کابرایه کی دپهای بالا به رزبوو. هینده باریک و بنیس بوو پیستی به سه ر ئیسکی یه وه هیشک ببوو، ده تگوت له قه بر ده رهینراوه ته وه. ده موچاوی توکن و گرژ بوو. له سه ر ته خته که ی رۆنیشته بوو و سه ره له قی ی بوو، بازووه کانی وه کو به ندۆلی

سه عات به م لاو به و لادا دینا و ده برد. پاشکا نه ی توانی چاوی لئی وه گۆتیی. هه وه لجار وای زانی هه ر بۆگالتته و سه رگه رمی خه لکه که وا ده کا. به للام که ته و او زهینی دایین بۆی ده رکه وت که ئه م ره فتاره ی کاردانه وه ی نازاریکی دژوارو سه خته. زۆری دل پین سووتا. ئه و جا خۆی کرد به ژووری سییه مدا، دوو پیاوی سوزفلی تیدا بوو. ده موچاویان هیند سوور بوو ده تگوت به گلله سوور ته راو کراون. بچ جوله له سه ر ته خته کانیان رۆنیشته بوون.

سیمای سهیر و سه مه ره یان له خوا وه ندی بت په رستان ده چوو. پاشکا له په رستاره که ی پرسی: «ئهری پوری ئه مانه بۆ وان؟»
- ئه وه ئاوله یان ده ردا وه رۆله.

پاشکا گه رایه وه ژوورکه ی خۆی. له سه رته خته که ی دانیشته، چاوه ری بوو دکتور بچ و پیکه وه بجنه راوه کیتشکان یا جومعه بازار. به للام دکتور نه هات. پزیشکیاره که تۆزی له بهر ده رگای ئه و به ره وه ویتستا، به سه رئه ونه خۆشه دا که کیسه سه هۆله که ی خرابوو سه سه ر دانه و یه وه بانگی کرد... میخیلوف!» میخیلوف ئاگای له دنیا نه بوو، وورته ی لیوه نه هات. پزیشکیاره که ده ستیکه ی هه لته کاند و رۆیی.

پاشکا هه ر به ده قی خۆیه وه چاوی بری بووه دراوسیکه ی، به ته مای هاتنی دکتور بوو. پیره میرده که ی دراوسیی لیکدا لیکدا ده کۆکی و تف و به لغه مه که ی رۆ ده کرده کاسه که ی ته نیشته. خیزه خیزی سینگی له دوره وه ده بیسترا. که له کۆ که کۆک ده که وت و هه ناسه ی هه لده کیتشا شتیک له سینگی دا ده نگی ده هات، پاشکا زۆری پین سهیر بوو، خۆی پین نه گیرا و پرسی: «باپیره ئه وه چی یه له سینگتا فیکه لیده دا؟» کابرای پیره میتر ولامی نه دایه، پاشکا که میک بیده نگ بوو و ئه و جا پرسى : باپیره رتیوی له کوئی هه یه؟

- رتیوی چی؟

- رتیوی زیندوو.

- له کوئی هه یه؟ له چه م ویتشاندا هه یه.

کات تین ده په ری و دکتور دیار نه بوو. په رستاره که چای بۆ پاشکا هینا. پزیشکیاره که گه رایه وه، ویستی میخیلوف بیدار بکاته وه. گلپه کان هه لیبوون، دکتور هه رده رنه که وت. ئیدی دره نگ ببوو، زه حمه ت بوو فریای راوه کیتشکان یا جومعه بازار بکه ون. پاشکا له سه ر ته خته که ی راکشا و له فکران راچوو. خه یال هه لیکرت. ئه وشه کرله مه یه ی هاته بهرچا و که دکتور قه ولی دابو بۆی بکری... ره نگ

و دهنگی دایکی هاته وه بهرچاو. کوخه تاریک و نوته که که ی خویانی بیرکه و ته وه، بیرى شه ره مندالی «یگورفنا» ی کرد. له پر ماندوو و بی تاقهت خه م دایگرت، به وه دلخوشی خوی ددهاوه که سبه ی دایکی دیته وه بۆلای به دهم ئەو خه یالانه وه خه وی لیکه وت.

له دهنگه دهنگ و غه لبه غه لب خه بهری بۆوه. چهنه پیاویک له راره وه که دا بوون و هه رورته وورتیان بوو. شه و بوو. له بهر رۆشنا یی گلۆپه کاندای سۆ تارمایی به دیار ته خته که ی میخایلوف ه وه دیار بوون. یه کیتکیان پرسى: «به دۆشه که که وه هه لیگربن یا هه روا؟»

-هه روا، هه روا، له ویندهر جیی دۆشه ک نی یه. که له وه ختیکی خراپا مرد، خوا عافوی بکا. ئەوجا یه کیتک له هه ردووشانی ویه کیتکی دی له هه ردوولاقی نهوین و هه لیان گرت. ده لئکی بیجامه که ی شۆر بیۆوه ته که ته کی بوو. زه لامی سییه م که له پیریژ نه دیته اتیانده چوو دانه وی یه وه، به سۆ قۆلی و به دهم پۆ گیر بوونیان له ده لنگی بیجامه که ی میخایلوف ه وه رایانرفاندو له ژووهرکه وه دهرکه وتن.

خیزه خیزی سینکی کابرای پیتر سه عاته ری یه ده رۆیی. پاشکا که گوئی ی لی بوو خه ربیک بوو زراوی بتوقی. له جی ی خوی راپه ری، به ترسه وه روانی یه په نجه ره تاریکه کان، به نیگه رانی یه وه له ته خته که ی هاته خواری پر به زاری هاواری کرد: دایکه! بی وه ی چاوه رپی ی وه لام بی خوی کرد به ژووهرکه ی نه وه به را. روناکى گلۆپه کان درى به تاریکی شه و دابوو. نه خوشه کان هه موومات و خه م بار له شوینی خو کز دانیشتبوون. هه موو سه رو قتر شیواو ده تگوت جن و په ربین. هه موو گه وره وه زه به لاج ده هاته بهرچاو. زۆر

له ولاتر کابرایه کی دیته اتی له سوچینکی تاریک دا رۆنیشتبوو و بازوه کانی وه کو به ندۆلی سه عات دیناو دهره د. پاشکا دهرکه که ی به وازی جی هیشته. له ژووهری ئاوه له داره کانه وه خوی گه یانده راره وه که و له وپوه خوی به ژووهریکی بی کۆتایی دا کرد. هیند تاریک و نوته ک بوو، هیند ترسناکبوو، له تۆ وایه پره له خپوو دپوو درنج. ئەوجا خوی وه ژووهریکی ژاندا کرد و له ویندهر وه دیسان بۆ راره وه که، به قالدرمه کاندای به ره وه نه موی خواره وه داگه را. کاتیکی به خۆزانی ها له ژووهری چاوه روانی. وه کو کپوی که وته گه ران به دووی دهرگادا. کیلۆنی دهرگایه ک دهنگی لیوه هات، کزه بایه کی سارد هورپۆمی هینایه ژووهری. پاشکا سه ره سمیکی داو دهرپه ری یه نیو هه وشه. ته نیا هه لاتنی له بیروبوو. هه رچه نده نابه له د بوو به لام بی ی

وابوو چ چاریکی نی یه غه بیره زه هه لاتن، ته نیا هه لاتن ده ی گه یه نیته وه نگ دایکی. مانگ له بهینی په له هه وره کانه وه سه ره تاتکیتی بوو.

پاشکا هه ر لاقیتیکی کرد به دوو. تاویکی باش به ده وری په رژینیکدا غاری دا، ئەوجا هه له وه سته یه کی کرد، پاشان به ره وه نه خوشخانه که گه راپه وه، تاویک به ده وری ئەویش دا غاریدا. له پر به دوو دلی یه وه ویستا، هه رکه چاوی به خاچه سپی یه کانی گۆرستانه که که وت، پر به زاری هاواری کرد: دایکه! دیسان گه راپه وه. په نجه ره یه کی رووناکى لی به دیارکه وت.

له وتاریکی یه بی سنوره دا، ئەم په له روناکى یه سوور باوه سامناک ده هاته بهرچاو. به لام پاشکا که له ترسا ته واو په شوکا بوو و نهیده زانی کپوه بچتی. به ئاسوده بیسه وه رووی کرده ئەم په له روناکى یه. قالدرمه یه کی چهنه پله یی و دهرگایه ک له پال په نجه ره که هه بوو، ئیعلانیک به دهرگاکه وه چه سپی رابوو. پاشکا به پله کاندای سه رکه وت، له په نجه ره که وه ته ماشایه کی کرد، شادی یه کی کوت و پر نازای گیانی داگرت؛ دکتۆره روو خوشه که له ژووهری دانیشتبوو و کتیبیتیکی به ده سته وه بوو. پاشکا له خوشیا پیتکه نی، ویستی هاوار بکا، به لام هیتزیکى نادیار بینی گرت، لاقى سست بوو، سه ری سوړاو له سه ر پله کان که وت.

کاتی به هۆش هاته وه ده ورو به ری ته واو روناک بوو. ئەو دکتۆره ی که قه ولی دابوو پیتی بیبا بۆ جومعه بازارو راوه کیشکان و ریوی زیندووی نیشانبدا ده می نابوو به گوئی یه وه و ده یگوت: «پاشکاتۆ وولاغی، هه ر به راستنی وولاغی، پیویسته قه ساس بکری ی...»

عاردی ددها که دهنگی ددهایه وه. ههردوو سه‌گه‌کشی سه‌ریان داده‌خست و دووی ده‌که‌وتن. سه‌گه‌گه‌وره‌که‌ی ناوی «کاشتانکا» و ئه‌وی دی ناوی «فایون» بو، چونکه درێژکۆله‌یه‌کی ره‌شی ره‌ش بو. له‌ ماسی ده‌چوو. فایون، سه‌گه‌یک بو یه‌جگار ده‌چوو ده‌له‌وه‌و زۆر به‌ ئه‌ده‌ب بو. هه‌ینه‌ به‌ میه‌ره‌بانی ده‌پروانییه‌ بیگانان وه‌کو ئه‌وه‌ی خاوه‌نی خۆی بن، به‌لام به‌قای پینه‌ده‌کرا، چونکه هه‌رچه‌نده‌ به‌رواله‌ت گوێرایه‌ل و به‌ ئه‌ده‌ب بو، به‌لام موخه‌نه‌ت و له‌بنه‌وه‌ پڕو نه‌ین گیر بو. هه‌ر لیتی غافل بوایه‌ی په‌لاماری ده‌دایت و قه‌پالیتی پڕ به‌زاری له‌رانت ددها. یان هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ت ده‌زانی خۆی به‌ کولانه‌یه‌کدا ده‌کردو مامری جوتیاریتی ده‌دزی.

پتر له‌ جارێک خه‌ریک بو لاقی بشکین و دووجاران مندالان دارکاریان کرد. هه‌ر هه‌فته‌ی به‌لایه‌کی وه‌های به‌سه‌ردا ده‌هات ده‌گه‌یییه‌ حالی مه‌رگ، که‌چی له‌پڕ وه‌ک نه‌بای دی بی و نه‌باران چاک ده‌بووه‌وه‌و سه‌رله‌نوی تیه‌ه‌لده‌چوووه‌وه‌.

بێگومان نه‌و باوه‌ گه‌وره‌ی فانکا له‌به‌ر ده‌رگا وه‌ستاوه‌و ده‌روانیته‌ په‌نجه‌ره‌ ئامال سوورو روناکه‌کانی کلێسای گوند، چه‌کمه‌ درێژه‌کانی له‌پێ هه‌لکیشاون و له‌گه‌ل خه‌لکانی نیو حه‌وشه‌که‌دا خه‌ریکی شوخی و سوعه‌تانه‌. گۆپاله‌که‌ی به‌که‌مه‌ ربا کردوه‌و له‌سه‌رما ده‌سته‌کانی خستونه‌ته‌ بن باخه‌لی، وه‌کو پیره‌مێردان وشکه‌کۆکه‌ ده‌کات. نوکوچ له‌ کاره‌که‌ره‌کان ده‌گری یان سه‌ر ده‌کاته‌ سه‌ری ئاشچییه‌کان. قوتوی برنوتیه‌که‌ی ده‌رده‌ینێ. له‌به‌رده‌م ژنه‌کاندا رایده‌گری و ده‌لی: «برنوتیت ناوی؟» ژنه‌کانیش توژقالیتی لێ هه‌لده‌گرن و له‌پڕ ده‌پژمن. ئیدی پیرمێرد له‌به‌ر پیکه‌نین ده‌بوریته‌وه‌. هاوار ده‌کات: «کار له‌ موخی بنیاده‌م ده‌کات!» برنوتی ده‌داته‌ سه‌گه‌کانیش تا بۆنی بکه‌ن. کاشتانکا ده‌که‌وێته‌ پژه‌مه‌. که‌پوی ده‌خورینێ و ره‌نجاو و دلشکاو دوور ده‌که‌وێته‌وه‌.

فایون. ی ناره‌سه‌ن دیته‌ پیتشی، به‌لام بۆنی ناکات و ده‌که‌وێته‌ کلکه‌سوتی. که‌شوه‌وا خوشه‌. ته‌نانه‌ت کزه‌بایه‌کیشی نایه‌ت. دنیا ساف و سه‌هۆل به‌ندانه‌. تاریکه‌شه‌وه‌، به‌لام سه‌راپای گوند به‌رگی سپی پۆشیه‌وه‌. سه‌ربانان یه‌که‌پارچه‌ به‌فره‌ لووله‌ دوکه‌ل له‌ دوکه‌لکیشی مالانه‌وه‌ به‌گژ ئاسماندا ده‌چن. دره‌ختانی به‌فرگرتوو وه‌کو زبو دینه‌به‌رچاو. جریه‌وه‌ چاوشارکیی ستیران، ئاسمانیان کردۆته‌ چراخان، ریی کاکیشان هه‌ینه‌ ساف و بێگه‌رده‌، هه‌ینه‌ به‌ بریق و باقه‌ ده‌لێی بۆ پیشوازی پشووی جه‌ژن، تارای زبوی به‌سه‌ردا دراوه‌. فانکا ئاهیتی هه‌لکیشا، په‌ره‌موچه‌که‌ی له‌ مه‌ره‌که‌به‌که‌ هه‌لکیشا و که‌وته‌وه‌ نووسین:

فانکا

«فانکا ژوکوف» کوریتی نو‌سالان بو. سی مانگ بو، بوو بوو به‌ شاگردی «ئالیاخین»ی خه‌فاف. شه‌وی به‌ر له‌ دایکبونی مه‌سیح خه‌و نه‌چوووه‌ چاوانی. چاوه‌روانی کرد تا وه‌ستا وه‌ستا ژن و شاگرده‌کانی دی چوون بۆ کلێسا، شووشه‌یه‌ک مه‌ره‌که‌بی بچوووک و په‌ره‌موچیتی ته‌پوتۆزای له‌نیو سه‌ندوقه‌که‌ی وه‌ستا ده‌ره‌ینا، ئه‌وجا کاغه‌زیتی چرچ و لۆچی له‌به‌رده‌م خۆی داناو ده‌ستی به‌نامه‌نووسین کرد.

به‌ر له‌وه‌ی که‌ یه‌که‌مین کاغه‌زی خۆی بنوسیت، دزه‌ نیگایه‌کی ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی کرد. چه‌ند جارێک روانییه‌ وینه‌ی تاریکی مریه‌می پیرۆز که‌ ئه‌م لاو ئه‌ولای به‌ قالبی پیتلاو و پوت ته‌نرا بو، و ئاهیتی که‌سه‌رداری هه‌لکیشا. پارچه‌ کاغه‌زه‌که‌ی له‌سه‌ر که‌ره‌ویته‌یه‌ک داناوو. خوخی به‌رانبه‌ری له‌سه‌ر چۆکان دانیشتبوو، ده‌ستی به‌ نووسین کرد.

«ئازیزه‌که‌م، بابه‌ گه‌وره‌ کونستانتین ماکاریچ، و ئه‌م نامه‌یه‌تان ده‌نیرمه‌ خزمه‌ت. هیوادارم جه‌ژنتان به‌خوخی و شادی بگۆزه‌ری و هه‌موو خێرو فه‌ریتی خواتان بۆ ده‌خووزم. منی بی باب و دایک ته‌نیا تو‌شک ده‌به‌م...» فانکا، روانییه‌ په‌نجه‌ره‌که‌، په‌نجه‌ره‌که‌ رووناک بو، و رو‌شایی مۆمه‌که‌ی له‌خۆیدا عه‌کس کردبووه‌وه‌. بابه‌ گه‌وره‌ «کونستانتین، کاریچ»ی له‌به‌رچاوی خۆیدا به‌رجه‌سته‌ کرد. ئه‌و پیره‌مێرده‌ هه‌موو شه‌ویک له‌ ده‌ورو به‌ری «شیفاره‌ف» دا ئیشکی ده‌گرت، پیاویکی وردیله‌و ناسک بو، هه‌رچه‌نده‌ ته‌مه‌نی «٦٥» سال بو، به‌لام هه‌شتا وریاو دلته‌رو گورجوگۆل بو. هه‌میشه‌ پیده‌که‌نی، چاوه‌کانی ریبۆقاوی و ئاوسا بوون. هه‌موو روژی له‌ موبه‌قه‌که‌دا لای نوکه‌رو خولامه‌کان ده‌نووست. یان له‌گه‌ل ئاشچییه‌کاندا سه‌رگه‌رمی قسان ده‌بوو. شه‌وان فه‌روه‌ پان و پۆره‌که‌ی له‌به‌ر هه‌لده‌کیشا و به‌ده‌وری شوینی ئیشکه‌که‌یدا ده‌سوورایه‌وه‌. گۆپاله‌که‌ی به‌ جوژی له‌

«دوی شهو، وهستام مارهه نجنی کردم. هه موو قه برعه و په راسومی کوتایه وه، قژی راکیشام. بردمییه نیو حه وشه و به قایشیکی چهرم به ریوه ویزم، ئەمه چییه وهختی بیشکه ی مندالّه جیقنه کهیم راده ژهند، بۆ نه گبه تی خه وم لیکه وت. هه ر له م ههفته یه دا وهستاژن پیتی گوتم ماسی پاک بکه م، منیش له کلکیه وه دهستم پیکرد. ژنه ی تاین، ماسییه که ی هه لگرت و کیشای به دهم و قه پۆزما، بکوته کویت دیشیت! شاگردەکان جنیوم دهه نی. ده منیترن بۆ دوکانی ئاره ق فرۆشان تا قۆدکایان بۆ بکرم. ناچارم ده که ن له ئاره کانی وهستایان بۆ بدزم، ئەویش لیم ده دا. شیوو فراقتین. مان نییه.»

قاوه لئیش ده بی به نانی وشک بکه یین. ئەگه ر نیوه ریوه یه ک گوشتا و هه بی ئەوا شیومان نانی وشک ده بی. عه سه رچای و ورده شتی دی ئەوه تایبه ته به وهستا و هستاژن و به ته نی ده یخۆن. له راره و اندا دنووم، خو ئەگه ر مندالّه که یان بگری ئەوا نابجی بخه وم، ده بی به رده و ام بیشکه که ی رابژه نم. باوه گه وری ئازیزم مه عز بۆ ره زای خوا له م دوکانه م ده ریته و بمه وه مال. له وه ی پتر هه لئناکه م. خاکی به ریته ماچ ده که م و هه میشه دوعای خیرت بۆ ده که م. نویت له بری ده که م. لیتره م رزگار بکه دنا ده مرم...»

لچی فانکا شو ریو نه وه. به ده سستی مه ره که باوییه وه چاوه کانی هه لگلو فت و که وته گریان و هه نسک هه لدان: «... توتنه که ت بۆ پوخته ده که م. دوعای خیرت بۆ ده که م. ئەگه ر پیتم خوار دانا، ئەوا وه کو بزنه پۆشی خو مان به رکوته کم بده. ئەگه ر پیته وایه چ کاریکم چنگ ناکه وی ئەوا خو م ده چمه کن کویتخا و به سه ر پیتلا وه کانیدا ده که وم، به لکو له جیاتی «قديا» بمکات به به رخنه وان. باوه گه وری ئازیزم! له وه ی پتر لیتره هه لئناکه م. ده مکوژیت. ویستم بۆ گوند بگه ریته وه، به للام پیتلا وم نه بوو. زۆریش له سه هۆل به ندان ده ترسام. که گه وریه بووم ئاگام لیت ده بیته. خزمه ت ده که م. ده تخمه مه سه ر سه رم و که س زاتی ئەوه ناکات خراب سه یرت بکات. که مردی دوعای خیرت بۆ ده که م تا خوا لیت خو ش ببیت. وه کو چۆن دوعای خیر بۆ «پلاگیفیا» ی دایکم ده که م...»

«به للام ئەگه ر باسی شاری مۆسکو ت ده وی، ئەوا شاریکی گه له ک گه وریه به ربلا وه. هه ر هه مووی کو شک و سه رای ئاغانه یه. پره له ئەسپ، به للام په زی لی نییه. سه گ و کسۆکانی ئیره فه قیرو بی وه یین مندالان له کاتی جه ژندا له ده وری یه که دی خرنا بنه وه چ که سیکیش گۆزانی و لاوژه نابیژی. رۆژیک له موغازه یه کدا

قولا پ و تۆری ماسی گرتم به رچا و که وت. یه ک دنیا بوو. هه مووی بۆ فرۆشتن بوو. شتیکی گه لیک چاک و نایاب بوو. جو ره قولا پیک بوو ماسی گه وریه شی پیده گیرا. هه ندی موغازه هه ن، تفه نگ ده فرۆشن، عه ینی تفه نگه که ی ئاغا، به للام پیتم وایه زۆر گران بی. له وه یه بایی سه د رۆیل بی. له قه سابخانه کانا ده موو جو ره گوشتیک هه یه، گوشتی: که له باب، مامر، که و، که رویشک، به للام ئەمه یان له کو ی هینا وه؟! کاکی قه ساب به که س نالی. باوه گه وری ئازیزم، که ئاغا کانت دره ختی جه ژنیان هه لگیرساند گوژیکی سه وزو ته رو پر بخه لا وه له قوتوه سه وزه که ی خو مدا تاقه تی بکه. له خانگی چکو له «ئولگائیگناتیفا» ی وه ریگه وه بلتی بۆ شانکام ده وی...»

شانکا ته زویه کی ساردی پیدا هات، ئاهیتی هه لکیشا و دووباره روانییه په نجه ره که، ئەو رۆژانه ی بیرکه وته وه که هه ر جاریک باوه گه وری بچوا یه بۆ دارستان تا دره ختی کاژی جه ژن به یینیته وه، ئەویشی له گه ل خویدا ده برد. چ رۆژگار پکی خو ش بوو! شه خته و زوقم خر مه خر م له ژیر پیتاندا ده شکا. باوه گه وری له سه رماندا هه لده ره زی و دانه چۆقه ی پیده که وت. شانکاش هه مان ره فتاری ئەوی ده کرد. به ر له وه ی دره ختی جه ژن هه لکه نن، باوه گه وری سه بیلیکی تیده کرد، تۆزی برنوتی ده ردینا و بونی پیوه ده کرد و شانکای به سته زمانی قه له نده ری له سه رما له رزیوی ده سته خره رۆ ده کرد. دره ختی کاژی به کپارچه به فرو زوقم و چلوره بوون، بیده نگ و بی جولّه وه ستابوون و چاوه نو پر بوون بزانی کامیان له پیتشدا به لادا دی و ده که وی. له پر که رویشکیک له سوچیکه وه ده رده په ری و به سه ر به فرا ده که وته غاردان. باوه گه وری هاواری ده کرد: «بیگره، بیگره، ئەهای شه یتانی کلک بر او!». که دره خته که ده که وت، باوه گه وری به ره و مالی ئاغا بکیشی ده کرد. له ویتن ده ر رۆده نیشتن و ده یان رازانده وه. خاتو ئولگای بچکو له که زۆری شانکا خو ش ده ویست، له هه موویان پتر زه حمه تی به و دره خته وه ده کیشا. که پلاگیوفا-ی دایکی شانکا مابوو و کاره که ری مالی خاتو ئولگا بوو، ئولگا تا ده یتوانی شه کر له مه ی ده ته پانده ده می شانکا وه، چونکه بیتکار بوو ده رسی پیته ده گوته وه. شانکا ده یتوانی بخویتی و بنوسیته و تا سه د بژمیتری ته نانه ت فیری «سه مای چوار قو لی» شی کرد. که دایکی مرد، له مو به قه که یدا جتییه کیان دایه شانکا و باپی ری. له ویتوه نار دیان بۆ مۆسکو بۆ لای ئەلیاخن» ی پیتلا و فرۆش. شانکا له سه رنامه که ی رۆیی! «... باوه گه وری ئازیزم، زوو وه ره زوو! تکات لیده که م لیتره ده ربازم بکه. به زه ییت به مندالیکی هه تیوی بی

داک و بابدا بیته وه. لیسه لیم ددهن. هه میسه برسیم، هیئنده دلیم تنگه هه
مه پرسه، کارو پیشه م بوته گریان».

«پیری دیسان وه ستام قالبیکی پینه دۆزی کیتشا به سه رما، بورامه وه، باش بوو
پاشان به هوش هاتمه وه، ژیانم گه لیک سهخت و تاله، سهگ به حالی من نه بی.
سلاو له ئه لیونا بکه. سلاو له یه که له چاو و عه ره بانچییه که بکه. نه یه لی که س
دهست له میلۆدی یه که م بدات. من چاو و پروانتم. نه وهی خۆت ئیشان ژوکف. باوه
گه وهی ئازیم هه ره ده بی بی.»

قانا کاغه زه که ی چوارقه د کردو خستییه ئه و زه رفه وه که شه وی پیشوو به
کوپیکیک کری بووی. که من له فکران راجوو. په ره موچه که ی له شوشه مه ره که به که
هه لکیتشاو ئه درسه که ی نووسی: «گوندا، به خزمه تی باوه گه وره م» سه ری خوراند،
دوو باره تیفکری و نووسی:

«کونستاننتین ماکاریچ بگات.»

خۆش حال بوو به وهی که کهس نه هاتبوو به سه راو کاغه ز نووسینه که ی لی تیک
نه چوو بوو. کلاوه که ی له سه رکرد. پالتۆکه ی له بهر نه کرد. به تۆی کراسیک غاری دایه
ده ری. مریشک فرۆشه که که دوینی لی پی پرسی بوو، پیی گوتبوو که ده بی نامه
بخریته پۆسته وه «ئیدی له وینده ره وه نامه به عه ره بانیه سی ئه سپی ده گاته ئه و
سه ری دنیا. پۆسته چییانی مه ست، عه ره بانه و گالیسکان داژۆن و زه نگۆله ی ملی
ئه سپه کانیان ده نگ ده داته وه.»

قانا رووی کرده یه که مین سه ندوقی پۆسته، نامه به نرخه که ی تیخست. پاش
یه ک کاتژمیر، دلخۆش و شاد خه وی لیکه وت. له خه ویا سوپایه کی بینی که
باوه گه وره ی له پالیدا دانیشتبوو لاقه رووته کانی لی هه لبریبوون و گه رمی
ده کردنه وه.. کاغه زه که ی بو ئاشچییه کان ده خۆتنده وه. قایون-ش به ده وری سوپاکه دا
ده گه راو کلکه له قیتی ده کرد.

ههستیکی ناخۆشی له لای بیدار کردهوه، یه کسه ر ئهو ئۆرگ لیدهر، ژنانی روت، چه قه نه لیدهر و ئهو وینه رهنگا و رهنگانهی که له سه ر پارچه نه خشینرابوون، بیرکته و ته وه، که له مائی میمکی به به رزیبه وه و له سه روی ر فه کان هه لواسرابوون.. هه رچه نده هه موو جیگه ی دانیشتنه که هی خۆی بوو، به لام و هکو ئه وه بوو جیگا که ی ته نگ بی و نه توانی ده ست و لاقان راکیشیت. ده می ووشک و تال بوو. سه ری قورس بوو، بی ری ئالۆزی ئاواره و سه رگه ردان بوو. بی ری په شیوی له سه ر چ شتیکی دیاریکرا و نه ده گیرسایه وه. دنیا له به رچاوی تاریک ده بو، تارمایی کورسی و خه لکانی سه یر سه یری ده هاته به رچاو. ژاوه ژاوو غه لبه غه لب و ده نگه ده نگی تیکه ل و پیکه ل له میشکی دا ده زرنگایه وه.

ده نگی پیچکه و تایه ی عه ربه بانان، ده نگی پیکادانی ده رگا، ده نگی زه نگی دوور، ده نگی شاورو پۆلیسی ریگاوبان، ده نگی پیتی هاتوو چۆکه رانی زۆرو زه وه ند گوئیان ده زرنگانده وه. کات به خیرایی ده بوری. وای ده هاته به رچاو که قیتاره که هه ر ساناساتی له ویستگایه ک دا ده وه ستی و پیاویک سه رده که وی و ده پرسیت:-

پۆسته که حازره؟ و یه کیتک و هلام ده داته وه:- حازره! وای ده هاته به رچاو که پیاوی به رپرسی پله ی گه رمای فارگۆنه کان زوو زوو و هژوور ده که وی و ته ماشای «گه رماپیتو» که ده کات. هه ر وه ها وای هه ست ده کرد قیتاره کانی دی هه رگیز ناوه ستن و یه ک یه ک قیتاره که ی ئه م به جی دیلن. قیتاره که ی ئه میس شه قه شه ق ریله کان ده پیچیته وه، ده نگ، شووتی قیتار، پیاوه فنلاندی یه که، دوو که لئێ سه بیل، هه ر هه موو ئه مانه له به رچاوی بوو بوون به تارمایی جۆراو جۆر و به دووم و وه کو مۆته که چوکیان به سه ر سینگی دا دادابوو. به ده م ئازارو ژانه سه ره وه سه ری هه لبری و روانی یه ئه و گلۆپه ی که کۆمه لیک سیبه رو تاریکی ترسناک گه مارۆیان دابوو. تینوی بوو، به لام زمانی ووشک بوو، به هیچ جۆری له ده میا نه ده گه را، ته نانته تاقه تی ئه وه شی نه بوو و هلامی پرسیاره کانی کابرای فنلاندی بداته وه، هه ولئێ دا رابکشی و بخه وی، به لام نه یتوانی. کابرای فنلاندی چه ندین جار خه وی لیکه وت بیدار بوه وه. سه بیله که ی پیکرده وه، به هه مان (ئه ها!) له گه ل ئه ودا ده ستی به قسان کرده وه و دیسان خه وته وه. کلیموف، هیشتا نه یتوانی بوو شویتنیک بدۆزیته وه و لاقه کانی درێژ بکات. به رده وام تارمایی ترسناک ده هاتنه به رچاوی و شیوه یان ده گۆرا. که گه یینه (سپیرۆف) له فارگۆنه که وه ده رکه وت تا تۆزی ئاوبخواته وه، کۆمه لئیک بینی که له ده وری میزیک کۆبوو بوونه وه به په له نانیان

گرانهتی

کلیموف ی ئه فسه ری لاه له فارگۆنیکی دوکه لاه وی قیتاریکی پۆسته به ردا دانیشتبوو. قیتاره که له پترزیورگه وه بۆ موسکۆ ده چوو.

پیره میتردیک به رانه ری دانیشتبوو، سه رو سیمای له ده ریاوان ده چوو. ردینی هینده له بنرا تراشی بوو، ده موچاوی ئاوسابوو. به روا له ت له مل ئه ستورو پاره داره کانی خه لکی سوید یان فنله نده ده چوو به درێژایی ئه و ماوه یه هه ر سه بیلی ده کیشاو له سه ر یه ک باب ته تی تایبه تی ده پرسیا.

- ئه ها! تۆ ئه فسه ری؟ براهی کی منیش ئه فسه ره، به لام ئه و له هیزی ده ریا بییه، ده ریاوانه. ده ریاوانه و له (کرونشتات) کار ده کات، بۆچی ده چیت بۆ مۆسکۆ؟

- به ماموری ده چم.

- ژنت هه یه؟

- نه، له گه ل خوشکه که م و میمکم دا ده ژیم.

- براهی منیش ئه فسه ره، به لام ئه و ژن و مندالی هه یه. ئه ها!

کابرای فنلاندی هه ندی جار له خۆرا سه رسام ده بوو، وه ختی وشه ی ئه های به کار دیتا، به خۆ په سندی و لاساریبه وه پیده که نی و به رده وام مژی له سه بیله که ی ده دا، کلیموف بی تاقه ت بوو، به هیچ جۆری چه زی نه ده کرد قسانی له گه ل بکات، پر به دل رقی لیتی بوو. چه ندی چه ز ده کرد ئه و سه بیله نه حله تی یه ی له ده ست راپسکیتنی و توری بداته ژیر کورسی یه که! چه ندی چه ز ده کرد ئه م کابرا فنلاندییه توپ دریتته فارگۆنیکی دیبه وه له م چه نه باز بییه رزگار بی.. له به ر خۆوه تیفکری: «ئه م فنلاندییا نه یان تۆ بلتی ئه م یونانیانه چه ند خه لکانیکی میمل سیفه ت و ترسناکن! چه ند ته مه ل و موفته خۆرو ئیسک قورسن! دایه بارن به سه ر خه لکییه وه. ئاخه ر فایده یان چیه» که بی ری له فنلاندی و یونانیان کرده وه دلئێ تیک هه له هات. هه ولئێ دا له گه ل فه رهنساوی و ئیتالیه کاندایه راوردیان بکات، به لام ئه م بیره ش

دهخوارد. له فکران را چوو: «چون نانیاں پی دهخوری!» ههولتی دا بونی گۆشتی سوره و کراوی به سهردا نهیات، روی له و دپهاتیانه وه رگپرا که خیرا خیرا نانیاں دهخوارد، ژنیکی جوان له گه لئ هفسه رتیکی کلاو سورد قسانی دهکرد، به دهم قسه کردن و زرده خه نه وه ددانه سپی و جوانه کانی به دیار ده که وتن. زرده خه نه که ی، ددانه کانی و خودی ژنه که شی هه مان ههستی قیزه وه ری گۆشته سوره و کراوه که ی له لای کلیموف بیدار کرده وه.

تی نه ده گه بی چون نه وه هفسه ره کلاو سوره ده توانی له پال نه وه ژنه دا دانیشی و پروانیته ده موچاوی ناسک و پر خه نده ی. هه رکه تۆزی ئاوی خوارده وه گه پراهه وه شوپنه که ی خوی. کابرای فنلاندی دانیش و سه بیله که ی پیکرد. دهنگیتی ناخوش له سه بیله که یه وه ده هات؛ دهنگیتک ریک وه کو فلچه فلچی قۆنده ره یه کی لاستیکی کون کون که به نیو قورو چلپاوا پتوه ی پرۆیت. به سهر سامبییه وه پرسى: «نه ها، ئیره چ ویتستگایه که؟». کلیموف وه لامی دایه وه: «نازنام» راکشاو ده می خوی گرت تا تام و بونی تالی دو که لئی به زارو گه رودا نه چیت.

- کهنگی ده گه یه تور؟

- نازنام، ببوره، من، من ناتوانم قسان بکه م، حالم باش نیه. سه رمام بووه. کابرای فنلاندی سه بیله که ی به چوارچپوه ی په نجه ره که ته کاندو دیسان که وته وه چه نه بازی ده رباره ی براهه ی. کلیموف چیدی گوئی نه دایین. به دهم نازاره وه که وته بییری جینگای نه رم و شل و پاک و خاوپین و بوتلی ئاوی ته زی و (کوئی) ی خوشکی که چاک ده بزانی چون به ته نگیه وه دی و خزمه تی ده کات و ده روو ژووری پیده کات. ته نانه ت وهختی که (پاقل) ی خولامی بیرکه وته وه که چون پیلاره قورس و ته ننگه کانی له پی داده که نی و ئاوی بو ناماده ده کات و له سهر میتزه که دای ده نی، له دنیای خه یال دا بوو، وای ده هاته به رچاو نه م هیچی له سهر نیه ته نیا نه وه نه بی بچیته ناو جینگا که وه وه هله به ته ئاوه که شی بو خوی بخواته وه، نه وسا بیگومان نه م مۆته که ترسناکانه ی له کۆل ده بیته وه وه خه ویتی خوشی لیده که ویت. دهنگیتی دوورو نامه فهومی به رگوی که وت:- پۆسته حازره؟ دهنگیتی به رزو گر له په نجه ره که ی ته نیشتیانه وه وه لامی دایه وه:- حازره!. دووه م یان سیپیه م ویتستگای پاش سپیرۆف بوو. کات به خیرایی ده بوری، له تو وایه به چوار ناله ده روات. به لام دهنگی زهنگ و شووت و بریک کردنی هه ر نه ده پراهه وه. کلیموف به نائومی دییه وه ده موچاوی له گۆشه یه کی پشتیبه که ی توند کرد. سه ری خسته نیو هه ردوو دهستی و دیسان که وته

خه یالی خوشکه که ی و پاقلی خولامی، به لام هه م خوشکه که ی و هه م خولامه که ی له گه ل تارمایی دیکه دا تیکه ل بوون. له به رچاوی سوران و وون بوون. هه ناسه ی که له پشتیه که ی ده داو ده گه پراهه وه. هیتنده گه رم بوو هه ر نه وه نه بوو ده موچاوی بسوتین. لاقه کانی ده یه شان. ده تگوت بایه کی سارد له په نجه ره که وه دی و له پشتی ده دا. هه رچه ند زۆر که سیره و نه خۆش بوو، به لام نه ده بیوست و نه ده ییتوانی نه وه حاله ی بگۆرئ.

نازای گیانی سست و خاو بوه وه و ئاگای له خو نه ما. کاتی له پر سه ری هه لپری و ته مه شای کرد، بیینی فارگۆنه که به ته واوی روناک بوه ته وه. خه لکی خه ربیک بوون پالتۆکانیاں له بهر هه لده کیشاو که وتبوونه جموچۆل. قیتاره که ویتستا. حه ماله کان به خویان و به رکۆشی سپییه وه وه به نمه ری بهر به رۆکیانه وه، به ده وری ریبواره کاندو ده هاتن و جانتاکانیاں له ده ست ده قۆستنه وه.

کلیموف، خو به خو پالتۆ قورسه که ی دا به شانیا و له قیتاره که دابه زی، باوه ری نه ده کرد که نه مه خۆبه تی و خه ربیکه ری ده کات، وای ده هاته به رچاو که پیاویکی دیکه یه، پیاویکی بیگانه یه، هه روه ها وای هه ست ده کرد که گه رمی نیو قیتاره که، تینویتی، تارمایی و شه بهنگی نه گریسی جۆراوجۆر که به دریتزایی شه و خه ویان لئ حه رام کردبوو، هیتستا ده ست به رداری نه بوون! بی ئختیار له جانتا که ی نه وی و عه ره بانه یه کی به کری گرت.

عه ره بانچیه که داوای رۆبلیک و ۲۵ کوپیکی کرد تا بیگه یه نیته گه ره کی (پاورسکا)، به لام نه وه چ مامه له یه کی له گه ل نه کرد.

کویرانه خوی به نیو عه ره بانه که دا کردو لئی دانیشت.. هیتستا توانای نه وه ی مابوو هه ست به که می و زۆری پاره که بکات و بزانی چ کلاویکی له سه رنراوه، به لام پاره ی مه به ست نه بوو؛ خوا خوی بوو بگاته وه مالتی. که گه بییه وه مالتی، میمکی و خوشکه که ی (کیژتیکی هه ژده سالان بوو). به پیرییه وه هاتن. خوشکه که ی ده فته رو قه له میکی به ده سه ته وه بوو. سلای لیکرد و چاک و خوش و ده ستوموچی له گه ل کرد. کلیموف بییری که وته وه که خوشکه که ی خوی بو تاقیرکردنه وه ی بوونه مامۆستای ناماده بی، ناماده ده کات. کلیموف گوئی به نه حوالپرسی و پرسیاره کانی نه دان. له گه رما هانکه هانکی پی که وتبوو. به نیو ژوره کاندو که وته ری، گه بییه ژوره که ی خوی و خوی به سهر جینگا که ییدا دا. کابرای فنلاندی، نه فسه ره کلاو سوره که، ژنه ددان سپیه که و بونی گۆشته سوره وه کراوه که و نه و سبیه رانه ی گه مارۆی

گلوپه که یان دابوو، میتشکیان پر کردبوو.

ئاگای له خو پرابوو، غه لیه غه لب و دهنگه دهنگی ترسناکی ده و روبه ره که ی بو جیا ده کرایه وه. وهختی به هوش هاته وه، خو ی له نیو جیگا که یدا بینی. جله کانیان داکه ندبوو. سه رنجی له سه ر بوتلیکی ئاوو پاقلی خو لام گیرسایه وه، به لام ئەمانه ش چ ئاسوده بیه کیان پی نه ده به خشی، ده ست و لاقی ده تگوت هار دراوان.

زمانی به مه لاشویه وه نووسابوو، هیشتا دهنگی مژلیدانی سه بیله که ی کابرای فنلاندی له میتشکی دا دهنرنگایه وه. دکتوریکی ردین ره شی مل ئەستور له پشت سه ری پاقله وه به دیار بیه وه وه ستابوو و وورته ورتی ده کرد: «ئافه رین کو ری خو م، ئافه رین، چاک بوو». دکتوره که پیی ده گوت «کو ری خو م»، هه ر ده یگوت و ده یگوته وه: «به لئی، به لئی! چاک بووه، ئاومید مه بن!»

دکتوره که خیراو خو مانه قسانی ده کرد. ده موچاوی گوشتن و دهنگه دوستانه که ی که به کلیموفی ده گوت کو ری خو م، کلیموفی ده هری کرد. له پر نالاندی «بو پیم ده لئی کو ری خو م؟ یانی چی ئەوه نده خو مانه ده وویی؟ هه ی دو اتان بریتیه وه» خو ی له دهنگی خو ی ترسا. دهنگی هینده ووشک و لاوازبوو که به خویشی نه یناسییه وه. دکتوره که نه سه خللت بوو، و نه ره نجاش، له سه ری رو یی: «ئافه رین، به لئی! به لئی! نابی توره بیی.»

له مالیشه وه، کات به هه مان خیرایی نیو قیتاره که ده رو یی و ده تگوت چوار ناله ده کات له شکر ی رو ژ به ره به ره پاشه کسه ی ده کرد و له شکر ی شه و به کا وه خو ده هاته پی شئ. پی ده چوو دکتوره که له جیی خو ی نه جو لئ و هه ر ساناساتی ده مپو ئی به لئ، به لئیی به گو ئچکه یدا ده کرد. زنجیره یه ک تارمایی و شه به نگی له بن نه هاتوو، له ژوو ره که دا ریزبان به ستبوو: پاقل، کابرای فنلاندی، مولازم یار شوفج، نه قیب ما کزیموف، ئەفسه ره کلا و سوره که، ژنه ددان سپی یه که و دکتور، هه ر هه موو ئەمانه سه رگه رمی قسان بوون، ئەمریان ده کرد، ده ستیان هه لده ته کاند، سه بیلان ده کیشاو شتیان ده جوو، کلیموف رو ژتیک له به ر رو شنایی رو ژ، که شیشی ناوچه که ی بینی. بابی روحانی جه نابی که شیش، کتیبی پیروزی به ده سته وه بوو. له نزبکی جیگا که ی کلیموف وه ستابوو و له به ر خو وه ورته ورتی ده کرد.

سیمای حاله تیکی وه های ده نواند که کلیموف هه رگیز ئەو حاله ته ی نه دی بوو، کلیموف ئەوه ی بیرکه وته وه که بابی روحانی هه میشه به ئەفسه رانی کاتولیک مه زه بان ی ده گوت پۆلاندی: ویستی به هیئیتیه پیکه نین، گوتی: «بابه! ده زانی

یارسوفچی پۆلاندی سه ری خو ی هه لگرتوو وه روی کردو ته لیپه وارا!» به لام بابی روحانی که پیاو تیکی رو خوش و ده م به پیکه نین بوو، پی نه که نی، بگره سیمای گوړاو خه میتکی سهیری لی نیشته. خاچه که ی له کلیموف برده پی شه وه.

شه وان دوو سیبهر، یه ک له دووی یه ک، به ئەسپایی ده خزینه ژوره وه، ئەم دوو سیبهره خوشکه که ی و میمکه که ی بوون، سیبهری خوشکه که ی چوکی داده داو دو عای ده کردو ده پاراپیه وه، سه ری دادنه واندو سیبهره بوو چه ماوه که ی ده که وته سه ر دیواری ژوو ره که. به هه رحال هه ردوو سیبهره که هه ر ده پارانه وه. به درئیایی ئەم ماوه یه بو نی گوشتی سوره وه کراو سه بیللی کابرای فنلاندی له که پوی نه برا، به لام له پر بو نیکی ئاشکرای بخوردی پیرو ز به ده م و که پوی دا چوو. خه ریک بوو برشیتیه وه، هاواری کرد: «بخورده! لاییه ن لیپه!» که س وه لامی نه دایه وه. ته نیا دهنگی ئاوازی که شیشانی ده ژنه وت که به ئەسپایی سه رو دیکیان ده گوته وه، له پر وای هه سترکد یه کتیک به غاردان به قالد رمه کاند ا سه ر ده که وئ.

کلیموف، که هاته وه سه رخو ی، سهیری کرد ژوره که ی چو ل و هو لئه، هه تاوی به یانی له پشت په رده ی په نجه ره که وه داوییه له ناو ژوره که، تیشکیکی باریک و تیژ چه شنی شم شیر له ناو بوتلیک ئاودا ده له رزی. گوئی به دهنگی پیچکه ی عه ره بانان زربنگایه وه. به مه دا زانی که به فری کوچه و کو لانه کان، تاو وه ته وه. به دیقته روانییه تیشکی هه تاو، که لوپه ل و شتومه کی نیو ژوره که وه ده رگا که. یه که مین ئاره زووی ئەمه بوو که له قاقای پیکه نین بدات، قولپی قاقایه کی به رز سینگ و سکی خسته نه سه مایه کی شیرین و به له زه ت، ئازای له شی پر بوو له خو شی و شادییه کی بی سنور. ئەم خو شی و شادی یه عه ینی ئەو خو شی و شادییه بوو که مرؤف یه که مجار ده که ویتته سه رپی و دنیا له به رده م خویدا ده بینی. کلیموف، پر به دل ئاره زووی دیداری خه لکی و جموجو ل و قسه کردنی کرد. به ده نی سست و بی جو له بوو، به لام ده یتوانی ده سته کانی بجو لئین، به لام خو ی به مه ی نه ده زانی. چونکه بی ری له لای شتی دیکه بوو. هه ناسه دان و پیکه نینه که ی خو ی له گیان خو ش بوو. به دیتنی بوتله ئاوه که، بن میچه که، تیشکی هه تاوو په رده ی په نجه ره که شادبوو.

دنیا ته نانه ت له و گو شه ته نگی ژوره که شیا جوان و دلخو شکه ر ده هاته به رچاوی. وهختی دکتوره که هات، کلیموف بی ری له وه ده کرده وه که ده رمانه کانی چه ند به که لک بوون، خو ی چه ند دل سو زو میه ره بان بووه وه هه موو ده و روبه ره که ی دل سو زانه به خه مییه وه بوون. دکتوره که گوتی: «چاکه! چاکه! ئافه رین، خوا زو ر شوکر

که چاک بوویه وه!»، کلیموف به دهم گوی شل کردنه وه به کول پیکه نی. کابرای فنلانندی بیرکه و ته وه.

ژنه ددان چهرمه که ی وه بیرهاته وه. قیتاره که ی بیرکه و ته وه وه حزی ده کرد جگه ره بکیتشیت، گوتی: «دکتور پیتیان بلتی چاو خواردم بو بین». دکتور قاییل نه بو، پاقل ئه مره که ی به جی نه هیتانو نه چوو نانی بو بین، کلیموف ئه مه ی زور له بهرگران بو، و دکو مندالی و رکن که و ته هات و هاوار،

دکتوره که به دهم پیکه نینه وه که و ته لاسایی کردنه وه ی: «به به! دایکه، مه مه ده خوم». کلیموف دهستی به پیکه نین کرده وه، که دکتوره که روئی، خه و یکی چاکی لیکه وت و پاشان به هه مان ههستی پر شادییه وه رابوو. میمکی له پالی دا دانیشتبوو. زور خوشحال بو، پرسی: «میمکه گیان ئه وه چیم بو؟»

- گرانه تی

- به راست! به لام ئیستا چاک بوومه ته وه، به ته واوی چاک بوومه ته وه، ئه دی (کوتی) له کوتیه؟

- له مال نیه، پیم وایه تاقیکردنه وه ی داوه و پاشان چوو به لای یه کیک. پیریتزن که ئه و قسه یه ی کرد، دوو لو نوشتایه وه، دهستی بو گوره و ییه کان برد، لیسوی که و تنه ته ته له. روی وهرگیتر او له پر دایکورکاند. خه م و که سه ری دللی، ئاموزگار ییه کانی دکتوری بیربرده وه به دهم گریانه وه گوتی: «ئوو، کوتی، کوتی، فریشته که مان روئی!..» گوره و ییه کانی داکه ندو له هه مان شوین دا نوشتایه وه. کلاوه که ی به ربوه وه. کلیموف، چاوی برییه قره بوزه که ی ئه و، هیچی بو مه علوم نه بو، دللی که و ته وه سه وه سه و پرسی: «میمکه گیان کوتی له کوتیه!؟»

پیریتزن که هه موو شتیک و ته نانه ت کلیموف-شی له بهر خه می خوی بیرچوو بوو گوتی: «کوتی، له توه گرانه تای گرت و مرد... پیرتی به خاکمان سپارد...»

ئهم هه واله ناخوش و کوتوپره کلیموفی هینایه وه سه رخو. هه رچه نده هه والیکتی دلته زین و ناخوش بو، به لام هه ر نه ی توانی ئه و شادییه ی بالی به سه ر کلیموفی تازه چاکه وه بوو! کیشابوو، بره وینیتته وه. تیرگریا. پاشان پیکه نی و ئه و جا که و ته گله یی ئه وه ی که بو شتیک نادهنی بیخوا.

پاش هه فته یه ک، جلیکی ده للی له بهرکراو به یارمه تی پاقل ورده ورده که و ته ری کردن. خوی گه یانده بهر په نجه ره که و روانییه ئاسمانی ساف و بیگه ردی به هار. له دوره وه گویی له ته قه ته قی شره قیتاریک بوو. خه م دللی گرت، فرمیسک له چاوی

قه تیس ما. ته ویتلی به توندی نا به په نجه ره که وه و له بن لیوانه وه گوتی «چه ند دللم ته نگه، خوابه چه ند غه مبارم!» خوشی و شادی کشانه وه و خه م و بی تاقه تی هه واری هه لداو له کانگای دلوه ههستی به له ده ست دانی خوشکه که ی کرد.

* میمک / خوشکی دایک پور / خوشکی باب.

چۆمپىك بەقەراخ ئەم نىشىۋى يەدا دادەكشاۋ لەدورەۋە دەبرىسقا يەۋە. بالئەدى دەنوۋك دىرئى زۆنگاۋان بە جوگە جوگى غەمگىن بەسەر چۆمەكەدا دەفرىن. تىكراى ئەم دىمەنە رىبوارىيان گاز دەكرد كە بى دانىشىت و جامە يەك بەھۆنىتەۋە، بەلام باخ و بىستانانى مېۋە كە تىكراى بەدېراۋى جوان رىكخراۋو و نىزىكە ۸۰۰ ھەزار مەتر دوۋجاي گرتبۈۋە، ھەستىكى تەۋاۋ جياۋاز تىر دەپروژاند. ھەمىشە روناك و رەنەقدار بوون و ھەستى شادى و خۆشپىيان لەدلى مرؤفدا بىدار دەكردهۋە. گول و گىيى جۆراۋ جۆرو ھەمەرەنگ، لەسپى سادەۋە بىگرە تا رەشى رەش، ئەو ھەموو شكۆفە ناسك و نازدارانە، ئىدى بەھەشتىك بوو كە كاۋرىن لە ھەموو ژيانى دا ئەو تەرەجە جوانى يەى نەدىتبوو.

بەھار، لە ھەۋەلى بوو. گىياۋ گوللى كەم وىنە لەژىر شووشەى گولخانەكاندا خۆيان مەلاس دابوو، بەلام ھەر بەستىن و دىراۋىكت گرتبايە ھىندەى گول و شكۆفە لى روابوو ھىچ بارەگايەكى پاشايەتى لە رازاۋەيى و بۆن خۆشىدا بەتۈزى پىيدا نەدەگەيى. ئەم كۆمەلە يە بەيانىانى زوو لە ھەموو كاتىك جوانتر بوون. يانى ئەو دەمانەى كە ئاورنگ وەكو ئەلماس و مروارى بەسەر پەرى گول و پەلكى گىيادا دەدرەوشايەۋە.

كاۋرىن، كە مندال بوو، جوانى ئەم باخە كارىكى ئەفسانەيى لىدەكرد. كەچى «پسوتسكى» ھەر بۆ تانە بەم جوانى يەى دەگوت «زروزىل»، بەلام لە راستىدا ھونەرۋە سەنەت چ پەرجوبەكى دروستكرد بوو! چ كارىكى گەۋرەى لە كىتابانەۋە راگوپزا بوو و چۆن بەسەر سروسشتدا زال ببوو، دەستەمۆى كىردبوو! مەيدانى پر لە درەختى مېۋە، دارەرمى يەكى بالابەرزى قوچەكى، دار بەروۋى بازەيى، زەبىزەفۆن، دارسىۋو، خانوو، تامى چلچرا. مېژوۋى سالى ۱۸۶۲ كە بە دارى ئالۋىالو نووسرابوو، واتا ئەو سالى دەنۋاند كە پسوتسكى بۆ يەكەمجار دەستى دابوو بىستانكارى زانستانە. ھەر ھەموو ئەمانە جوان و شىرن و دلرفىن بوو. درەختانى رازاۋە لىق و پۆپ پەرچىراۋ، بەقەدى ساف و راستەۋە وەكو قەدى درەختى خورما رىك و راست چوو بوون بەئاسماندا، بەلام كە بە وردى زەينەت دەدايى و سەپىر دەكرد درەختى مېۋە يان توو دەردەچوون، بەلام ئەۋەى گىيانى دەخستەبەر ئەم باغەۋ نەۋاى شادى نامىزى پى دەبەخشى، ھاتوۋچۆى بەردەۋام و ھەول و كۆششى بى وۋچانى باغەۋانەكانى پسوتسكى بوو. لەبەيانى زوۋە تا درەنگە شەۋان لەم درەختەۋە بۆ ئەم درەخت، لەم شەتەۋە بۆ ئەم نەمام، لەم دىراۋى پرگولەۋە بۆ ئەو

رەبەنى رەشىۋاش

«ئاندرى قسىليوچ» كاۋرىن، مامۇستاي زانستگە بوو، زىاد لە پىوست خۆى ماندوو و ئەسەبى ھىلاك كىردبوو، بەلام ھىچ ھەللىكى نەدا كە بەباشى خۆى تىمار بىكات. بەرىكەۋت پاش ئەۋەى قاپىك شەرابى خواردەۋە لەگەل جەنابى دكتورى دۆستى دا ھەندى دەردە دلى كىردو دۆستەكەشى، جەنابى دكتور نامۆزگارى كىرد كە بەھارو ھاۋىن لە زۆزان بگوزەرىنى. رىك لەو كاتانەدا كاغەزىكى دورو دىرئى لە «تانىا پسوتسكى» يەۋە پى گەيى كە داۋەتى كىردبوو بچى بۆ گونەكەى ئەۋان و ماۋەيەك لە «بوريسوكا» لەگەل ئەو و بابى دا ۋەمىنى. كاۋرىن لىپرا بچى، بەلام بەر لەۋەى بچى بۆ ئەۋىندەر «مانگى نىسان بوو» سەرىكى «كاۋرىنكا» ي زىدى خۆى داۋ سى ھەفتەى لە وىندەر گوزەراندىن. كە دنيا خۆش بوو، ئەۋجا روۋى كىردە گونەكەى مالى «پسوتسكى» باخەۋانى نىۋادارى روس. «پسوتسكى» گەۋرەى كىردبوو، و بەنىسەت كاۋرىن-ۋە لە جىبى باب بوو. مەۋداى نىۋان «كاۋرىنكا» و «بوريسوكا» كە مالى پسوتسكى لەۋىندەر بوو نىزىكەى ھەفتا مىل بوو، سوارى عەرەبانەۋ بەھارو رىگا، مژدەى خۆشپىيەكى راستەقىنەيان بەكاۋرىن دەدا.

دىۋەخانى پسوتسكى لە بوريسوكادا گەۋرەبوو. ھەيۋانىك لەبەردەم ئاپارتمانەكەدا كە بەشىرە گەچىنە رازا بوۋەۋە، بەلام ئەم پەيكەرە گەچىنە ھەندىكىيان روشابوون و پارچەيان لى بەربوۋ بوۋە. خۆلامىك بەجل و بەرگى مەيتەرەۋە لەبەر دەرگا وىستاۋو. باغىكى كۆنى تارىك، لەسەر شىۋەى باخى ئىنگلىزان و بەدىرئى فەرسەخىك، لەبەر مالىۋە تا قەراخ چومىك داكشابوو، و لەۋىندەرەۋە دەچۆۋە سەر نىشىۋىكى پر گول و گولزار. ئەم نىشىۋىيە بەرىز داركاژى لى روابوو كە رەگەكانىيان بەدەرەۋە بوون و ھەر لەچنگى تىك ئالو دەچوون. چۆلە

گولزار، زهلام دهگه‌ران و وه‌کو میروله به‌مه‌کینه‌ی دهستی و بیل و ئاو پرژینه‌وه ئەم به‌رو ئەو به‌ریان ده‌کرد.

کاورین، سه‌عات نۆی شه‌و گه‌ییه‌ گوندی «بوریسوکا». وه‌ختی گه‌ییه‌ ئەویندر، سه‌یری کرد تانیو بابی بی تاقتن. هه‌وای سافی شه‌وو ئەستیرانی به‌جریوه، ترسی زوقوم که‌وتنی سپیده‌ی ده‌خسته‌ دلّه‌وه، «ئیشان کارلیچ» ی سه‌ر باخه‌وانیش چوو بووه‌ شاری و که‌سیکی ده‌ستپاک و خه‌مخۆرو جی متمانه‌یان شک نه‌ده‌برد که‌ باخه‌که‌ی پی بسپیرن. قسه‌و باسی سه‌ر نان خواردنی ئیواره‌یان هه‌رباسی زوقوم و زوقوم که‌وتن بوو، ئاقیبه‌ت لیبران که‌تانیو ئەو شه‌وه‌ نه‌خه‌وی و سه‌عات یه‌کی شه‌و سه‌رێکی باخه‌که‌ بدات و دلّیا بی له‌وه‌ی که‌ هه‌موو شتیکی وه‌کو خۆبه‌تی یان نا. «یگور سمیونوویچ» ش سه‌عات سی یان زووتر له‌خه‌و رابی و بی بو باخه‌که‌.

کاورین، به‌ده‌رێژیی شه‌وه‌که‌ له‌گه‌ل تانیادا دانیشته‌ و سه‌عات یه‌کیش له‌ گه‌لیا هات بو باخه‌که‌. بو سه‌ویه‌کی توند ده‌هات. له‌ ره‌زه‌کانه‌وه‌ که‌ ناویان نابوو «تیجاره‌تخانه» و سالی هه‌زاران رۆبل ده‌رامه‌تیا هه‌بوو، دووکه‌لیکی چرو خه‌ست سه‌ر زه‌وییه‌که‌ی گرتبوو، ئەم دوکه‌له‌ ده‌بوايه‌ گه‌یاه‌گه‌لاو گه‌له‌کان به‌ جوړیک داپوشیت که‌ نه‌یه‌لی زوقوم بیانه‌ستیت. دره‌خته‌کان وه‌کو به‌ردی شه‌تره‌نج به‌ریز ویتسه‌ابوون، وه‌کو ریزه‌ سه‌ربازان ریک و پیک بوون. ئەم به‌ریز وه‌ستان و هاوبالاییه‌ی دره‌خته‌کان، باغه‌که‌یان تا راده‌یه‌ک ناخۆش ده‌نواند. کاورین و تانیو سه‌ری سه‌راپای باخه‌که‌یان دا. چوونه‌ سه‌ر ئەو ئاگره‌ی که‌ له‌په‌ین و کاوپوش به‌ر ببوو. به‌ریکه‌وت تووشی یه‌کیک له‌و کریکارانه‌ ده‌بوون که‌ وه‌کو سیبه‌ر به‌نیو چه‌ره‌ دوکه‌له‌که‌دا له‌هاتوچۆدا بوون، ته‌نیا دره‌ختانی ئالوبالوو قۆخ و چه‌ند دار سیوێک غه‌رقی شکۆفه‌ بوون، ئیدی ته‌واوی باخه‌که‌ غه‌رقی دووکه‌ل بوو. که‌ گه‌یینه‌ دێراوه‌ تازه‌کان ئەوجا کاورین توانی هه‌ناسه‌یه‌کی ره‌حه‌ت بدات. شانەکانی هه‌لته‌کاندو گوتی: «بیرمه‌، به‌منداڵی به‌ دووکه‌ل ده‌پژمێم، به‌لام تانیستا نه‌مزانیوه‌ که‌ چۆن دووکه‌ل گه‌لایان له‌به‌ستن ده‌پاریزی».

تانیو وه‌لامی دایه‌وه‌: که‌ دنیا هه‌ور نه‌بی، دووکه‌ل جیگه‌ی هه‌وران ده‌گرێته‌وه‌.

– هه‌ور بۆچی باشه‌؟

– ئەگه‌ر دنیا هه‌ورو هه‌لابی، زوقوم ناکه‌وی و دره‌خته‌کان نایه‌ستی.

– به‌ راسته‌؟

کاورین، ئەمه‌ی گوت و پیکه‌نی. ده‌ستی تانیای گرت. ده‌موو چاوی پان و پۆرو

رچیوی تانیو، برۆ چرو په‌یوه‌ست وره‌شه‌کانی، یه‌خه‌ی سفت و ره‌قی چاکه‌ته‌که‌ی که‌ نه‌یده‌ هیشت به‌ ئاسانی ملی بجوێتی، جله‌کانی که‌ له‌شه‌ونم دا هه‌لکشا بوون و به‌ ژن و بالایی ریکویتیکی سه‌رنجیان راکیشا. له‌دلی خۆیدا گوتی: «ماشه‌لا چه‌ند گه‌وره‌ بووه‌». ئەوجا به‌ تانیای گوت: « ۵ سال له‌مه‌و پیش که‌من لیته‌ بووم، تو منال منال بوویت، لاواز بوویت، لاقه‌کانت درێژو هیشتا خرو پر نه‌بوو بوی، شوورتیکی کورت له‌ پی بوو... بزانه‌ به‌م ۵ ساله‌ چه‌ند گوپاوی!»

تانیو ئه‌هیکی هه‌لکیشا: به‌لی پیج سال! له‌م پیج ساله‌دا زۆر شت روی داوه‌. به‌خۆشیه‌وه‌ روانییه‌ ده‌موچاوی کاورین و گوتی: ئاندری راستم پی بلن، ئایا هه‌ست ده‌که‌ی که‌ ئیدی له‌ ئیبه‌ دا‌راویت و چ په‌یوه‌ندیه‌کت پیمانیه‌وه‌ نه‌ماوه‌؟ به‌لام بو ئەم پرسیاره‌ ده‌که‌م؟ تو پیاویکی کاروباری تایبه‌تی خۆت هه‌یه‌... تو... ئەگه‌ر توژی نامویی بکه‌یت و ئیبه‌ به‌بیگانه‌ بزانی کاریکی ئاساییه‌، به‌لام ئەگه‌ر وابی یان وانه‌ بی ئاندریوشا، تکات لیده‌که‌م که‌ تو ئیبه‌ به‌بیگانه‌ نه‌زانیت و وه‌کو خزم و که‌سوکاری خۆمان حسیت بکه‌ی، ئیبه‌ هه‌قی خۆمانه‌ ئەم داوايه‌ت لی بکه‌ین».

– هه‌رواشه‌ تانیو!

– به‌ شه‌ره‌فت؟

– به‌ شه‌ره‌فم.

– پیت سه‌یره‌ که‌ ئەم هه‌موو وینه‌یه‌ی تو مان هه‌یه‌، به‌لام بیگومان به‌خۆت ده‌زانی که‌ بام چه‌ندی خۆش ده‌وی. هه‌ر به‌په‌رستان ده‌تپه‌رستی. تو پیاویکی زانایت، پیاویکی ئاسایی نیت. تو پایه‌یه‌کی پرشنگدارت بو خۆت به‌ده‌ست هیناوه‌و باه‌ پیتی وایه‌ سه‌رکه‌وتنی تو ده‌گه‌رێته‌وه‌ بو ئەوه‌ی که‌ به‌خۆی په‌روه‌ده‌ی کردوویت. من نامه‌وی ئەو خه‌یاله‌ی لیتیک بده‌م و دلی بشکینم، چ قه‌یدی یه‌ با وا بیربکاته‌وه‌! به‌یانی دا، ره‌نگی ئاسمان روون بووه‌وه‌. ته‌نکه‌ هه‌وران ره‌وینه‌وه‌. بولبولان که‌وتنه‌ خویندن. ده‌نگی کلاوکوره‌ له‌ کیلگه‌و مه‌زاره‌کانه‌وه‌ به‌رز بووه‌وه‌.

تانیو گوتی: ئیدی کاتی خه‌وه‌. ساردیشه‌. ده‌ستی کاورینی گرت و گوتی:

ئاندریوشا، زۆر مه‌منونتم که‌ له‌گه‌لم هاتی. بیزار بووین ئەوه‌نده‌ له‌گه‌ل ئاشنایانی تاقت به‌ردا هه‌لسوکه‌وت بکه‌ین. ژماره‌شمان که‌مه‌. هه‌موو ژبانمان هاتۆته‌ سه‌رباخ و باخ و باخ و هیچی دی. هه‌موو قسه‌و باسیکمان هاتۆته‌ سه‌ر کۆته‌ره‌و چلان، سیوی موتوره‌و سیوی شیرین، چوزه‌ره‌دان و چرۆکردن، قه‌له‌م کردن و موتوره‌کردن. هه‌موو ژبانمان بووه‌ به‌ باخه‌که‌. ته‌نانه‌ت که‌ ده‌خه‌ویشین هه‌ر خه‌ون به‌سیوو هه‌رمیوه‌

دیبینین. هه‌لبه‌ته هه‌موو ئه‌مانه پر سوودو باشن، به‌لام هه‌ندی جار به‌دهستی خۆم نیه و حه‌ز ده‌که‌م گۆرانی‌یک له ژیا‌ندا بکه‌م. له‌یادمه‌ جارن که تۆ ده‌هاتی به‌ دیده‌نیمان و پشوو‌ی هاوینت له‌کن ئیمه‌ ده‌گوزهراند، وه‌کو ئه‌وه‌بوو ماله‌که‌مان خۆشتر و روناکتر بێ. وه‌کو ئه‌وه‌بوو به‌کیتک روپۆشی سه‌ر شته‌کانی ماله‌که‌مان لابه‌ری. من ئه‌و کاتانه‌ منداڵ بووم، به‌لام تێ ده‌گه‌یشتم...

تانیا هه‌ژده‌ر هه‌ژده‌ر به‌گه‌رمی قسه‌ی ده‌کرد. کاورین له‌پر ئه‌مه‌ی هات به‌ خه‌یاڵ دا که له‌وه‌یه‌ ئه‌م پشوو‌ی هاوینه‌ دلی بچیتته‌ سه‌ر ئه‌م زه‌عیفه‌ وردیله‌و ناسکه‌ زۆر بلتییه‌. له‌وانه‌یه‌ به‌ته‌واوی ئاشق و شه‌یدای بێ. بۆ وه‌زع و حالێ ئه‌وان چ شتیک له‌م کاره‌ ئاسایی ترو له‌ گوین تر بوو؟ ئه‌م بیره‌ی پێ خۆش بوو. ئه‌م بیره‌ مژولی کردو هه‌رکه‌ دانه‌وی یه‌وه‌و روانییه‌ ده‌موچاوی پر میه‌رو ره‌نجاوی تانیا، له‌بن لیوانه‌وه‌ ئه‌م دێره‌ی پوشکینی گوته‌وه‌:

«ئونی ژین، من ئه‌وه‌ ناشارمه‌وه‌ که بۆ تانیا دێوانه‌م».

کاتی گه‌یینه‌وه‌ مانی، یگورسیمونوچیچ له‌خه‌و رابوو. کاورین، خه‌وی نه‌ده‌هات. له‌گه‌ڵ پیره‌مێردا سه‌رگه‌رمی قسان بوو و، له‌گه‌ڵی دا گه‌رایه‌وه‌ بۆ نیو باخه‌که‌، یگورسیمونوچیچ، پیاویکی بالا‌به‌رزی چوارشانه‌ی قه‌له‌و بوو. هه‌رچه‌نده‌ دووچاری ته‌نگه‌نه‌فه‌سی ببوو، به‌لام ئه‌وجاش هینده‌ گورجو گۆل بوو، زه‌حمه‌ت بوو له‌ریگه‌وباندا پێیدا بگه‌ی. سیما‌ی په‌له‌کردنی به‌رده‌وامی ده‌نواند، واده‌هاته‌ به‌رچا‌و که هه‌میشه‌ وابیر ده‌کاته‌وه‌ که ئه‌گه‌ر تۆزێ ماته‌ل بێ و دره‌نگ بگاته‌ سه‌رکاره‌که‌ی ئیدی هه‌موو شتیک وێران ده‌بێ و ئاداری به‌سه‌ر پادارییه‌وه‌ نامینی.

- بزانه‌م ده‌زانی نه‌ینی ئه‌مه‌ چیه‌؟ هه‌له‌وه‌سته‌یه‌کی کرد تا هه‌ناسه‌یه‌ک تازه‌ بکاته‌وه‌و ئه‌وجا له‌سه‌ری رۆیی:

- وه‌کو دهبینی زه‌وییه‌که‌ به‌سته‌به‌تی، به‌لام ئه‌گه‌ر گه‌رمایه‌وه‌که‌ بخه‌یتته‌ سه‌ردار عاساکه‌ت، یانی مه‌ترو نیویک له‌ سه‌روی ئه‌رزه‌که‌وه‌، سه‌یر ده‌که‌ی ته‌واو گه‌رمه‌. ئه‌مه‌ بۆ وایه‌؟

کاورین به‌ پیکه‌نینه‌وه‌ گوتی: راستت ده‌وی نایانم.

- نه‌!... تۆ ناتوانی هه‌موو شتیک هه‌ر بزانی. گه‌وره‌ترین که‌له‌ش ناتوانی هه‌موو شتیک هه‌ر بزانی... ئایا هیشتا هه‌ر سه‌رگه‌رمی فه‌لسه‌فه‌یت؟

- به‌لێ، به‌زۆری خه‌ریکی موتالا‌کردنی فه‌لسه‌فه‌وه‌ ده‌روناسیم.

- بێ تا‌قه‌ت ناکات؟

- به‌پێچه‌وانه‌وه‌، بێ فه‌لسه‌فه‌ هه‌لناکه‌م.

یگورسیموچیچ، سمیله‌ قیته‌کانی ریک خست و گوتی:

- ماشه‌للا، ماشه‌للا! زۆرم دل به‌ کاروباره‌کانت خۆشه‌، به‌راستی پیم خۆشه‌.

له‌پر گوتی هه‌لخست. ترسیک نیشته‌ سه‌رسیما‌ی. هه‌ر پیتییه‌کی کرد به‌ دووان و به‌غار به‌شه‌قامی نیو باغه‌که‌دا بۆی ده‌رچوو. له‌پر له‌نیو چری دره‌خته‌کان و چه‌ره‌ دوکه‌لدا وون بوو.

ده‌نگیکی نائومی‌دانه‌ له‌ گوتی کاورین دا زربنگایه‌وه‌: - کێ ئه‌م ئه‌سپه‌ی به‌درخته‌که‌وه‌ به‌ستوته‌وه‌، چ ناکه‌س به‌چه‌یه‌ک، چ ده‌ست بریک زاتی ئه‌وه‌ی کردووه‌، ئه‌م ئه‌سپه‌ تۆپیوه‌ به‌م دار سیته‌وه‌ به‌ستیتته‌وه‌. هاوار به‌مالم، وێران بوو! وێران بوو! باخه‌که‌م وێران بوو. هاوار به‌مالم، چیکه‌م خوايه‌!

که‌ گه‌رایه‌وه‌ لای کاورین، زۆر په‌ریشان و په‌ست دیاربوو. ده‌سته‌کانی ده‌دا به‌یه‌ک داو ده‌یگوت: پیاو نازانی له‌گه‌ڵ ئه‌م خه‌لکه‌ نه‌حله‌تیه‌دا چ بلتی؟ چیا‌ن له‌گه‌ڵ ده‌که‌ی؟ ئه‌ستپکا، دووی شه‌و عه‌ره‌بانه‌یه‌ په‌ینی هیتاوه‌ بۆ ئیره‌و ئه‌سپه‌که‌ی به‌ داره‌که‌وه‌ به‌ستووته‌وه‌. که‌ر پیاوه‌، هینده‌ ره‌شمه‌ی ئه‌سپه‌که‌ی توند به‌ستوه‌ که‌ له‌سێ شوینه‌وه‌ توپیکلی داره‌که‌ بریندار بووه‌. پیاو نازانی چ له‌گه‌ڵ ئه‌م خه‌لکه‌دا بکات؟ که‌ قسه‌ی له‌گه‌ڵ ده‌که‌ی چاوی حیز ده‌کات و خۆیت لیده‌کات به‌ که‌ره‌ی شه‌ربه‌ت، پێبسته‌ هه‌لیواسی.

که‌ ته‌واو هیدی بووه‌وه‌، کاورین-ی له‌ ئامیز گرت و رومه‌نی ماچکردو گوتی: ماشه‌للا، ماشه‌للا، به‌راستی به‌هاتنت خۆشحالم، هیند خۆشحالم ناتوانم به‌زمان بۆتی ده‌رپر، زۆر زۆر مه‌منونتم! ئه‌و جا به‌هه‌مان خیرایی جارانه‌وه‌ که‌وته‌وه‌ ری. له‌گه‌ڵ کۆنه‌ شاگرده‌که‌یدا هه‌موو باخه‌که‌ گه‌ران، نارنجستانه‌که‌وه‌ هه‌موو شوینه‌کانی دی، سه‌ریکی دوو کوره‌ هه‌نگه‌که‌شیان دا که‌خۆی گوته‌نی «په‌رجوی ئه‌م سه‌ده‌یه‌» بوو.

به‌ده‌م پیاسه‌کردنه‌وه‌ رۆژیان لی هه‌لات و تیشکی رۆژ باخه‌که‌ی روناک کرده‌وه‌. دنیا گه‌رم بوو. کاورین که‌وته‌ بیرکردنه‌وه‌ له‌ ئاینده‌ی پرشنگداری خۆی. بی‌ری له‌وه‌ کرده‌وه‌ که‌ تازه‌ سه‌ره‌تای مانگی پێنجه‌وه‌ هیشتا هاوینیکی دورودرێژو خۆش به‌ده‌سته‌وه‌یه‌. له‌پر هه‌ستیکی خۆشیی وه‌کو ئه‌و هه‌ستانه‌ی که‌ به‌مندا‌لی له‌م باخه‌دا تووشی ده‌بوون، ئازای گیانی داگرت. ئه‌ویش کابرای پیره‌میری له‌ ئامیز گرت و به‌ئه‌سپایی ماچیکرد. بیره‌وه‌ری رابردوو بالی به‌سه‌ر هه‌ردووکیاندا کیشا. دوو

به دوو گه پانه وه بۆ مالتی و چاو قه یماغ و پسکیستیان خوارد. ئەم ورده شتانهش بیره وهری رۆژانی مندالیان وه بیری کاورین هینا یه وه. خووشی و شادی ئیستا تیکه ل به بیره وهری رابردو بو و ههستیکی شادمانی قولیان له دلی دا جۆش دا.

چاوهروانی کرد تا تانیا بیدار بو وه وه قاوهی له گه ل ئەویشدا خوارد. ئەنجام چوو بۆ نیتو باخه که وه ماوه یه که له ویندهر پیاسه ی کرد. ئەنجام چوو بۆ ژوره که ی خوئی و که وته کارکردن. به وردی کتیبی ده خوینده وه یادداشتی تو مار ده کرد. جار جارێ چاوی له سه ر کتیبه که ی هه لده پری و له په نجه ره که وه ده پیروانییه میزه که ی که هیشتا ئاونگیان به سه ره وه بوو. ههستی کرد هه موو ده ماره کانی له شی له خووشی و شادیدا ده له رزن و سه ما ده که ن.

٢

کاورین، له گوندیش دا هه مان ژیا نی پر مه شغه له تی شاری درێژه پیدایا. می شک و ئە عسابی ماندوو تر کرد. له جار ان پتر ده ی خوینده وه. ده ی نووسی و خوئی فیبری زمانی ئیتالی ش ده کرد. کاتی که بۆ پیاسه ش ده چوو ده ری هۆش و گووشی هه ر لای کاره که ی و گه پانه وه بوو. هینده که م ده خه وت که خانه خوئییه کانی پیتان سه یریوو چۆن هه لده کات. ئە گه ر به ری تکه وت، رۆژیک نیو سه عاتی ک خه وت بایه ئە وا به درێژایی شه وه که خه وی ده زرا، به لām له گه ل ئە م هه موو بێ خه وی یه شه دا هه ر چالا ک و پر کارو به که یف و به ده ماغ بوو.

زۆری قسه ده کرد، زۆری ده خوارده وه. جگه ره ی زۆر ده کیشا. به زۆری و رۆژانه کچۆلانی گونده کانی ئە وه رو به ره ده هاتن بۆ بو ریسو کاو له گه ل تانیا دا داده نیشتن و گۆرانیا ن ده گوت. جار جاریش کورپکی گه نج، که دراو سی تیا ن بوو، ده هات. که مانچه ژه نیکی کارامه و لی هاتوو بوو. کاوریف گوپی له سازو ئاوازی وان ده گرت. به لām ماندوو ده بوو. بێ ئیختیار چاوه کانی ده هاتنه وه یه که و ملی به سه رشانی دا شو ر ده بوه وه.

کاورین، عه سرائیک پاش چا خوار د نه وه له بهر هه یوانه که دانیش تو بوو کتیبکی ده خوینده وه، تانیا له ژوری میوان و له گه ل یه کی تیک له دوسته کانی و دوو گۆرانی بیژدا که یه کیکیان دهنگی به رزو ئە وی دیکه یان دهنگی نزم بوو، به یارمه تی که مانچه ژه نه که پرۆقه ی گۆرانی یه کیان ده کرد. کاورین گوپی بۆ وشه کان راده دێرا.

هه رچه ند وشه کان روسی بوون، به لām له مانا کانیان تی نه ده گه یی، ئەنجام کتیبه که ی له لایه که وه دانا و به وردی گوپی هه ل خست. ئەم جار ه یان تی گه یی. گۆرانی یه که بریتی بوو له وه ی که «کیژیک به خه یال، له نیوه شه ودا دهنگی کی نه یینی ئامی ز له نیتو باخه که ده ژنه وی. ئەم دهنگه هینده ناسک و دلگیره که کچه خوئی ناچار ده کات که شکوو پیرۆزی و گونجانی ئە وه دهنگانه که بۆ ئیمه ی خه لقه نده ی فانی نایه ته ده رک کردنی، دیار بکات. کچه پاش ئە وه ی رازی دهنگه کان هه ل دینێ و دیارییان ده کات، ده ست به جی ده مرئ و روحی ده فری بۆ ئاسمان». پیتلوی چاوانی کاورین قورس بوون. هه ستایه سه ری. به بێ تاقه تی به ژوری میواندا تی په ری و خوئی کرد به به ردالانه که داو له ویندهر که وته هاتوچۆ. که کۆری مۆسیقا ته واو بوو، دهستی تانیای گرت و له گه ل خویدا بر دیی بهر هه یوانه که وه پتی گوت: له به یانی زوه وه فی کرو خه یال مژولی ئە فسانه یه کی سه ی ره. ناتوانم خۆم له شه ری ئە وه ئە فسانه یه رزگار بکه م. نازانم له کوی خویندومه ته وه. یان له کێ و له کۆیم بیستوه؟ به لām چیرۆکیکی دلگیره سه رنج راکیشه. هه رچه ند زۆریش هاو ئاهه نگ نیه. ده بی له هه وه له وه ئە وه ت پێ بلیم که زۆریش ساده و روون نییه. هه زار سال له مه وه بهر ره به نیکی ره شپۆش له بیابانی سو ریا یان عه ره بستان سه رگه ردان بوو... چه ندین قوناغ له و لای ئە و بیابانانه وه، ماسیگران ره به نیکی ره شپۆشی دی ده بینن که به ئە سپایی به سه ره ده ریا وه سه ما ده کات. ره به نی دوو ه تارمایی ره به نی یه که م بوو. ئیستا تو هه موو یاسایه کی ده روونناسی له می شکی خۆت ده ربکه و، چونکه له م ئە فسانه کۆنه دا به هیچ جو ری ره چاونه کرا وه. گو ی بگره. له تاپۆ ی یه که مه وه، تاپۆ به کی دی که وته وه. له دوو ه مه وه سییه م که وته وه... هتد. چونکه وینه و سیبه ره، و اتا تارمایی ره به نه ئە سل ی یه که، زیندوو نه مر هه ر جار ه ی له شو ئینیک دا ده ره ده که وت. جار ی ئە م تارماییه له ئە فریقیا، جار ی له ئە سپانیا و، پاشان له هندستاندا و جار ی کیش له قوتبی با کوردا بینرا. ئاقیبه ت له سنوری زه مین ده رچوو. به لām ئە م ده رچونه هه رگیز نه یکرده کاریک که ئە م تاپۆ به چیدی ده رنه که وی. له وه یه ئە م تاپۆ به ئیستا له هه ساره ی مه ریخ، یان له وه یه له کۆ هه ساره کانی باشوردا که له شتیه ی خاچ دایه، بینری. ئیستا خالی بنه ره تی و سه ره کی ئە م ئە فسانه یه له م پیتشینی یه دایه که «رپک پاش هه زار سال دوا ی ئە و میژوو ه ی که ره به نه که له بیاباندا ویتل بوو، تاپۆ که دیته وه سه ر زه وی و خوئی نیشانی تیره ی به شه ر ده دا». و هه نوکه پێ ده چی که ئە م هه زار ساله ته واو بوو بێ... به پتی ئە م ئە فسانه یه بێ ده بی ئە مرۆ یان سه به ی

چاوه پروانی ره به نی ره شپۆش بین» .

تانیا، ئەم ئەفسانە یە بە دل نە بو، گوتی: ئەفسانە یە کی سە یەرە .

کاورین پێکە نی و گوتی: لە مە سە یرتر ئەو یە کە مە ن بێر م نێه چۆن ئەم ئەفسانە یە م لە مێشکدا چە سپیو . ئایا لە شوێنێک دا خۆیندومە تەو؟ ئایا لە کە سێک م بێستوو؟ یان دە شیت هاتبیتە خەنوم؟ بێر م نێه و نازانم، بە لām ئەم ئەفسانە یە تیکە ل بە هە ستم بوو لە بە یانی یەو تە ئیوارە بێر لە هیچ ناکە مەو، ئەمە نە بی» .

تانیا، گە پرایەو بە لۆ لای میوانە کانی، کاورین، لە مال و دەدرکەوت بێ تاقەت و غەرقی بێر خە یالان بە کە نار تە لانی گۆلە کاندایا کەوتە پیا سە کردن . هە تاو بە تە واوی ئاوا بێو . بۆ نێکی یە کجار خۆش لە گۆلە تازە ئاودراو کە مەو دە هات . لە مالەو، مۆسیقا سەر لە نوێ جۆش و خرۆشی بە دەنگی گۆرانی بێژەکان دەدا . کاورین، بە دەم بێر کردنەو و گە پرا ن بۆ سەر چاوهی ئەفسانە کە، بەرە بەرە هە موو باخە کە ی بێر و پاشان بێ وە ی بە خۆی بزانی و مە بە سستی بێت بە کە ناری چۆ مە کە دا نشێو بوو .

بە نێو رەگ و ریشالی و دەدرکەوتوو دەرەختە کاندایا گە پراو کاتیکی بە خۆ زانی گە ییە رەخ ئاوە کە . مە لی زۆنگاوەکان سە مینەو و دوو سۆنە نارە حەت بوون . لق و پۆپی چرو تاریکی دار کازەکان لە بەر تیشکی ئاسۆدا هێشتا بربقە یان دەدا یەو . بە لām ئاوی چۆ مە کە تاری بێو . کاورین، لە چۆ مە کە پەری یەو . مە زرایە کی گە و رە ی مرۆری تازە رواو لە بەر دەمی دا بوو . شوێنە واری ژیان لەو دەو رۆبەرە دا بە دی نە دە کرا . پێدە چوو ئەم رێیە بچیتە و سەر سەر زە مینێکی راز ئامێزی ئەو تۆ کە هەر گیز پیتی ئادە میزادی پێ نە کە و تێ . بچیتە و سەر خۆر نشینێک کە تازە خۆر چوبیتە زەر دەو هێشتا دوا تیشکە کانی بە نازو شکۆو لە وێندەر بدرە و شیتە و و بێر سکی نەو .

کاورین، ملی ئەو رێگایە ی گرت و لە فیکران راچوو: چ سەر زە مینێکی فراوانە! چە ند کپ و ئارام و نازادە! دە لێی هە موو جیهان لە کون و قوژنی ئەم سەر زە مینە فراوانە دا پە نهان بوو و لە حە شارگە ی خۆبەو دەروانی تە مە ن و چاوه پروانی مە نە تا بچم و سەر لە نوێ بیدۆز مەو!

شە یە کی خۆش مە زرا مرۆرە کە ی خستە کە رویشکە . شە ی فێنک و خۆشی ئیوارێ، سەری کۆتی کاورینی فێنک کردەو . تۆزیک تێپەری و شە باکە هە مە دیس هە لیکردەو . ئە م جاره یان توند تر بوو . مرۆرو گیایە کان سەریان هاتە وە یە ک و لە پشت ئەوانەو خە ی چە ئاسایی پە لکی دار کازەکان هاتە گۆی . کاورین

بە سە رسامی وێستا . لە لای ئاسۆو لۆ لۆ یە کی تاریکی گەردە لول ئاسایان شە پۆل ئاسا بە دیار کەوت . ئەم لۆ لۆ تاریکە ئاسمان و زەوی لێک دەدا . قە واری ئەم لۆ لۆ یە دیار نە بوو ، بە لām هەر لە یە کە م تە ماشا کردنەو دیار بوو کە لە جیبی خۆی نە وە ستاوە . بە لکو زۆرخیرا بەرەو کاورین دیت . ئەم تاریکییە تا نزیکتر دەبوو وە بچوکتەر دەبوو . کاورین بە پە لە خۆی لادا و رێی بۆ ئەم تاریکییە کردەو . رە بە نێکی سە راپا رە شپۆش، قژ ماش و برنج، ئە پڕۆ رەش، دە سته کانی لە شێو ی خاچ دا خستبوونە سە رسینگی، لە وێو تێپەری . پێیە خاوسە کانی لە سەر زەوی بوون . بێست شە قاویک لە کاورین دوور کەوتەو و ئو جا گە پرایەو و تە مە شای ئەوی کرد . سەری لە قاندو بزە یە کی پیر مەرو بێبا کە نە ی بە روویدا دا . دە موچاوی لاوازو بێ رەنگ بوو . کاتێ کە لە کاورین رە تێو هە مە دیس گە و رە تر بوو . لە چۆ مە کە پەری یەو . بە بێدەنگی خۆی هە لدا یە سەر رەخی چۆ مە کە و بە نێو دار کازەکاندا رە تێو و ، دوو کە ل ئاسا لە چا و وون بوو .

کاورین، بە شە لۆ لای یەو گوتی: بێنیت، خۆ بە چاوی خۆت بێنیت کە ئەفسانە کە راستە و درۆی تێدا نیە . بێ ئەو ی هە ول بە دات سەر لە نە یینی ئەم تا پۆ سە یرە دە ربکات، خۆش حال و رازی بوو لەو ی کە نە ک هەر تە نیا لە نزیکەو بە تە واوی جە لە رە شە کانی بێنی، بە لکو سیما و دە موچاوی رە بە نە کە ی بە تە واوی بێنی . شە لۆ لای لە هە مان کاتدا خۆش حال گە پرایەو بۆ مە لێ . میوانە کان، هێدی هێدی لە باخە کە دا پیا سە یان دە کرد . کۆری مۆسیقا، لە مالەو هێشتا هەر بەر دە وام بوو . کە واتە هەر خۆی رە بە نە رە شپۆشە کە ی دیتو، پڕ بە دل حە زی دە کرد چیرۆکی بێنینی رە بە نە رە شپۆشە کە بگێریتەو . بە لām تر سا کە لە دلێ خۆیاندا گالته ی پێ بکەن و بلین چاوی ریشکە و پێشکە ی کردو . بۆ یە لێبیرا ئەم نە یینی لای خۆی بیا ریزیت و بۆ کە سی نە در کینێ . قاقا پێکە نی . هە لیکردە گۆرانی . کەوتە سە ماو سو ردا ن . خۆی لە جار ان بە کە یف تر و شاد تر بێنی . میوانە کان و تانیا شادی و ئیلها میکی تایبە تیان لە سیما یدا بە دی کرد .

۳

کە شیو تە واو بوو و ، میوانە کان رویشتن، کاورین هاتە ژو رە کە ی خۆی و لە سەر قە نە فە یە ک پالکە و ت . دە یو بست بێر لە رە بە نە کە بکاتەو، بە لām دوا ی تۆزیک تانیا

وهژورکهوت و گوتی: ئاندریوشا، تاقهتت ههیه گوتارهکانی بایم بخوینیهوه. گوتارهکانی بهرزن. شتی چاک دنوووسیت.

یگورسیمینونوچیچ، دوا بهدوای تانیا وهژورکهوت و بهدهم بزهیهکی دهستکردهوه گوتی: بهراستی بهرزن. گوئی بهقسه ی تانیا مهده. ئەگەر دهشتهوی بیان خوینیهوه، ئەوا شهوی بیانخوینیهوه، دهرمانی خهونه.

تانیا بهو پهری متمانهوه گوتی: ئاندریوشا، گوتارهکان بخوینیهوه و بایم ناچار بکه که پتر بنوووسیت. بایم دهتوانیت نامهیهکی ئەکادیمی تیروتهسهل له مه پ باغداری بنوووسیت.

یگورسیمینونوچیچ پیکه نی. سوربووه. وهکو ههر نووسه ریکی بی فیزو شهرمن شپرزهبوو و نهیده زانی چ بلتی، ئەنجام تهسلیم بوو.

بهدهستی له رزۆک چهند کاغه زیکی جیاکردهوه گوتی: ئەگەر دهتهوی گوتارهکانم بخوینی یهوه، ههوه لجار ئەم گوتارانە ی «گاشه و سه رگوتاره روسیانه بخوینیهوه. پتیوسته بزانی که من وهلامی چم داوه تهوه. بهلام ئەم گوتارانە بو تو خوش نین... یه کهم بی سه روبه رن و دووهم تازه کاتی خهوه.

تانیا، له ژووره که وهدهرکهوت. یگورسیمینونوچیچ، له قهراخ قه نهفه که وه له پاش بیدهنگیه کی زۆر گوتی: ئاخ برای نازیز. من گوتاران دنوسم. له پیشانگه ی کشتوکالی دا به شداری ده کهم و هه ندی جارن خه لات ومیدال وهرده گرم. هه موو خه لکی ده لاین پستوسکی سیوی وای هه ن هه ریه که ی به ئەندازه ی سه ری ئاده میزادیک... پستوسکی، سه روهت و سامانیکی وه های له باخهکانی وهدهست هیناوه که. .. خو لاسه به ده ردی- کوشوبی- شاعیر گوته نی: هه م پاره داره وه هه م خاوه ن پایه و شکۆ.

بهلام چه ز ده کهم له تو پیرسم که به چی ده چیت؟ باخهکانم بی چهندو چون جوان و عالن. باخی نمونه نین... باخ نیه به لکو موزه خانه یه کی بی هاوتایه. ده زگایه که که جگه له جوانی بایه خیکی سیاسی زۆریشی هه یه. ههنگاویکی تازه یه به ره وه سه نعه تی کشتوکالی هاوچه رخی روسیا... بهلام به چ ده چیت و ئاکامه که ی چ ده بی؟! .. ئامانجی سه رکه کی ئەم کاره چیه؟!

- وهلامی ئەم پرسیاره ئاسانه.

- مه به ستم ئەو وهلامه نیه. ده مه وی بزانه دوای مردنی من چی به سه ر ئەم باخه دیت؟ پیم وایه یه ک مانگ پاش مردنی من، باخه که تیا ده چیت. هه لبه ته له بهر

ئوه نا که باخه که گه وره یه و کریکارو باخه وانی زۆری هه یه، به لکو له بهر ئوه یه که من ئاشقی ئەم کاره م. حالی عه رزم هه یه؟ من ئەم کاره م خوش ده وی. له وه یه له خۆم پتر خوشبوئی. من رۆژ تا ئیواری کار ده که م. هه موو کاره کان به دهستی خۆم جیبه جی ده که م. قه لهم لیدان، موتوربه کردن، ناشتن. هه ره موو ئەم کارانه به دهستی خۆم ده که م. ئەگەر یه کییک یارمه تیم بدات به غیلی پیده به م و هینده توره ده بم که هه ندی جار له سنوری ئەده ب درده چم هه موو نهینی یه ک له ئەشقی کاردا خوی چه شارداوه. له چاوی تیژی وه ستایه ک دا، له دهستی کارامه ی وه ستایه ک دا خوی چه شارداوه. که ده چه دیده نی دۆستیک و نیو سه عاتیک داده نیشم هه ست ده که م دلّم له جیبه کی دیه. هه میسه ترسی ئەوهم له دلّه نه ک باخه که شتیکی به سه ر بی. ئەوجا وه ره بیری لیبه که وه که سه بینه من مردم کن جیم ده گریته وه؟ کنی ئەم کارانه جیبه جی ده کات؟ باخه وانه کان؟ یان کریکاران؟ راست و دۆغری خه می گه وره ی من ئەمه یه که سه بی باخهکانم بکه ونه دهستی بیگانان، دهنه چ ترسیکم له که رویشک و کرم بره و سه هولبه ندان نیه. ترسی گه وره م ئوه یه که باخهکانم بکه ونه دهستی بیگانان...

کاورین گوتی: خوا نه بیرو تانیا هه یه... به پیکه نینه وه له سه ری رۆیی: مه علوم له که رویشکان خه ته رتر نیه... ئەویش چه ز له کار ده کات و چاکیش سه ری لپی درده چیت.

- به لتی تانیاش شاره زایه و سه ری له کارهکانی درده چیت. خو زگه دوای من باخه که بکه وتبایه دهستی ئەو! جاله وه باشتر ده بی! به لام... خوا به و رۆژه نه کات، ئەگەر هاتوو شو بکرد.

یگورسیمینونوچیچ، به چاوانی ترس لی نیشته وه روانیه کاورین و به ئاسپایی گوتی: نه گبه تیه که له وه دایه که تانیا شوو بکات و پاشان مندالی بیی و ئیدی فریای باخه که نه که وی. ئەمه خوی له خۆیدا کاریکی زۆر خراپه، خو له مه ش خراپتر ئوه یه شوو به پیاویک بکات که چاوی له ماله که ی بی و ته نیا له بهر سه روهت و سامانه که ی بیخوازی و ئیدی به سالیک باخه که له ده ست ده چیت. ئاخ هه ر له بهر دووشتی وایه که ده لاین: ژن قامچی خوایه! ژن نه حله تی خوایه!

یگورسیمینونوچیچ، ئاهیکی هه لکیشاو پاش که میک بیدهنگی گوتی:

- رهنگه تو ئەمه به خۆپه رستی بزانی، بهلام من چه زناکه م تانیا شوو بکات. ئەو هه یته جیقنه ده بینی که هاتوو چۆی ئیره ده کات و هه میسه خه ربکی

که مانچه لیدانه؟ من دلنیا که تانیا هرگیز شوی پیناکات، به لآم دیسان هر خوشیم به چاره یدا نایهت. ئیدی برای تازیز منیش بو خۆم به شه ریکم و له فیکری خۆم حالی ده بم.

یگورسیمونو فیچ ههستا، به نیگه رانی یه وه که وته هاتوو چۆ به ژوو ره که دا دیار بوو شتیکی پی بوو، به لآم نهیده توانی بیدر کیتی.

دهسته کانی ته پاندنه گیر فانی یه وه گوئی: من بابایه کم ههز به پیچ و په نا ناکه م و ههز چیه کم له دلدا بی به راشکاو دیلیم، به کورت و کرمانجی تو تاقه پیاویکی نه گهز تانیا بخوازی لیت ناترسم. تو پیاویکی هوشیارو به ویزدانی و، ههز گیز رازی نابی رهنجی ژبانی من به فیرو بیجی. ئەمه جگه له وهی من تو م وه کو کوری خۆم خۆش ده وی و شانازیت پیوه ده کم. بۆیه نه گهز خوا بکات، توو تانیا بۆ یه ک بن، زۆر خۆش حال ده بم.

کاوری، بزه یه کی بو کرد، یگورسیمونو فیچ ده رگاکه ی کرده وه ده دیو بیست بر و... به لآم له پر له نیو ده رگاکه دا هه لوهسته یه کی کردو گوئی: نه گهز کور پیکتان بی، ئەوا وه کو پسر پوریکاری کاروباری کشتوکال پهره ده ی ده کم... له سه ری روئی: -... به لآم هه مو ئەمانه خه یالی خواه! شه و باش!

کاوری، پاش رویشتنی ئەو، به ئیسراحت لیتی راکشاو که وته خویندنه وه ی گوتاره کانی خانه خوئی یه که ی. یه که م گوتار به ناو نیشانی «کشتوکالی سه ده کانی ناوه راست» بوو. دوو م گوتار به ناو نیشانی «کورت هه لآمیکی ریزدار ز. ده رباره ی ره مه عمل هینانی خاکی باخیکی تازه». گوتاری سییه م به ناو نیشانی «چه ند سه رنجیک له مه ر موتور به کردن» و گوتاره کانی دیکه ش ناو نیشانی له و باب ه تانه یان هه بوو. به لآم چه شنه شپه زه بیه کی گیانی بالی به سه ر هه موو گوتاره کان دا کیشابوو، ته نانه ت ئەو گوتاره ش که به ناو نیشانی «دار سیوی ولاتی روسیا» بوو، هه ر له و شپه زه گیانییه به ده رنه بوو. یگورسیمونو فیچ ووتاره کانی به م رسته لاتینی یه ده ست پیده کرد «گوئی له قسه ی موخالیفانیش بگه» و به م رسته یه کوتایی پی دینا «که سی که سه ئەلفیکی به سه». له نیوان ئەم رسته نه دا که به زمانی لاتینی ده نیو سین، یه ک دنیا قسه ی ره ق و ناشیرین به دی ده کرا که راسته و خو دژی «جه هاله ت و نه زانی پسر پورانی کشتوکالی که له پشت کورسی ئەکا دیما وه ده یان پورانییه سه ر وشت» نوو سرا بوون. به تاییه تی دژی ناغای «گاشه» بوو که «شۆره تی خۆی له سه ر بناغه ی کفر کردن و به ره لابی رو نابوو» کاوری، ئەنجام تووشی هه ندی باب ه تی بی سه رو به رو

ده رپینی پر داخ و که سه ری بیه ره حمانه ی نوو سه ری گوتاره کان بوو، نوو سه ر داخی له وه ده خوارد که جه لده لیدانی ئەو دیهاتیا نه ی میوه ده دزن یان ده رخت ده شکینه وه به پیی یاسا قه ده غه کراوه. له فکران را چوو «کاره که ی کاریکی چاکه. کاریکی ماقول و ریکوییکه. به لآم پیاو له م ده قانه دا جگه له دل ره قی و شه ر فرۆشتن چ شتیکی دی به دی ناکات. پی م وایه له هه موو شوینیک هه روایه. له هه موو کارو پیته یه ک دا خاوه ن نه زه ران خه لکانیکی تو ره و له راده به ده ر دل ناسکن و ده بن به قوربانی هه ست و دل ناسکی خۆبان، پی م وایه ده بی هه ر واش بی».

بیری له تانیا کرده وه. ئەو تانیا یه ی که له راده به ده ر دل به ندی گوتاره کانی بابی بوو، ئەوجا بیری له یگورسیمونو فیچ کرده وه. تانیا کیژیکی وردیله، ره نگ کال، چاپوک و گورج و گول، ئیسکه کانی سینگی به ده ره وه بوون. چاوه ره شه درشته کانی وه کو ئەوه ی تاقیبی شتیکی بکن، به رده وام ده گپرا. هه موو ئەمانه سه رنجی کاوری یان راکیشا. ئەوجا یگورسیمونو فیچ-ی به لاقه کورته کانی یه وه هینایه به رچاوی خۆی. دیسان گه راپه وه سه رتانی. تانیا زۆر ههزی له گف تو گوو مونا قه شه ده کردو هه میشه و به شپه یه کی زۆر تاییه تی قسه کانی ده کرد «توره، پی م وایه له راده به ده ر توره بی».

دیسان که وته وه خویندنه وه، به لآم هه یچ تی نه گه یی و کتیبه کانی تو ردا. هه ستیکی خۆش دایگرت، هه ستی سه ما کرن و گو بگرتن له موسیقا. هه ستیک که هه زاران بیری له میشکی دا و پروژان. ئەوه ی به بیردا هات که نه گهز ئەم ره به نه سه یرو نااساییه ته نیا ئەم دیتیبیتی و که سی دی نه ی دی بی ئەوا ئەم نه خۆشه و نه خۆشیکی وه هایه که تا پوو شه به نگانی دینه به رچاو. ئەم بیره که میک ترساندی.

له سه ر قه نه فه که دانیش و سه ری خسته نیو هه ردوو ده ستی. هه ولی دا زال بی به سه ر ئەو نه خۆشییه دا که بالی به سه ریدا کیشابوو. پاش توژیکی هاتوو چۆ به ژوره که دا، گه راپه وه سه رکاره که ی خۆی، به لآم باب ه تی کتیبه که تینویتی و ئاره زووی نه ده شکاند. ئەو عه ودالی شتیکی نادیارو سه رسور هینه رو مه زن بوو. ده مه و به یان خۆی گۆری و به نه به دلی یه وه چوو نیو جیگاکه ی. هه ستی ده کرد پیوستی به ئیسراحت ته. ئاخری که گوئی له ده نگی یگورسیمونو فیچ بوو که ده چوو بو نیو باخه که، له زه نگی داو پیتش خزه ته که ی گاز کرد که شه رابی بو بیتی، چه ند پیکیکی هه لداو که میک مه نگ بوو و خه وی لی که وت.

یگورسیمونوفیچ و تانیا به زۆری شهریان بوو و قسه‌ی ناشیرینیان به یه کدی ده‌گوت. ئەو رۆژەش به یانییه‌که‌ی شهریان بیوو و تانیا دەستی به گریان کردبوو و چوو بووه ژوره‌که‌ی خۆی و نه‌بۆ فراقین و نه‌بۆ چای خواردن نه‌هاتبووه خوارئ.

یگورسیمونوفیچ هه‌وه‌ل‌جار به‌ره‌زامه‌ندییه‌وه‌که‌وتبووه هاتووچۆ به ژوره‌که‌دا. وه‌کو بیه‌وی بۆ هه‌موو که‌سیکی بسه‌لمینی که‌عه‌داله‌ت و زه‌بت و ره‌بت به‌لای ئەوه‌وه به‌رده‌وام بی هه‌رزوو دلی ته‌نگ بوو و له‌ئه‌سپی غرور دابه‌زی. له‌که‌لی شه‌یتان هاته‌ خوارئ. سه‌رگه‌ردان و ویل به‌باخه‌که‌دا ده‌سورایه‌وه‌وه هه‌ر په‌کو پۆی بوو: ناخ خوايه‌!. نیوه‌رۆ هه‌چی پینه‌خورا، به‌ئه‌سپایی له‌ ده‌رگای داخراوی ژوره‌که‌ی تانیای داو به‌شه‌رمه‌زاری یه‌وه‌ گازی کرد: تانیا! تانیا!.

له‌پشت ده‌رگاکه‌وه‌ ده‌نگیکی کزو گریانای هاته‌ گوی: وازم لی بینه.. تکایه‌ وازم لی بینه.

زویروونی باب و کیژ له‌هه‌موو ماله‌که‌دا ره‌نگی دابوووه‌وه‌ ته‌نانه‌ت کاری کردبووه‌ باخه‌وان و کریکارانی باخه‌کش. کاورین، وه‌کو جارن سه‌رگه‌رمی کاره‌کانی خۆی بوو، به‌لام ئەنجام ئەویش ماندوو و ناره‌حه‌ت بوو. لیبرا بکه‌ویته‌ به‌پینانه‌وه‌وه ئەم هه‌وری زیزبوونه‌ به‌ر له‌ شیو پره‌وینیتیه‌وه‌. له‌ ده‌رگای ژوره‌که‌ی تانیای دا. روخسه‌تی لی وه‌رگرت و وه‌ژورکه‌وت، به‌شوخیه‌وه‌ گوتی:

- وه‌ره، وه‌ره. شه‌رم ناکه‌یت!.. به‌سه‌رسامی روانییه‌ ده‌موچاوی فرمیسکاوی و تۆراوی تانیاو گوتی: یانی شه‌ره‌که‌تان ئەوه‌نده‌ جدییه‌؟ جوانه، جوانه.

تانیا گوتی: ئەگه‌ر ده‌ترانی چی پیتکردوم! ئەمه‌ی گوت و فرمیسک وه‌کو بارانی بوهار له‌چاوه‌ درشته‌کانییه‌وه‌دا بارین. ده‌سته‌کانی دان به‌یه‌که‌داو له‌سه‌ری رۆیی: هه‌ر کوشتمی، باوه‌ر بکه‌ چ قسه‌یه‌کی غه‌له‌تم نه‌کردوووه... ته‌نیا ئەوه‌نده‌م گوتوووه‌ که‌ پیتویست ناکات ئەم هه‌موو کریکاره‌ رابگرین... ئەگه‌ر... بکری به‌رۆژانه‌ کریکاران بگرین باشتره... تۆ نازانی ئەو کریکارانه‌ یه‌که‌ هه‌فته‌یه‌ چ کاریکیان نه‌کردوووه. من، من ته‌نیا ئەوه‌نده‌م گوت، که‌چی لی‌م راپه‌ری... هه‌زارو یه‌ک جنیوی سه‌ربه‌کوله‌که‌ی دامی.. جا جنیوی ناشیرین.. له‌پیناوی هه‌چیش».

کاورین، قژی تانیای ریک خسته‌وه‌وه‌ گوتی: گوتی مه‌ده‌یی، به‌شی خۆت شه‌رت

کردوووه‌ فرمیسکیشت رشتوووه. به‌سه‌ئیدی، خۆه‌تا هه‌تایه‌ هه‌ر ناتۆری.. برۆا بکه‌ بابت زۆری خۆش ده‌وی.

تانیا به‌ده‌م هه‌نسک هه‌لدانه‌وه‌ له‌سه‌ری رۆیی: ژیان لی تال کردوم قسه‌ی خۆشی جوینه. عه‌رزقه‌ قسه‌یه‌کی خۆشی لی بژنه‌وم. به‌جوړئ سه‌یرم ده‌کات وه‌کو ئەوه‌ی له‌م ماله‌دا بیگانه‌م. که‌یفی خۆبه‌تی با وابکات. هه‌لبه‌ته‌ بیانوویه‌کی هه‌یه. من سه‌به‌ی ئەم ماله‌ به‌جی دیتلم و ده‌رۆم کاریک بۆ خۆم ده‌دۆزمه‌وه، ده‌م به‌ ته‌له‌گرافچی. قه‌یدی نیه‌ با به‌دلی خۆی بکات.

- وه‌ره‌گیانه‌ وه‌ره، مه‌گری تانیا. گریان به‌چی ده‌چی؟ ئیوه‌ هه‌ردووکتان تۆره‌وه‌ دل ناسکن و خه‌تای هه‌ردووکتانه، وه‌ره‌ با ئاشتتان بکه‌مه‌وه.

کاورین، نه‌رم و له‌سه‌رخۆ قسه‌ی ده‌کردو تانیا کولی گریان نه‌ده‌نشته‌وه‌. شاننه‌کانی کوور ده‌کرده‌وه‌وه‌ ده‌ستی ده‌دان به‌یه‌که‌دا، له‌تۆ وایه‌ نه‌گه‌ته‌ یه‌کی گه‌وره‌ به‌رۆکی گرتوووه. کاورین له‌وه‌ دلگیربوو که‌ ئەم هه‌موو بشیوینی و خه‌م و خه‌فه‌ته‌ له‌سه‌ر شتیکی هه‌چ بوو. چ روداویکی هه‌چ و بی بایه‌خ ئەم به‌سته‌زمانه‌ی به‌دیرتایی رۆژیکی یان خۆی گوته‌نی به‌دیرتایی هه‌موو ته‌مه‌نی وا کلۆل و داماو کردبوو! له‌وه‌ ده‌مه‌دا که‌ دلخۆشی تانیای ده‌دایه‌وه‌ ئەوه‌ی به‌بیردا هات که‌ له‌م دنیا به‌دا جگه‌ له‌م باب و کیژه‌ چ که‌سیک نیه‌ که‌ ئەوی وه‌کو خزم و که‌سی نزیک خۆش بوئ. ئەگه‌ر ئەمان نه‌بوايه‌ن ئەو هه‌ر له‌منداڵیه‌وه‌ بی باب و دایک، ویل و سه‌رگه‌ردان ده‌بوو و، له‌هه‌موو ژیان دا عه‌زته‌ی سوژیکی دل‌سوژانه‌ ده‌بوو و، هه‌رگیز تامی خۆشه‌ویستی نه‌ده‌چه‌شت. ئەو خۆشه‌ویستییه‌ی که‌ ته‌نیا له‌ که‌سوکاری دل‌سوژ چاوه‌روان ده‌کری. کاورین هه‌سته‌ی کرد که‌ ئەه‌سابی ماندووی وه‌کو موگناتیس به‌ره‌وه‌ ئەم کیژه‌ چاوه‌ به‌ فرمیسکه‌ ده‌کشئ، هه‌روه‌ها هه‌سیکرد هه‌رگیز ناتوانئ ژنیکی قوت و قه‌له‌وی گۆنا نالی خۆش بوئ. به‌لام ئەم تانیا ره‌نگ کال و لاوازو که‌مجورمه‌ ته‌واو دلی بردوووه. که‌ده‌پروانی یه‌ شان و مل و قژی تانیا، له‌ناخ دا گه‌شکه‌ی ده‌کرد. ده‌سته‌کانی تانیای گوشی و فرمیسکه‌کانی بۆ سپر... ناخری تانیا ژیر بووه. به‌لام هه‌یشه‌تا گله‌یی له‌بابی و له‌ژیان ناره‌حه‌تی خۆی ده‌کردو له‌ کاروین ده‌پارایه‌وه‌ که‌ له‌م وه‌زع و حاله‌ رزگاری بکات. ئەوجا تانیا به‌ره‌به‌ره‌ گه‌شایه‌وه‌وه‌ بزه‌ که‌وته‌ سه‌رلیوانی و که‌وته‌ گله‌یی له‌به‌ختی خۆی که‌خوا بۆ چی به‌مجۆره‌ دروستی کردوووه‌ بۆ هه‌ینده‌ دلی ناسکه‌. پاشان له‌ قاقای پیکه‌نینی داو گوتی من شیتم و به‌غار له‌ ژوره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت. کاورین، دوای تۆزیک چوو بۆ باخه‌که‌. سه‌یری کردیگورسیمونوفیچ و تانیا وه‌کو

ئەوئەى ھېچ رووى نەدائىي، شان بەشانى يەكدى بە شەقامى نىبو باخەكەدا پىياسە دەكەن و نانايان دەخوارد. ھەردووکیان زۆريان برسى بوو.

كاورين، زۆر خۆشحال بوو بەوئەى كەتوانى بووى يگورسىمبونوڧىچ و تانيا ئاشت بكا تەو، بەدەم ئەو خۆشپەو و چوو بۆ باخەكە. لەسەر تەختىك دانىشت و چوو زىرى. لەپر گوتى لە دەنگى تەقە تەقى عەرەبانەيەك و پىكەننى زىنىك بوو، دياربوو ديسان ميوانە. دەنگى كەمانچە بەرزبەو. دەنگى نامەفھومى زىنىك گەيشتە گوتى. ئەم دەنگانە رەبەنە رەشپۆشەكەيان وەبىر كاورين خستەو. لەكوئى، لە چ ولا تىك، لەسەر كام ھەستارە ئەم بونەوئەرى، ھاتۆتە بەرچاو.

بەزەحمەت ئەم ئەفسانەيەى وەبىر خۆى ھىنا بوو وەو خەرىك بوو ئەو تا پۆرەشەى كە لە مەزارەكەدا دىتبوى لە خەيالى خۆيدا بەرجەستە بكات. لەپر لەپشت داركاژەكانى بەرانبەرىيەو و پىاوئىكى دەستە بالا، بەبى خىشپە و بى ئەوئەى بچوكتىر سرتەى لىئە بى وەدەر كەوت. قزى بۆز بوو بوو. كلاوى لەسەر نەبوو. دەموچاوى ھىندە بى رەنگ بوو، ھەر لەدەموچاوى مردوان دەچوو. يەك دنيا خالى رەشى ناشىرىن بەروويەو بوو. كاىرەى غەرىب يان كاىرەى سواكەر بە ئەدەب و نەزاكە تەو سەرى دانەواندو بەپىدەنگى ھاتە پىشەو و لەسەر تەختەكەى كاورين دانىشت. كاورين، رەبەنە رەشپۆشەكەى ناسىيەو. تاوئىكى باش لىكى رومان، كاورين بەسەرسامى و رەبەنەكە بەخۆشەويستى يەو، وەكو جارى يەكەم، بەلام چەشنە رەندى و بى موپالاتىيەك بەسىمايەو دياربوو. كاورين گوتى:

- تۆ بوونەوئەرىكى خەيالىت، بۆچى ھاتوبىيە ئىرەو بۆچى لە شوئىنىكدا دانىشتووى، ئەم كارەى تۆ لەو كۆنە ئەفسانەيە ناچىت».

رەبەنەكە بەھىمنى وەلامى داىەو: ھەر ق ناكات.

رووى كەردە كاورين: - ئەفسانە، بونەوئەرى خەيالى، من، ھەر ھەموو ئەمانە زادەى خەيالى وروژاوى تۆن. من شەبەنگم.

كاورين گوتى: يانى دەتەوئى بلىئى كە چ بوونىكت لەدەرتى خەيالدا نىە؟

- چۆنت ئارەزوو لىيە وى بىر لى بکەو. من لە خەيالى تۆدا ھەم. چونكە خەيالى تۆ بەشىكە لە تەبىعەت، كەواتە من دەبى لە تەبىعەتیش دا ھەبم. ئەمەى

گوت و سوکە بزەيەك كەوتە سەر لىوى.

كاورين گوتى: ھوشيارو بەدەماغ ديارى. پىم وايە لەدنياى واقىع دا پتر لە ھەزار سال تەمەنت رانىو. من نەم دەزانى خەيالم تواناى ئەفراندنى دياردەيەكى وای ھەيە. بۆ واسەيرم دەكەى؟ خۆشت دەوئىم؟

- بەلى، چونكە تۆ لەو خەلكە كەمانەى كە بەراستى دەكرى نىوى ھەلباردەى خوات لى بنرى. تۆ خزمەتى حەقىقەتى نەم دەكەى، بىرو بىر كەردنەوئەى تۆ، مەبەست و ئارەزووى تۆ، بەھرەو زانىيارى تۆ، ھەموو زىيانى تۆ مۆرى خوايى لىدراو. بە ئاشكرا مۆرى خوايى پىتو ديارە. ھەموو شتىكى تۆ لە قەبىللى ئەقل و جوانى كراو، واتا بۆ جىھانى ئەبەدى و پاىدار تەرخانكراو.

- باسى «حەقىقەتى نەم» ت كەرد، ئايا تىرەى بەشەرە، بەشەرى فانى دەگاتە حەقىقەتى نەم؟

رەبەنەكە گوتى: زىيانى نەم ھەيە.

- تۆ پىت وايە بەشەر بونەوئەرىكى نەم؟

- ھەلبەتە، ئايندەيەكى جوان و بەشكو چاوەروانى ئىوئەيە. چاوەنۆرى تىرەى بەشەرە. تا جىھان، پىوانى وەكو تۆى زۆر ھەبى، زووتر دەگاتە ئەم ئايندەيە. بەبى تۆ و نمونەى وەكو تۆ كە بەھوشيارى و وريايىەو دەزىن، كە سەربەرزو ئازان، كە خاوەنى سەرەتای بەرزو جوانن، بەشەرىيەت چ مەعنايەكى نىەو بە پىئى دەستوورى تەبىعى دەبى دەستەو ئەژنۆ دانىشن و چاوپرەوانى كۆتايى مپژووى خۆ بکەن، بەلام تۆو نمونەى وەك تۆ، بە درىژايى ھەزاران سال تىرەى بەشەر دەگەيەننە حەقىقەتى نەم. خزمەت كەردن و ئەركى بەرزو پىروژى ئىوئەيە. ھەرچى بەرەكەت و ھەرىك كەخوا وەعدى بە بەندەكانى داو لەبوونى تۆدا بەرجەستەبوو.

كاورين پرسى: ئامانجى تەمەنى جاويدان چىە؟

- ئامانجى تەمەنى نەم وەكو ھەموو زىيان خۆشپىيە. خۆشى راستەقىنەش لەزانست داىە، زىيانى نەم سەرچاوەى لەبن نەھاتووى زانست بۆ تىرەى بەشەر دەرەخسىنى. ھەر لەبەر ئەمەشە گوتوبەتى: «مالى بابى من پرە لەقەسرو كۆشكان...»

كاورين، بەخۆشپەو دەستەكانى دان بەيەك داو گوتى: دەزانى زۆرم كەيف بە قسەكانت دىت؟!

- سوپاس.

- به لّام با ئه وهشت پی بلیم که تو برۆیت ئیدی له بونت ده که ومه گومانه وه و گومان ده مکوژی. تو تا پۆ شه به نگی، زینده خهون و خه یالی، دیتنی تو نیشانه ی ئه وه یه که من نه خو شم و له حالیکه ئاساییدا نیم.

- جا چ قه ییدییه بانه خو ش بی؟! نابج ئه مه ساردت بکاته وه. تو نه خو شیت چونکه زیاده له پیویست کار ده که ییت. چونکه سه لامه تی خو ت کردۆته قوربانی ئامانجیک و رۆژه ک دئی که نه ک ههر سه لامه تیت به لکو ژبان و ژینت له م پینا وه دا فیدا بکه ییت. له وه ی پتر چت ده وی؟ ئه مه هه مان ئه و شته یه که هه موو ته بیعه تیکه هه لئێژارده و عال به تاسه یه وهن.

- به لّام ئه گهر نه خو ش بم چ متمانه یه کم به خو ده بی؟

- به چ مه علوم هه موو ئه و بلیمه تانه ی که بوونه مایه ی متمانه ی هه موو جیهان، سوودیان له خهون و خه یال نه ببینیوه. ئیستا به تو دلێن که بیلمه تی زۆر له شیتیه وه نزیکه. بلیمه تی و شیتتی زۆر لیکدی دوور نین. با وه ر بکه خه لکانی ساغ، خه لکانیکه ئاسایین، ران و په زن، ترسان له نه خو شی ئه عساب، له پیربوون و په ککه وتن ته نیا ئه و که سانه ئازار ده دات که ئامانجی ژبانیان له حاله ی حازر دایه نه ک له ئاینده داو ئه مانه ش هه مان ران و په زن، خه لکانی ئاسایین.

- به لّام گوته ی «ئه قلّی ساغله م له به ده نی ساغله م دایه» ئامانجی رۆمیانی کۆن بووه.

- مه رج نیه ههر چیه ک ئه وان گوته یان دروست بی. خورپه وه هه لچون، تاسه و ئه لها، به رزه فری، حال و جه زبه، هه موو ئه م خه سی تانه ی که شاعیران، په یامبه ران و شه هیدانی ریکه ی ئامانجی به رز، له خه لکانی ئاسایی جیا ده کاته وه، له گه ل ژبانی ئاژه لّی دا ناگو نجی، و اتا له گه ل سه لامه تی به دهن و ساغی به دهن دا ناگو نجی. جاریکه دیکه ش پیت ده لّیمه وه ئه گهر ده ته وی ساغ و ئاسایی بیت ئه وابه به به یه کیک له ره شه خه لکه که، به به به یه کیک له په زه که.

کا ورین گوته ی: سه یه، هه رچی یه ک به خه یالی مندا هاتوه و چه ندین جار بیرم لیکردۆته وه تو گوته ی. وه کو ئه وه ی تو هه میشه ناگات له من بووی و گویت له بیرو خه یال نه ییتی یه کانم بووی، به لّام به سه باسی من مه که، تو مه به ستت له هه قیقه تی نه مر چیه؟

چۆنی لیک ده ده یته وه؟

ره به نه که وه لامی نه دایه وه. کا ورین ته مه شایه کی کرد، به لّام نه ی توانی ده موچاوی

به جوانی ببینی. سیمای دیار نه مابوو. سه رو دهستی دیار نه مان، ره به نه ره شپۆشه که به ته واوی دیاری نه ماو له چا و وون بوو.

کا ورین، به پیکه نینه وه گوته ی: حه یفی له چا و وون بوو.

به که یف خو شی و چالاکییه وه بو مال گه رایه وه. قسه ی ره به نه ره شپۆشه که روح گیانی له راده به دهر شاد کردبوو، بوونه هه لئێژارده، خزمه تکردنی هه قیقه تی نه مر. دانانی له ریزی ئه وانیه که هه زاران سال ژبانی مرۆف پیش ده خه ن، دانانی له ریزی ئه وانیه که مرۆف له گرفتاری و گوناحی هه زاران سال رزگار ده که ن، ئه وانیه هه موو شتیکه خو له ریبی ئامانجیک دا داده نین، گه نجییان، توانا و سه لامه تیان ده به خشن و له پیناوی شادی کۆمه لدا ده مرن، چ ئامانجیکه ی پیرۆزه. چ پله و پایه یه کی مه زن و به رزه. وه ختی به ژبانی رابردوی خویدا چۆیه وه، ژبانی بی رتوش و بی غه ل و غه ش و پرکارو کۆششی خو یه تینا یه وه به رچا و، وه ختی ئه وه ی فیتری ببوو و، خه لکانی دیکه ی فیتر کرد بوو به یاده ی تینا یه وه، گه ییه ئه م ئه نجامه ی که قسه کانی کا برای ره به ن موباله غه یان تیدانیه.

تانیا که به دووی دا ده گه را، له پارکه که وه وه دهر که وت و به ره و لای ئه م هات. جلّیکه تازه ی له به ر کرد بوو. ئه و جله نه بوو که کا ورین ئاخر جار له به ریدا دیتبوی. هاواری کرد: ئه وه لی ره ی؟ خو هه موومان به دووی تو دا ده گه راین... وی ئه وه چیه؟ به سه رسامی ئه و پرسیاره ی کردو چاوی برییه سیمای پرشنگداری و چاوانی فرمیستک تی زاوی و گوته ی: ئاندریوشا، چیت به سه ر هاتوه زۆر گو راوی؟!

کا ورین دهستی خسته سه رشانی تانیا و گوته ی: من زۆر شادم، له شادیش زیاتر، به ختیارم. تانیا، تانیای ئازیز، تو بی ئه ندازه ئازیزو خو شه ویستی. تانیا زۆر خو شحالم.

به گه رمی هه ردوو دهستی تانیای ماچکردو له سه ری رۆبی:

- ئیستاک، له وه پری هه وای خو دا بووم. له لوتکه ی شادی دا بووم. له ژباندا ئه وه نده شاد نه بووم، به لّام ناتوانم هه موویت بو بگێرمه وه. چونکه به شتیم ده زانی. با وه به قسه کانم ناکه ییت. بابینه سه ر باسی تو. تانیا من تو م خو ش ده وی و ده میکه خو شم ده وی، نزیک بوونه وه دیتنی تو بووه به شیک له ئه رکه کانی ژبانم نازانم که بگه ریمه وه چۆن به بی تو هه لیکه م.

تانیا به پیکه نینه وه گوته ی: به و خه ستیه ش نا. دوا ی دوو رۆژ له بیرت ده چمه وه. ئیمه خه لکانی بچوکین و تو پیاو یکی گه وره ی. کا ورین گوته ی: بی سو عبه ت،

به ته مام له گه ل خوتم بهرم تانیا، باشه؟ له گه لم دبی؟ تو دهبی به هی من!
 تانیا هاواری کرد: چی؟ ویستی پی بکه نن، به لام پیکه نین چوه قاتی و
 نه که و ته سهر لیوانی. له جیبی پیکه نین رومه تی سور هه لگه را، هه ناسه ی سوار بو
 و، به په له به ره و باخه که رویی. دهسته کانی هه لگه لقتن و به نه باوهری یه وه گوتی:
 باوهر ناکه م. هه رگیز له م باوهره دا نه بووم... هه رگیز...

به لام کاورین به په له به دووی دا چوه به هه مان سیمای نورانی و پرشنگذارو حال
 لیها تنه وه له سهری رویی: من عه ودالی ئه شقیکم هه موو بوونم فه تح بکات. ته نیا
 تو، ته نیا تانیا ئه م ئه شقه به من ده به خشی. من زور به ختیارم، که به ختیارم!
 تانیا، ته سلیم بوو... کوور بووه، تیک چوو، له تو وایه به ئه ندازه ی ده سال
 پیرتر بوو، به لام له بهرچاوی کاورین یه کجار جوان بوو. به ده نگی به رز گوتی: چه ند
 جوانه!

٦

یگورسیمونو فیچ، که زانی کاورین نه ک هه ر ئاشقی تانیا بووه، به لکو لیپراوه
 بشی خوازی، ته واو شپرزه بوو. چوه سوچی که وه هه ولتی دا شپرزهی خوی
 وه شیری. دهسته کانی ده له رزین، گهر دنی وه کو ئه وه ی بای کرد بی شین هه لگه را بوو.
 ده ستوری دا که ئه سپه کان بین و عه ره بانه که یان لی بیه ستن. سوار بوو و رویی.
 تانیا که بینی چون ئه سپه کان بهر قامچیان ده داو کلاوه که ی تا سهر گوتی داگرتوه،
 ئیدی له وه زع و حالی تیگه یی. خوی به ژوره که ی خویدا کرد. ده رگاکه ی له سهر خوی
 داخست و به درتیژی ئه و روژه گریا. له نارنجستانه که دا، هه موو قووخ و هه لوره کان
 به ته واوی پی گه یی بوون. ده بوایه زور به وریایی لی بکریته وه وه له سه ندوقان بخرین
 و بنیردرین بو موسکو. چونکه دنیا زور گهرم ببوو. ده بوا هه موو دره خته کان ئاو
 بدن. ئه م کاره وه ختی زوری ده ویست. ئه مه جگه له وه ی دره خته کان کرمان هه لیتنا
 بوو. هه رچه ند کاورین زوری قیتر له کرمه کان ده کرده وه، به لام چارنه بوو، کریکاره کان
 و ته نانه ت یگورسیمونو فیچ و تانیاش به بهرچاوی ئه وه وه به ده ست کرمه کانیا ن
 ده فلیقاندوه.

خه لکی لیکندا لیکندا ده یان کرده سهریان و میوه یان بو وهرزی پایز راده سپارد.
 ئیدی وه لامدانه وه رازیکردنی ئه و خه لکه ش ببوو به سهرباری کاره کانی دی.

گهرمه ی کارکرن بوو. کهس نه یده په رژا سهری خوی بخورینی. له م گهرمه ی
 کارکردنه دا، کاری مه زراکانیش دهستی پیکرد. نیوه ی کریکارانی باخه که،
 باخه که یان به جی هیشت.

یگورسیمونو فیچ که تاوه سووت ببوو، قسه ی له گه ل به کردن نه ده هات. هه همیشه
 توره بوو. پیته کی له مه زرا بوو، پیته کی له باخه که بوو، به رده وام خوته و بو له ی
 بوو: گیانم ده رچوو. به هیلاک چووم کاروا پروات روژی دیت خو م بکوژم.

سهرباری ئه م هه موو کاره، به زم و ره زمی جیازی کرینی تانیاش له ولاره بوهستی
 که بنه ماله ی پسوستکی زور به خه مییه وه بوون. له لایه ک جل برین بوو، له لایه ک
 خه یاتانی توره و ترۆ. ئیدی کهس به کهس نه بوو. میوانیش له ولاره بوهستی. خه لکی
 ماله که مه جبور بوون پیشوازی میوانان بکه ن. شیرینی و شهره تیان بو دابنه ن و جی
 و ری بو مانه وه ی شه ویان دابین بکه ن.

به لام و پیرای ئه و هه موو قهره بالخی و سهرقالییه، کاره کان به خوشی و شادی
 راده په رتیران و کهس ئاگای له ماندوو بوون نه بوو. تانیا، ههستی ده کرد که ئه شق و
 به خته وه ری له پر له دللی دا شکوفه ی کردوه. هه رچه ند له چوارده سالییه وه ده یزانی
 که یان بو کاورین ده بی یان بو گل، به لام له گه ل ئه وه شدا هه ر نیگه ران و دوو دل بوو.
 هه ندی جار به جوژی مهستی شادی و خوشی ده بوو که پیی و ابوو ده بی له که یفان
 بفری و خوی بگه یه نیته ئامیزی هه وران و نویشان دابهستی. به لام که بییری له وه
 ده کرده وه ده بی مانگی هه شت به بووکی پروات و بابی و ئه م ماله به جی بیلی، ئه م
 ماله ی که هه موو ته مه نی خوی تیدا گوزه راندوه، ترسیکی نامه فهومی لی
 ده نیشت. خوا ده زانی چه ندین جار ئه م بیهری به سهردا ده هات که ئه م له پیاوکی
 مه زنی وه کو کاورین بچو کتره و شایسته ی ئه و نیه. که ئه م خه یاله ی به سهردا ده هات
 به په له خوی به ژوره که ی خویدا ده کرد، ده رگاکه ی له سهرخوی داده خست و چه ندین
 سه عات به کو ل ده گریا. له نیو میوانه کاند تانیا کاورین-ی له بهرچا قووزو جوان
 بوو. ههستی ده کرد هه موو ژنه کان به غیلی پی ده بن. له م ساتانه دا دللی پر ده بوو له
 غرورو شادی و وه کو ئه وه بوو هه موو جیهانی بو خوی داگیر کرد بی. خو ئه گه ر
 کاورین، زاتی کرد باو له گه ل ژنیکندا پیکه نیبا، ئه و تانیا له حه ژمه تاندا ده له رزی و
 به په له ده چوه ژووره که ی خوی و دیسان دهستی به گریان ده کرد! ئه م هه ستانه بالیان
 به سهریا کیشابوو. وه کو مه کینه کاری ده کردو یارمه تی بابی ده دا، به لام له هه مان
 کاتدا ئاگای نه له کرم، نه له کاره که ران، نه له کریکاران و نه تی په ی بوونی وه خت

باری دهرونی یگورسیمینوچیچ-ش وه کو تانیا بوو. نه ویش له به یانی یه وه تا شه و کاری ده کرد. له باخه که دا تم به رو نه و بهری بوو. توره دبو جیتی ددها، به لام له گه له ته وه شدا خه ون و خه یالیکی ته فسوناوی بالی به سه ریا کیشابوو، هه ستت ده کرد قالبیتی توندو توله دوو که سی گوتوته خو. یه کیکیان یگورسیمینوچیچ-ی واقعی بوو که له گه له باخه وانیکا قسه ی ده کرد، که گوتی له قسه کانی ئیشان کارلوفیچ ده گرت له مهر بی زهبت و ره بتی باخه که، دین دهبوو و قژی خو ی دهرنی یه وه. نه وی دیکه یگورسیمینوچیچ-ی نا واقعی بوو. پیره میتیکی نیمچه مه ست بوو. قسه ی زور گرینگی دهری. خو ی له قسان هه لده قورتاند. یه خه ی باخه وانه که ی ده گرت، رای ده ته کاندو ده یگوت:

- تو هه رچییه ک ده لئی، بیلئی، به لام به بیتزنگ بهری هه تاو ناگیرئی. دایکی یه کییک بوو له ژنه هه ره نه جیب و زیره که کان. ده موچاوی هیتده پاک و نورانی بوو له تووایه فریشته یه. نیگار کیشی ده کرد. شیعی ده گوت پینج زمانی ده زانی و گورانی ده گوت... به سته زمانه، خوا عافوی بکات، تووشی سیل بوو و مرد.

تم یگورسیمینوچیچ-ه نا واقعی ناهیتی هه لده کیشاو له سه ری دهری... که له مالی مندا بوو، روژ به روژ هه لئی ده داو گه وره دهبوو. هه مان ده موچاوی نورانی فریشته ئاسای دایکی هه بوو. ته ماشا کردنه که ی، هه لسوکه وت و ره فتاری، قسه نه رم و خوشه کانی هه مووی له دایکی ده چوو. جا زیره کییه که ی بو نالیئی! به به لاش پله ی ماموستایی و هرنه گرتوو، به لام هیتستا له کویتیه تی ئیشان کارلوفیچ، تو ده سالی دی بیبینه بزانه ده بی به چی! له گه له ئیستا یدا هه ر به راورد ناکرئی! که ده گه ییه ئیره، هه لوه سته یه کی ده کردو دهبوو به یگورسیمینوچیچی واقعی. قژی خو ی دهرنی یه وه، ده ی نه راند: که رانباو گوانه ی باو هیزینه! به ستوبه تی، ویران بوو. ویران بوو! باخه که ویران بوو، باخه کهم فه وتا.

کاورین، به هه مان شوقی نه شقی هه وله وه کاری ده کردو هه راو هه نگامه و به زم و ره زمه که ی ده وره بهری کاریان تینه ده کردو ساردیان نه ده کرده وه. نه شق تاقه هانده رو پشتیوانی بوو. پاش هه ر ژوانیک له گه له تانیا دا به خوشی و شادی ده گه راپه وه ژوره که ی و دهستی به کار ده کرده وه. به هه مان نه شقه وه که تانیای ماچکرد بوو و، سویندی نه شقی بو خواردبوو، کتیب و ده ستنوسه کانی له نامیز ده گرتن و مژولیان دهبوو. قسه کانی ره به نه ره شوپشه که دهری به ی: هه قیقه تی نه مر، ناینده ی پرشنگدارو

شکو داری مرؤ قایه تی، دهری به ی نه و که به نده ی هه لبراره ده یه - ناسکی و جوانییه کی تاییه تی و نا ئاسایی به کاره کانی ده به خشی هه فته ی جاریک یان دوو جار ره به نه ره شوپشه که ی له پارکه که دا یان له مال هه وه ده بینی و چه ندین سه عات قسه ی له گه له ده کرد. به لام تم دیارده یه نیگه رانی نه ده کرد، به لکو به پیچه وانه وه شادو خوشحالی ده کرد، چونکه ئیستا کی ته واو قه ناعه تی کردبوو که تم جو ره تارماییانه ته نیا دینه دیده نی خه لکانی هه لبراره وه هه لکه وتوی نه وتو که خو یان به فیدای ئامانج و ناواته کانیان ده که ن.

جه ژن و ئاهه نگی ماره برین به ساده یی و ئاسانی ته واوبوو، به لام جه ژنی زه ماوه نده که به دلی سازکرا. یه کییک بوو له و جه ژن و ئاهه نگه بی مه عنایانه ی که دوو روژو دوو شه وان دریتزه ی کیشا. سی هه زار روژل ته نیا مه سه رده ی خواردن و خواردنه وه بوو، به لام له بهر قه ره بالغی و غه لبه غه لب و به زم و ره زمی موسیقا و هه روا هه نگامه ی چیشت لیتان و هاتوو چوژی نوکه ران و ژنانی عه با به سه رو هه راو هو ریا و سه غله تی و ته نگی جیگا، چ که سیک ئاگای له شه رابی گرانبه های عه سران نه بوو که له موسکو وه هیترا بوو.

شه ویکی دریتی زستان، کاورین له سه ر ته ختیک راکشابوو، چیرو کیکی به زمانی فه رنه سی ده خوینده وه، تانیای به له نگاز که به ژنیانی شارستانی رانه هاتبوو، هه موو شه ویکی تووشی ژانه سه ر دهبوو. ژمیتربوو نووستبوو و به دهم خه وه وه ورتینه ی ده کرد.

سه عاته چالمه که سی جارن لی دا. کاورین، مومه که ی ته مراندو ویستی بنوی. ماوه یه ک چاوی نو قاندو هه ر به ته مای خه و بوو، به لام گه رمی ژوره که و ورتینه ی تانیا، نه یان ده هیتشت خه وی لی بکه وی. سه عاتی ژوره که و ورتینه ی تانیا، نه یان ده هیتشت خه وی لی بکه وی. سه عات چوارونیه مومه که ی هه لایسانده وه. ره به نه ره شوپشه که له ته نیشتی یه وه له قه راخ ته خته که دانیشتبوو. ره به نه که سلاری لیکردو پاش ده میتک بیده نگی پرسی: ئیستا بیرت له چی ده کرده وه؟

کاورین گوتی: بیرم له شو ره ت ده کرده وه ئیستا خه ریکی خویندنه وه ی چیرو کیکی فه رنه سی بووم. قاره مانی چیرو که که پیاویتی گه نجه و گه لیک کاری گه وجانه

دهکات و ئاقیبهت به داخ و سوئی شوره ته وه دهمری. ئەم کەلکەلەو ئارەزوه به لای منەوه چ مەعنایه کی نیه.

- چونکه تۆ پیاویکی ئاقلی و شۆرته به گالتهی مندالان نازانی تاكو سه رنجت رابكیشی و بکهویه خولیا یه وه. تۆ گوئی به شۆرته نادهی.

- وایه

- شۆرته به لای تۆوه شتیکی خوش نیه. ئاخو پیاو چ خوشی و لهزه تیک له وه ده بینت که بزانت دوا ی مردنی ناوی له سه ر گۆره که ی هه لده که ندری؟ له کاتییک دا مەعلومه که رۆژگار درهنگ یان زوو ئەو ناوه هه موو نووسینه کانی دی ده سپرته وه. به لئی، خوشه ختانه ناوی خۆت ئاسا زۆر زۆره و هزرو بیری به شه ریش کورته ناتوانی یادی هه موو ناوه کان بکاته وه.

کاورین گوئی: هه لبه ته وایه. ئەمە جگه له وه ی که سو دی یادکردنه وه چیه؟ به لām با بیینه سه ر باسیکی دی. بۆ نمونه باسی خوشی. خوشی چیه؟

که سه عات پینچ لئی دا، کاورین له سه ر ته خته که ی خۆی دانیشتبوو، پیتی به مافوره که ی ژیر پیندا ده خشاندا. سه ری بردبووه بناگوئی ره به نه ره شپۆشه که وه ده یگوت: له زه مانی کۆندا پیاویک هه بووه که خوشی و شادی هه راسانی کردوه. خوشی و شادی ئەو کابرایه له راده به ده ر بووه. جا بۆ ئەوه ی غه زه بی خواوه ندان له خۆی دوور بخاته وه، ئەنگوستیله یه کی جوانی ده بی که زۆری له دل شیرین ده بیته، ده یکات به قوربانی بۆ خواوه ندان. ئەم چیرۆکه ت بیستوهه؟ منیش ئیستاکی وه کو «پولی کرات»* م لئ به سه ر هاتوه له که یف و خوشیاندا له پیستی خۆم ناهیورم. له به یانی زوه وه تا شه وی خوشی ده جه رینم. خوشی بالی به سه ر هه موو هه ست و ئاره زویه کی دیکه م دا کیشاوه. مەعنا ی خەم و رهنج و ماندوو به تی نازانم. راست و دۆغری گومانم لئ نیشته وه.

ره به نه که به سه رسامی پرسی: بۆ؟ چی تۆ پیت وایه خوشی و له زه ت هه ستیکی میتافیزیکیه؟ پیت وایه ئەم هه سته رهنگدانه وه یه کی ئاسایی شته کان نیه؟ تا

* پولی کرات: میری «ساموس» بوو. له سالێ ۵۲۲ پ. ز چل دانه سال به یه پیری شادی و خوشیبه وه ژبا. ئەم ژبانی پر له شادیبه به جوژی خستبوویه دوو دلی و گومانه وه که ناجار بۆ به لاوه گیري ئەنگوستیله که ی که زۆر ناشیرین بوو، فری دایه ده ریاوه، به لām ئەم قوربانیه قه بول نه بوو. ماسیبه ک که قووتی دا بوو، هاتبووه که ناری ده ریاو ئەنگوستیله که ی گه راند بووه وه بۆ خواوه نه که ی و ئەنجام ئەم پیاوه به ده سته یه کییک له سه ردارانی داربوش له سیداره درا.

مرۆف له باری فیکری و ئەخلاق یه وه پتر پینش بکه وی نازادتر ده بی و پتر له ژبان رازی ده بی سوکرات، دیوجین، مارک ئورول هه موویان شادییان ده ناسی و له غه م بی ناگابوون و گوته ی یه کییک له یاهه رانی مه سیحه: تا ده توانی شاده، شادی و خوشی بکه. کاورین به شوخیبه وه پیکه نی و گوئی: ئەو ساکه له پر خواوه ندان رقیان هه لده سته ی و زه وقی من ئەمه په سند ناکات که خواوه ندان به ن به دزی خوشی و شادی و مرۆف ناچار بکه ن له خه ما به لرزی و له برسان به ری.

تانیا، خه به ری بووه، به ترس و سه رسامیبه وه روانی یه شه که ی. شه که ی قسه ی ده کرد. رووی ده کرده کورسیبه که. له خۆرا پینده که نی. چاوه کانی ده بریسکانه وه و پیکه نینه که ی ده نگیک ی سه یری هه بوو. تانیا، ده سته شه که ی گرت که به ره ولای ره به نه که درپژی کرد بوو، گوئی: ئاندریوشا، له گه ل کئ قسه ده که یته، ئاندریوشا ئەوه کییه؟ کاورین وه لām ی دایه وه: چی کییه؟ ره به نه که یه. ئەوه تا له وی دانیشته وه. ئاماژه ی بۆ لای ره به نه ره شپۆشه که کرد.

- که س له وی نیه، ئاندریوشا تۆ نه خوشیت.

تانیا باوه شی به میترده که یدا کردو هیند به توندی گوئی به خۆبه وه له تۆ وایه ده یه وی له تاپۆکه ی- ی پیاریزی. ده سته خسته سه ر چاوی میترده که ی. نازای گیانی هاتبووه له رزین و هۆن هۆن ده گریا: تۆ نه خوشیت بمبوره نازیزه که م! ماوه یه که هه ستم ده کرد میشکت به ره و تیکچوون ده چیت... تۆ نه خوشیت... تووشی نه خوشی ده رونی بویت... ئاندریوشا.

کاورین- یش که وته له رزین. جاریکی دی روانیه کورسیبه که، ئیستا کورسیبه که به تال بوو، هه سته کرد باسک و لاقی بی تاقه ت و سستن. ده سته کرد به خوگۆرین. هیشتا هه ر ده لرزی. به زمانی تیک ئالاوه وه ده یگوت: تانیا... چی نیه نه هه ست. ده که م که میک وه زعم ناته واوه. ئیدی کاتی ئەوه هاتوه مشورتیکی خۆم بخۆم و بزانه چ نه خوشیبه که.

تانیا که هه ولی ده دا جله وی گریانه که ی بگری، گوئی: من ماوه یه که هه ستم به مه کردوه و با بيشم هه سته پیکردوه. تۆ به شپوه یه کی سه یر قسه له گه ل خۆت ده که یته. له خۆرا پینده که نی و شه وانیش ناخه وی. خوایه، خوا ی گه وره فریامان بکه وه.

به ده م کولی گریانه وه له سه ری رۆیی: به لām مه ترسه، ئاندریوشا توخوا مه ترسه. تانیاش خۆی گۆری... کاورین به ته ماشا کردنه که ی تانیادا بۆی ده رکه وت که

حالی زور خراپه و گفتوگوکردنی له گه ل ره به نه ره شپۆشه که دا نیشانه ی ئه وه یه که شیت بووه.

ههردووکیان خۆبه خۆ خۆیان گۆری و چونه بهر دالانه که. یه که مجار تانیای پاشان کاورین چوو. یگورسیممیو قیچ به خۆ و رۆبه که یه وه له ویندەر و یستابوو. یگورسیممیو قیچ له گه ل ئه واندا ده ژیا و له گریانی تانیا به خه بهر هاتبوو تانیا ده یگوت: مه ترسه ئاندریوشا. ئه مه ی ده گوت و خۆیشی وه کو نۆبه تای لی هاتبێ له ترساندا هه لده له رزی. له سه ری رۆیی: مه ترسه باب. ئه م ئاریشه یه ش ته واو ده بی.

کاورین وه ها په شوکا بوو نه یده توانی قسان بکات، به لام هه ولی ده داشته که به هه ند هه لنه گری. رووی کرده خه زوری و ویستی بلتی: پیروزیاییم لی بکه ن. پیم وایه ئه قلنه که م له دست داوه. به لام لیوه کانی به ئاسته م جولان و بزیه کی تالیان که وته سه ر.

سه عات نۆ جله کانیان گۆری. پالتۆکه یان له بهر کرد. چه رچه فیکیان پیدا داو به عه ره بانه بۆ لای دکتۆریان بردو ده ستیان به زنجیره یه ک مالیجه کرد.

هاوین بوو، دیسان کاورین له سه رده ستوری دکتۆر بۆ گوند گه راپه وه. وه زعی ته واو باش ببوو ئیدی ره به نه ره شپۆشه که ی نه ده بی. ته نیا ئه وه نده ی ما بوو به ته واوی ره نگ و روو هه لیتنی و له باری به دهنی یه وه ببوژیتته وه. له مالی خه زوری ده ژیا. شیرری زور ده خواروو رۆژی ته نیا دوو سه عات کاری ده کرد، ده می بۆ مه شروب نه ده بردو جگه ره ی ته رک کردبوو.

شهوی نۆزده ی مانگی هه وت، شه ویک بهر له جه ژنی «الیا» کۆری نوژیو زیکرو دو عای ئیواره له ماله وه سازدرا. هه رکه که شیش بخورده کانی هه لایساندو دالانه که بۆن و بهرامه ی کلپسای گرته خۆ، کاورین تاچه تی چوو وه رۆیی بۆ نیو باخه که بی ئه وه ی ئاور له وه هه موو شکۆفه ناسک و جوانانه ی ده ورو به ری بداته وه ده ستی کرد به پیاسه. تۆزیک له سه ر ته ختیک دانیشته و ئه وجا هه ستا و به ره و باخه کۆنه که نشیوبه وه. به که نار ه نشیوه که دا هات و له قه راخ چۆمه که به ئارامی ویستا و نیگای پر پرسیری بری یه چۆمه که. دارکاژه زه لامه کان به ره گ و ریشالی تیک ئالا وه،

ئه و دارکاژانه ی که پار ئه ویان به وه هه موو چالاککی و شادی و به زه وقی یه وه دیتبووه وه کو مندالی ساوا به رویا ده گرژانه وه، ئیستا هه موو بی جولّه و بی خشپه راوه ستا بوون و زه ق زه ق سه یریان ده کرد. پیده چوو نه یناسنه وه. به راستیش له چاو یاردا زور گۆرابوو. به و قژه کورته یه وه، به هه نگاهی خاوو سستی یه وه. به ده موچاوی گۆراوی یه وه به و بی تاچه تی و بی رهنگی یه وه له که م شوتندا ده ناسرایه وه.

له چۆمه که په ری یه وه، ئه و مه زرایه ی پار کرابوو به چاودار، ئیستا ببوو به خه رمانجاری جو. به ربز خه رمانی جو قوتکرا بووه. هه تاو ئاوا ببوو. ئاسوی سوریای پیده چوو تۆف و بۆرانی پی بی. هه موو شتیک ئارام بوو. کاورین چاوی برییه ئه و شوتنه ی که پار هه که ره به نه ره شپۆشه که ی تیدا بینی بوو. تا زه رده ی خۆر به ته واوی له ئاسماندا وون نه بوو، چاوی له و شوتنه نه گواسته وه. په ست و هیلاک و ماندوو بۆ مال گه راپه وه. یگورسیممیو قیچ و تانیا له سه ر قالدرمه ی بهر هه یوانه که دانیشتبوون چایان ده خوارده وه. پیکه وه قسه یان ده کرد. به لام که کاورین-یان بینی قسه که یان بری. کاورین به سیمایاندا زانی که باسی ئه ویان ده کرد. تانیا، به شه وه که ی گوت: وه ره شیره که ت بخۆ، ئیستا وه ختیتی.

کاورین له سه ر دوا پله ی قالدرمه که دانیشته و گوتی: نا، هیشته وه ختی نیه، تۆ بخۆ من شیر ناخۆم.

تانیا و بابی ته مه شای یه کترین کردو ئه وجا وه کو یه کتیک خه تایه کی کردبی گوتی: ده زانی شیر بۆ تۆ زور باشه! کاورین پیکه نی و: به لتی، هه ر زۆریش باشه! بامژده شت بده می که له رۆژی هه ینی یه وه تانیستا یه ک کیلو زیادم کردوو.

ئه وجا سه ری خسته نیو ده ستی و به که سه ره وه گوتی: ناخر بۆ؟... بۆ برده مه لای دکتۆر؟ ئیستراحت کرن، بیکاری، حه مامی گه رم، پاریز، چاودیری کردنی هه ر هه نگاوتیکم، ئه م کارانه ئاقیبه ت شیتم ئه که ن. ئیدی بی تاچه ت بووم. من شیت و ناشقی گه وره یی بووم، هه ر به هۆی ئه م «گه وره یی» یه وه بوو که چالاک، به که یف و ده ماخ، شادو خۆشحال بووم... من بابایه ک بووم دیارو بهرچاوی، له خه لکانی ئاسایی نه ده چووم... ئیستا بووم به بونه وه ریکی وشک و ساردوسر، وه کو هه ر به نی ئاده میکی ئاسایی ئه م دنیا یه، ئیستا بووم به کابرایه کی بی تام و بازاری و من له گه ل ئه م جوژه ژیا نه دا هه لناکه م... ئه چ زۆلمیکتان لیکردم که برده متانه لای دکتۆر! راسته من دوو چاری مۆته که ببووم، تاپۆ شه به نگم

دەببىنى، بەلام ئەمە چ زىيانىكى بەكەس دەگە ياند؟ ئىبە بلېن چ زەرەرىكى بەكەس دەگە ياند؟!

يگورسىمىوڧىچ، ئاھىكى ھەلگىشا: مەگەر ھەرخوا لە مەبەستت تى بگات؟ تەنانەت گوى گرتنىش لە تو كارىكى گەوجانەيە.

- پىتويست ناكات گوى بگري!

كاورين، زورى پى ناخوش بوو كە يگورسىمىوڧىچ لەوتىندەر بوو، زور بەساردى و وشكى و بى ئەدەبىيەو ھەلامى خەزورى دەدايەو ھەرقەو ھەسەرى دەكرد. يگورسىمىوڧىچ، نەيدەتوانى دان بەھەلەى خويدا بنى. وپوكاس لىكدا لىكدا دەكۆكى. تانيا، بى ئەو ھۆى ئەم گۆرانە كوتوپرەى بابى و كاورين بزانتى، پالى دا بەبابى يەو ھەترسەو ھەروانى يە چاوەكانى لای مەعلوم بوو كە پەيوەندى ئەوان و شوەكەى رۆژ بە رۆژ بەرەو خراتر دەچوو. بابى تەواو پىربوو. شوەكەشى دللى ناسك و دەم دەمى و تورە ببوو، كورم دەويست لەگەلەيا ھەلگات. تانيا مات و خەمگىن نەپىدەكەنى، نەگۆرانى دەگوت، نە خواردن و خەويشى ماوو. ھەمىشە لىو بەبارو بى تاقتە و دلگىراو بوو ھىندە خەم و خەفتەى دەخوارد كەپاش نىوھارون وەكو جەنازە بى ھەست و خوست لىي دەكەوت. كە كۆرى دوعاخوانى لەمالەو ھەرپا دەكرا، دەببىنى كە بابى دەگري، ئىستا كە لەبەر ھەيوانەكەدا دانىشتبوو ھەوللى دا ئەم خەيالانە لەخۆى بتارىتى.

كاورين گوتى: بگە بودا و محەمەد و شەكسپىر خەلگەنى بەختەو ھەبوونە. نەخزم و كەسوكارە دلئسۆزەكانىيان و نە دكتۆرەكانىيان ھەوللى چارەسەر كوردنى ئىلھام و سروس و خورپەيانىيان نەداو. پزىشكان و كەسوكارى دلئسۆز ھەوللى ئەو دەدەن كە تىرەى بەشەر بەرەو گەوجى و بىھۆشى بەرن. رۆژى دى كە گەوجى شوئىنى بلىمەتى بگرتىنەو ھەرواڧايەتى لەنىو بچى. ئەگەر ئىو ھەك تۆز ئەقلىتان ھەبوايە، تاقتە تۆزقالتىك مىشكتان ھەبوايە، من زور زور مەمنون دەبووم.

لېرەدا بەخەم و ئارازو ھەقسەكانى تەواو كرد. ھەستى بەئازارىكى زۆركرد، بۆ ئەو ھۆى لە ھەرزەوتىرى پىارتىزى، ھەستاو چو ھەزورەو شەويكى كپ و خاموش بوو، ھالائى دەم با نەيدەبەرد. لە پەنجەرەكەو ھەبۆنى توتن دەھات. ترفەى مانگ داوبى لەناو ژورەكەو زەويەكەو پىانۆكەى رووناك كرد بوو. كاورين، خۆشەكانى پار ھاويىنى بىركەوتەو. كە ئەوساش وەكو ھەنوگە دنيا پر ببوو لەبۆنى گىاوو ترفەى مانگ لە پەنجەرەكانەو ھەزورەو ژورەو... بۆ ئەو ھۆى ئەو ھەزەو ھەلەى پار

لەخويدا بىدار بگاتەو، چو ھەزورەكەى خۆى، جگەرەيەكى يەكجار تىژو كەسكونى پىكردو بەخزمەتكارەكەى گوت كە شەرابى بۆ بىنى، بەلام جگەرەكە لە دەمىدا تال و ناخوش بوو. شەرابەكەشى ئەو نەشئەو خەيالەى پارى نەدايى. ئاخىر شت تەر كورد مەعنای چىە؟! بە جگەرەكە و دوو فر شەراب سەرى كەوتەسوران و ناچار بوو ھەب بخوات پىش ئەو ھۆى بچىتە ناو جىگاگەيەو، تانيا پىي گوت: ئاندرىوشا، بابم تۆى خۆش دەو و زورى خاترت دەو، بەلام لەسەر شتى ھىچ و پوچ تىكى دەدەيت و دەتۆرى. بابم ئەمەى پى ناخوشە، تۆ دىقتەى دەموچاوى بدە رۆژبەرۆژو سەعات بە سەعات پىرتەر دەبى. ئاندرىوشا تكات لىدەكەم، بىكە بەخاترى مەسح، تو گۆرى بابت، لەبەر خاترى من، لەگەل بائىدا ئاشت بەرەو.

- ناتوانم.

- بۆ؟ ئاخىر تىم بگەيەنە بۆ؟

تانيا، ھەموو گىانى كەوتە لەرزىن.

- چونكە ھەزم لەچارەى نىو تەواو.

كاورين، ئەمەى بەبى موبالائىيەو گوت و شانەكانى ھەلتەكاند و لەسەرى رۆبى: چاكتەر وايە قسەى لى نەكەين و ھەرچى يەك بى بابى تۆبە.

- ئاخىر من تى ناگەم ئەمە بۆ.

تانيا، دەستەكانى بۆ نىوچەوانى برد. نىوچەوانى گوشى و چاوى برپە خالىك و گوتى: لەم مالەدا شتىكى سامناك، شتىكى نامەعقول رووى داو. ئاندرىوشا تۆ گۆراوى و ئاندرىوشاكەى جارن نىت. تۆ كە كىرايەكى زىرەك و ھەلئىژاردەى، زوو لەسەر شتى بى بايەخ دەرەنجىيى و دلئ دەشكى ھەندى جار لەسەر شتى ئەو ھەندە ھىچ و پوچ تورە دەبى كە ئەگەر لە كاتىكى دىدا بى بەخۆبىشت باو ھەركەيت. نا تورە مەبە.. تورە مەبە.

دەستەكانى كاورين-ى ماچكردو لە سەرى رۆبى: تۆ پىاويكى ھوشيارو باش و شەرىفى. غەدر لەبابم ناكەيت.. بابم ئەو ھەندە باشە كە...

- نەخىر باش نى، روالەت بازىيە، بەلام خۆى باش دەنوئى. ئەم پىرانەى كە لە نمايشنامەى سەتيردا بەشدارى دەكەن، ئەم خەلگەنى كە وەكو باقت، ئەم خەلگەنى تىرن و دەزانن چۆن چارەيان دەگۆرن و زوو دەمولچىيان دەدەن بەيەك دا، كەسانىكى تايبەتىن كە ماوئەيكەى زور پىتايانەو مژول بووم. لە ئەفسانەدا، لەنمايشى سەتيرداو تەنانەت لەئىيانى واقىعەش دا سەرنجىيان راكىشام، بەلام ئىستا لىيان بىزارم.

ئهوانه خه لکانیکی تا بلتی خو په رستن. هه موو روالهت بازو نهوسن و ورگ په روه رن.

تانیا، له سهر ته خته که دانیشته و پشتی دا به پشتی به که وه و گوتی:

- ئەم قسانه بنیادم ده کوژی. به دهنگی دا دیار بوو که زۆر ماندوووه به تۆزی قسان دهکات. گوتی: له زستانی پاره وه تا کو ئیستا دهقه یه که ئیسراحه تم نه بووه. چی بکه م خودایه...

- به لئ، هه لبه ته به نده خه تابارم و بابی به ریتز له مندالی ساوا بئ گوناختره! ده موچاوی له بهرچاوی تانیا ناشیرین و بئ تام بوو. تانیا ههستی کرد که ده موچاوی تیکچوووه. له و ساوه که قژی تاشی بوو ده موچاوی گۆرا بوو. تانیا پر به دل حزی ده کرد جینیبارانی بکات، به للام باش بوو جله وی خۆی گرت و به دهم خه م و په ژاره و ترسه وه ژوری نوستنه که ی به جئ هیشته.

۹

کاورین. کورسییه کی ماموستایی به ده دست هینا. ده بوو له ۲ ديسمبرا یه که م موحازه ره بلتیته وه. ههر بو ئەم مه به سته راگه یان دنیک به راره وه کانی زانستگه دا هه لئوسرا بوو، به للام له رۆژی دووی مانگ دا کاورین، بروسکه یه کی بو به رپرسیانی زانستگه ناروو داوای لیبور دنی کرد که له بهر نه خو شی ناتوانی موحازه ره کان بلتیته وه.

خوینی هه لده هینا. که تفی ده کرد. تفه که ی ههر خوین بوو. له ماوه ی مانگیک دا دوو جار ان خوینی هه لئینا. ههستی ده کرد به ره به ره لاوازو بئ تا قهت ده بی و زۆر جاریش ده بورایه وه له و نه خو شیه نه ده ترسا، چونکه ده یزانی دایکی مه رحومیشی هه مان نه خو شی بووه و زیاد له ۱۰ سال به م نه خو شیه وه ژیاوه. پزیشکانیش ده یانگوت وه زعی خه تر نه. تهنیا ئامۆژگاری ئه وه یان ده کرد که هه لته چئ و تو ره نه بی و که م قسان بکات و تاده توانی هیمن و له سه رخو بی.

مانگی یه ک-یش له بهر هه مان نه خو شی موحازه ره که ی دواخت و مانگی دوو، ئیدی درهنگ بوو بو موحازه ره که. بو یه موحازه ره که ی خرایه سالی ئاینده.

ئیسنا له گه ل تانیا دا نه ده ژیا. له گه ل ژنیکی دیکه زۆر له خو ی گه وره تر ده ژیا. ئەم ژنه وه کو مندال سه ره رشتی ده کردو ئاگاداری ده کرد. کاورین ته واه هیمن و ئارام

بیوو، ته واه هاتبووه سه ر ریگه. وهختی ئەم ژنه «قارقارانیکو لایو قنا» پيشنیازی کرد که بیات بو قرم، کاورین قاییل بوو، هه رچه نده خو ی ده یزانی که گۆرینی ئاوو هه واه دادی نادات و چاک نابیتته وه.

درهنگه شه ویک گه یشتنه سباستپول و له وئ لایاندا ئیسراحه تی بکه ن و سبه ی به ره و یالئا پرۆن قارقارانیکولا یوقنا چای خوارووو چوو بخه وئ، به للام کاورین نه خه وت، سه عاتیک بهر له وه ی له مال بینه ده ری و بچن بو ویستگه ی قییتار، نامه یه کی له تانیا وه پئ گه یی بوو، و ئەم نامه یه ی نه خو یندبووه وه. ئەم کاغه زه ته واوناره حه ت و نیگه رانی کرد بوو. زۆر چاکی ده زانی که خواستنی تانیا کارتیکی هه ل به بووه و ئه و چاتر که لیکی جیا بوونه وه، به للام بیرکه وتنه وه ی ئەم ژنه، ئەم ژنه ی که له م ئاخرو ئوخربه دابوو بوو به مۆمیا یه کی زیندوی پر جموجول، ئەم ژنه ی که تهنیا چاوه درشت و زبته له کانی به زیندویتی مابوون، یادکردنه وه ی ئەم ژنه داخ و به زه یی له دلای دا ده ورۆژاندو رقی له خو ی ده بووه، ئەدره سی سه ر زه رفه که دوا دوو سالی ژنیانی له گه ل تانیا دا، بیره ی تانیا وه. ئەو دوو سالی که هه میشه به بی ویزدانی و سته م تا وانباریان ده کردو ئه ویش تۆله ی تهنیا یی خو ی و بیزاری و وه رزی خو ی له ژیان، له که سانیک ده کرده وه که چ گوناختیکیان له م رووه وه نه بوو. زۆر به بی ئینسافی تۆله ی لی ده سندن. بیری که وته وه که چون جاریک ده ستنوسه که ی پارچه پارچه کرد بوو و هه موو ئه و گوتارانیه که دوا ی نه خو شیه که ی نوسی بوونی در ی بوونی. بیری که وته وه که ورتکه کاغه زه کانی له په نجه ره که وه تو ردابوونه ده ری و پارچه کاغه زه کان به دهم باکه وه که وتبوونه سه ماو له سه ر درهخت و گوله کان گیر سابوونه وه، له هه رلا په ریه کدا راو بوچوونی بی سه رو به رو سه یرو سه مه ره ی تو مار کرد بوو، له هه موو نووسینه کانی دا ره نجی بیهوده و شه ی دایی له پیناوی «گه وره بی» دا به دی کرد، ههر هه موو ئەم شتانه گه یان دیانه ئه و قه ناعه ته ی که ئه وه ی ئه و نووسیویه تی گه رچی خه تا و هه لله کانی خو ی بووه نووسینه کانی ره نگدانه وه ی شه خسیه ته نه خو شه که ی بوه، به للام کاتی که دوا نووسینی خو ی در ی و له په نجه ره که وه تو ری دا، ههستی به ناره حه تی و نیگه رانی کرد، له داخاچوو ه گیان ژنه که ی و بی ویزدانانه که وته دواندنی. خوایه چون ژنیانی ئەم ژنه ی شیناوندبوو! بیری که وته وه که چون جاریک بو ئه وه ی دلای تانیا به ناهق بشکینی، پپی گوتبوو که بابی تانیا له زه ماوه ندی ئه واندا ده وریتی نا ئاسایی گپراوه و ته نانه ت بابی له و پاراوه ته وه که کیژه که ی بخوازی. یگورسیمپونوفچ که به ریکه وت ئەم قسه یه ی

بیستبووه و خوئی به ژورا کردبوو. هیند سه رسام بوو که نه یوانی بوو تاچه قسه یهک بکات. تنیا نه وندهی پی کرابوو که به توندی پی به عاردی دا دابوو و هاواریکی نه و توئی کردبوو له تو وایه زمانیان له بنه وه بری بوو. تانیا حه په ساوو داماو روانی بویه بابی و به دهنگیکی دلته زین گریا بوو و بی جولّه له سهر عاردی که و تبوو.

دهست خه تی سهر زرفه که هه موو هم بیره و دریا نهی له هزرو بیرو دا بیدار کردبووه. چووہ بالکونه که دنیا گهرم و بیده نگ بوو. بونی شوراک له دریا وه دهات. تریفه ی مانگ و تیشکی گلپه کانی که ناری دریا که له ناوه که دا عه کس بوو بووه وه. ناوه که رهنگیکی سه بری هه بوو. له هه ندی شوین شینیتی تیری ئامال سهوز بوو. له هه ندی شوینی دی له زاخی سهوز ده چوو. له هه ندی شوینی دی له تو وایه تریفه ی مانگه شه وه. هم رهنگانه سام و تام و شکویه کی بی وینه یان ده نواند. دیاربوو له نهومی خواره وهی ئوتوتیله که له بن بالکونه که دا، په نجه ره کانیا کردوته وه، چونکه به ئاشکرا دهنگی ژنان و حیلکه ی پیکه نینیا دهات. دیاربوو له خواره وه کوپی میوانداری گهرم بوو. کاروین، ئاقیبهت به سهر خویدا زال بوو، کاغه زه که ی کرده وه گه رایه وه ژوره که ی خوئی و دهستی به خویندنه وهی کرد: «بابم ئیستا کی مرد، هه لبه ته مردنه که ی له چاوی تو ده زانم، چونکه تو کوشنت. باخه که مان به ره ویران بوون ده چی. که وتوته دهستی بیگانان. نه وهی بابم لپی ده ترسا، ئاخری روویدا دیاره نه مه شیان هه ره له چاوی تو ده زانم. پر به دل رقم لپته. ئاوا ته خوازی مهرگتم! ئاخ که گه له ک که سه ردارم! که دردی دلگه گرانه دهک خیر له خو نه بینی و بهر نه فره تی خوا بکه وی! من توّم وه کو پیاویکی هه لبراره وه بلیمهت په سند کرد، که چی شیت و دیوانه ده چوویت...»

کاروین نه یوانی له وهی پتر بخوینیتته وه. کاغه زه که ی دری و پارچه کانی توردا. په شپوی و نیگه رانی بالی به سه ریدا کیشا. ترسی لی نیشتبوو. قار قارانیکولا یوقنا، له پشت په رده که وه نوستبوو. کاروین گوپی له دهنگی هه ناسه دانی ده بوو. له نهومی خواره وه دهنگی قاقای ژنان دهات، به لّام له گه ل نه وه شدا کاروین ههستی کرد که غه یره ز خوئی چ زی رّوحی له و ناوه نیسه. ناوه پرّوکی نامه که ی تانیا ته و او برینداری کردو به ترسه وه چاوی بریبه درگا که. ده تگوت له وه ده ترسیت که نه با نه و هیزه نادیاره ی که دوو سالی ته مه نی به فیروّداو خو شه و بسترین که سانیشی ویران کرد، بگه پتته وه.

به ته جربه بوئی دره که و تبوو که کاتیک نه عساب ده و روژی، باشترین ریگه ی هیور کرده نه ی، کار کرده. کاروین، له کاتی وه هادا له پشتی میزه که ی داده نیش و بیرو له شتیکی تاییهت ده کرده وه. ده فته رچه یه کی له جانتا سورده که ی دره یینا که سه ره قه له می پرّوژه ی کتیبیکی بچوکی تیدا تو مار کردبوو، و به ته ما بوو له ما وهی مانه وهی له قهرم نه گهر دهستی گه یی و په رزا ته وای بکات. له پشت میزه که دانیش و که و ته بیر کرده وه له م پرّوژه یه وه ههستی کرد بچوکتین و ئاسایی ترین به رزه و هندی ژیان، یه کجار زور له سهر به شه ده که وی. پاش چل سال ژیان و لاف و گه زافی زانست و زانایی، تازه به تازه کورسییه کی ماموستایی به دهست هینابوو، نه و جاش ماموستایه کی ئاسایی. ته فسیر کردنی فیکری ئاسایی نه و جاش خوژگه ته فسیری فیکری خوئیوایه، نه ک ته فسیری فیکری خه لکانی دی. بریا ته فسیریک با به زمانیکی سوک، نه ک به زمانیکی قورس و تاچه تبه ر، یانی به کورتی و ده دست هینانی پله یه کی ها که زایی.. نه و جاش نه مه چه ند له سهری که و تبی! ۱۵ سالی ره به ق درسی خویند بوو. له ژن هینانا تیکه و تبوو. مالی خوئی و نزیکترین که سوکاری خوئی ویران کردبوو له بری هه موو پاداشتیکی تو مه تی شیتی و بی ویردانی و... درابوو پال. ئاخ، ئیستا کی به ته وای ههستی ده کرد که پیاویکی مام ناوه ندی و روژ ره شه و به و پری قه ناعه ته وه دانی به م حه قیقه ته دا نا، چونکه ده زانی ده بی هه موو که سیک وه کو چوّن هه یه ئاوا خوئی بدینی و قایلپیش بی.

پرّوژه ی کتیبه که، هیوری کرده وه، به لّام پارچه ی کاغه زه دراوه که ی تانیا که له و ناوه که و تبوو، بیرو حه واسیا پهرت ده کرد. هه ستایه سهر پی، پارچه کاغه زه کانی کو کرده وه. له په نجه ره که وه فرپی دانه دری، به لّام شنه بایه ک له دریا وه هه لیکردو پارچه کاغه زه کانی گه رانه وه بهر په نجه ره که و دیسان نیگه رانییه کی ترسامیز بالی به سه ریدا کیشا وای هه ست کرد که جگه له خوئی چ که سینک له ئوتیله که دا نی به... چووہ بالکونه که. دریا وه کو گیانله به ریکی زیندوو، به هه زاران چاو، چاوی روّش، چاوی شینی تیر، چاوی پیروژه یی و چاوی ئاگرین ته ماشای نه وی ده کرد. ئیشاره تی بوئی ده کرد. دنیا گهرم و تاچه تبه ر بوو، ههستی کرد ئیستا مه له خو شه! له پر له ژیر په نجه ره که وه دهنگی که مانچه یه ک به رز بووه وه دوو ژن هه لیان کرده گورانی. هم ئاوازو گورانی به ی دهناسییه وه. گورانی یه که باسی کیژیکی گه نجی ده کرد:

«کیژی که نه خو شی خه یالی بوو، کیژی که شه ویکی دره نگ له باخی کدا، دهنگانی نهینی ئامیزی ژنهوت و هم دهنگانه هینده سازگارو گونجاوو کاریگه رو

سوفیانه بوو که نیمه‌ی به‌شهری فانی هه‌رگیز لیتی تیناگه‌ین.» کاروین، هستی راگرت، دلّی دایی و ئەو خورپه پر رازو له‌نکاوه‌ی که ماوه‌یه‌ک بوو له‌بیری چوو بوو، دووباره نازای گیانی هینایه‌وه له‌رزین.

لووله‌یه‌کی به‌رزو ره‌شی وه‌کو گه‌رده‌لول، یان وه‌کو شه‌پۆلی ده‌ریای سه‌ره‌له‌گرتوو له‌که‌ناره‌که‌ی ئەو به‌روه‌هه‌ستا. به‌خیراییه‌کی له‌راده‌به‌ده‌ر ده‌ریاکه‌ی به‌یه‌کاداو به‌ره‌و ئوتیله‌که‌هات. بچوک و بچوکت‌ر بووه‌ه. کاروین. وه‌لاکه‌وت تا ریگای بدات. ره‌به‌نه‌که، به‌قژی بۆز. به‌سه‌ری کۆت. به‌برۆی چری ره‌شی ره‌شه‌وه، به‌پیتی په‌تی و به‌بازوانی تیک ئالای عه‌ینی خاچه‌وه، به‌ته‌نیشتی دا رت بوو و له‌ناوه‌ندی ژوره‌که‌دا وه‌ستا.

نیگایه‌کی پر نه‌وازشی کاروین-ی کردو به‌ده‌نگی‌کی خه‌مبار گوتی:

- بۆ باوه‌رت به‌قسه‌کانی من نه‌کرد؟ ئەوسا من پیم گوتیت تۆ بلیمه‌ت و هه‌لکه‌وتوبت، ئەگه‌ر باوه‌رت پیم کردبا ئەم دوو ساله‌ی ته‌مه‌نت به‌مجۆره‌ خه‌مناک و بی به‌ر نه‌ده‌رۆیی.

کاروین، دیسان هاته‌ سه‌ر ئەو باوه‌ره‌ی که هه‌له‌بژارده‌ی خواجه‌و بلیمه‌ته. هه‌موو قسه‌کانی کابرای ره‌به‌نی وه‌بیر خۆی هینایه‌وه‌و پر به‌دلّ هه‌زی ده‌کرد بتوانی وه‌لامی بداته‌وه، به‌لام خوین وه‌کو به‌لوعه‌ له‌ گه‌روه‌وه‌هاته‌ خوارۆ و به‌سه‌ر سینگ و به‌رۆکیدا رژاو بی ئەوه‌ی به‌خۆی بزانی چ ده‌کات ده‌ستی بۆ سینگی بردو هه‌ردوو ده‌ستی له‌ خوینا سووربوون، ویستی قارشارانیکولا پوئنا گاز بکات. قارا قارانیکولا پوئنا له‌پشت په‌رده‌که‌وه‌ خه‌وتبوو. ویستی ئەو گاز بکات. پر به‌زاری هاواری کرد:

- تانیا!

که‌وته سه‌ر زه‌وی ده‌سته‌کانی هه‌له‌برین و دیسان هاواری کرد؟

- تانیا!

تا هیزی تیدا بوو، هاواری بۆ تانیا کرد. هاواری بۆ گوله‌کان برد هاواری کرده، باخه‌ کۆنه‌که. هاواری کاژه‌ ره‌گوریشالّ تیک ئالاه‌کانی کرد. لیتیان پارایه‌وه. هاواری مه‌زاری چاوداری کرد. هاواری بۆ زانست و زانایی خۆی برد. هاواری کرده نازایه‌تی خۆی. خۆشی و شادی له‌ده‌ست چوی، ژینای جوان و دل‌گیری. هاواری کرده هه‌ر هه‌موو ئەوانه.

ئه‌ستیلّی‌کی گه‌وره‌ی خوینی له‌به‌رده‌م خۆیدا بینی. له‌به‌ر بی تاقه‌تی و بی

توانایی نه‌یتوانی تاقه‌ قسه‌یه‌ک بکات، به‌لام خۆشییه‌کی له‌ وه‌سف نه‌هاتوو، خۆشیه‌کی بی سنور، نازای گیانی داگیرکرد. له‌ژیر بالکۆنه‌که‌وه‌ نوازه‌که‌ هه‌ر به‌رده‌وام ده‌هاته‌ گوی و ره‌به‌نه‌ ره‌شپۆشه‌که‌ به‌گوتی دا ده‌چپاند که بلیمه‌ت بووه‌و چونکه‌ به‌ده‌نی فانی و لاوازی هاوسه‌نگی خۆی له‌ده‌ست داوه، ده‌مری و هه‌ر وه‌ها گوتی که ئەم به‌ده‌نه‌ له‌وه‌ی پتر ناتوانی ئەم چه‌شنه‌ بلیمه‌تی به‌ له‌ نامیز بگری.

کاتی قارشارانیکولا پوئنا، له‌ خه‌وا رابوو، و له‌پشت په‌رده‌که‌وه‌ و ده‌ره‌که‌وت، کاروین مردبوو، به‌لام بزیه‌کی له‌ سپینه‌وه‌ نه‌هاتوو پر له‌ له‌زته‌ت و خۆشی نیشتبوه‌ سه‌ر سیمای...

ئەسلى مۆسكۆ نازانم. بوونى، فايدهى، پىيوستىيەكانى چىيەو چى نىيە، نازانم و سەرى لىدەرناكەم. لە ئەنجومەنى شارا دەربارەى بەرپۆەبردنى شار لەگەل ئەندامانى ئەنجومەندا قسان دەكەم، بەلام نازانم رووبەرى مۆسكۆ چەندە. ئامارى خەلكەكەى چەندە. ژمارەى مردوان و لەدايكبووانى چەندن. دەرامەت و سەرفىاتى شار چىيەو چۆنە. بازگانىمان لەگەل كى ھەيە؟ مۆسكۆ دەولەمەندترە يان لەندەن؟ ئەگەر مۆسكۆ دەولەمەندترە ھۆبەكەى چىيە؟ مەگەر ھەر خوا بىزانى! كاتى لە ئەنجومەندا باسى بابەتتىك دەكرىت، من خۆم سەغلەت دەكەم و بەر لە ھەموو كەسىك ھاوار دەكەم:

«پىيوستە ئەم بابەتە بە كۆمىتەيەكى تايبەتى بسپىردى! ئا، بەكۆمىتەيەكى تايبەتى!»

ناوہ ناوہ بەگوئى بازرگانەكاندا دەچىنم كە ئىستا وەختىتى روسيا پەيوەندى بازرگانى لەگەل چىن و ئىراندا بىستى. كەچى نازانم چىن و ئىران كەوتونە كىوہ؟ ئايا ئەم دوو ولاتە جگە لە ئاورىشمى خاوى كرمخواردووى شىدار، شتى دىكەشىان ھەيە؟ لەبەيانىيەو تا ئىوارى لە چاخانى «تىستف» دا چەنەبازى دەكەم و نازانم بۆ ئەم چەنەبازىيە دەكەم و چ دەلئىم. ھەندى جار لە نمايشىك دا، دەورىك وەردەگرم، بەلام نازانم نمايشەكە چى يە؟ دەچمە ئۇپرا تا گوتم لە «داپىرە پىك» بى، كەچى كاتى پەردە لادەبرى ھەنگىنى بىرم دەكەويتەوہ كە ئەم چىرۆكە بەنىوبانگەى پۆشكىن-م نەخوئىندوہتەوہ، يان ئەگەر خوئىندىتەوہش لەبىرم چوہتەوہ.

نمايشنامەيەك ئامادە دەكەم و دەيخەمە سەر شانۆ، كە نمايشەكەم دووچارى بى بازارى دەبىت و بەساردى پىشسوزى لىدەكرى ئەوجا تىدەگەم كە وىنەى نمايشنامەكەى من پىشتر لەلايەن «و.ئالكساندروف» ەوہ نووسراوہ و پىش ئەويش لەلايەن «فدوتف» و پىش «فدوتف» ش «ئەسفازىتسكى» عەينى نمايشنامەكەى منيان نووسىوہ! من ناتوانم قسە بكەم، يان باسىك بكەمەوہ يان سەرە باسىك بگەينمە كۆتايى. كە چەند كەسىك دەكەونە باسو گفتوگۆ لەسەر بابەتتىك كە من چ زانىارىيەكم دەربارەى نىيە، خىرا دەكەومە قسە ھاوتىشتن، رووى خۆم گرژ دەكەم و خەم لەخۆ دىنم. ددانم لىكدى دەسووم. يەخەى بەرانبەرەكەم دەگرم و دەلئىم: «براى نازىز! ئەم بابەتە كۆن بووہ باوى نەماوہ!» يان دەلئىم: «كاكى خۆم تۆ قسەى بى سەر و بەر دەكەيت. لەدەرفەتتىكى تردا دىينەوہ سەر ئەم بابەتە ناسك و ھەساسە و قەناعەت بەيەكدى دەكەين، بەلام توخوا پىم بلئى بزاتم تۆ «يوگمن» ت دىوہ؟»

ھاملىتى مۆسكۆيى

بەندە ھاملىتى مۆسكۆيىم. بەلئى. دەچمە ھەرشوئىنى، مالان، موغازو و پىشانگانىان، ھوتىلان، بلاوہخانەى چاپەمەنيان و ھەرشوئىتىكى دى، ئەم قسەيە دەلئىم و دەلئىمەوہ: «ئەمە چ حالئىكە خودايە. بەراستى مايەى نارەحەتى و بىزارىيە. مرقۆت تاقەتى لە ھەموو شتىك دەچىت؟». خەلكىش ئەم وەلامە دەدەنەوہ:

«ئەشەدو وايە. مايەى نارەحەتى و بىزارىيە!»

ئىدى ئەمە بووہ بەپىشەى شەو و رۆژم. كە شەوان دەگەرئىمەوہ مالىى تارىك و نوتەك و ھەر بەو تارىكىيە لەسەر جىگاگەم رادەكشىم، لەخۆ دەپرسم: «ئەرى من بۆ ھىندە بىتاقەت و بىزارم؟» ھەست بەژاوہژاوتىكى تايبەتى دەكەم و ئەوہم بىردەكەويتەوہ كە ھەفتەى پىشوو لە يەكئىك لە مالەكاندا پرسىم: «نازانم، چ ھەشىك بەسەرى خۆدا بكەم. تا لەم بىزارىيە رزگار بىم؟ پىساوتىكى نەناس، كە پىنەدەچوو خەلكى مۆسكۆ بى، لەپەر رووى كردمى و بەدلئەنگىيەوہ گوتى: «جا لەوہ ئاسانتر ھەيە. پارچە و اىەرتىكى تەلەفۆن پەيدا بكەو ھەر كە گەيشتىيە يەكەم عامودى تەلەفۆن لە مل خۆتى بكەو خۆت لەسىدارە بدە، ئەمە تاقە رىگا و تاقە چارەتە!» بەلئى، بەدرئىيى شەو بىردەكەمەوہ.

وام دىت بەخەيالدا كە خەرىكە ھۆى ئەم نارەحەتى و بىزارىيەم بدۆزمەوہ، بۆ، بۆ؟ لام وايە ھۆكەى ئەمە بى... ئەگەر لە ھەوہلىيەوہ دەست پىبەكم ھىچ شتىك نازانم. چەند سالىتىكى مەكتەبم خوئىندوہ، بەلام بىفايدەيە! لەوہيە ھۆى بىزارىيەكەم ئەمە بى كە ئەو زانىارىانەى ھەمن بىفايدەن و بەكەلكم نايەن! ئاخىر خۆ من نامەوئى ھەموو ساتىك ئەمەرىكايەك كەشف بكەم. بۆ وىنە ھەر كاتى پىم دەلئىن كە مۆسكۆ پىيوستى بە زىرايتىكى چاك ھەيە يان كە دەلئىن تۆوى كىوى ناروئى و بەر ناگرئ، بەسەرسامى دەپرسم: «بەراست؟!»

لەوہتەى ھاتومە تە دىياوہ، ھەر لەمۆسكۆدا ژباوم، بەلام خوا عاليمە من رىشەو

ئەمە بابە تېئەكە كە رەخەگرانی مۆسكۆیی زۆریان لەسەر گوتوووە دەتوانم پیشانەتی بدم! كاتێ كە دەچمە كۆری باسی نمایشنامەى هاوچەرخەو و وا دەزانم گوتیم بۆ دەژمێرن، بەلام خۆم لە گورە نابەم و بۆ وەلام دانامیتم. ئەگەر یەكێك رام بپرسیت خیرا وەلامی دەدەمەو!» كورپەنە من چ نالیم. بەلام پێم بلتین نیوهرۆكى مەبەستەكە لە كوتیبە؟ فیکرو مەبەستی نوسەر چییە؟» یان پاش ئەوێ هەناسە یەك هەلدەكیشم، دەلیم: «مولیری نەمر لە كوتیبی، گۆر هەلته كینه؟» و بە خەمبارییەو دەست دەدەم بە یەكداو بۆ رۆژێكى دی دەچم.

شانۆنامە نووسیكى داماو هەیه بە نیوی «لوپ دو-قگا» و ابزانم دانیمارکییە، ئەوم كردوو بە دار دەستی خۆم و دەمی گوتگرەكانی پێ دادەخەم. دەم وە پەنا گوتی ئەو كەسەى تەنیشتمەو دەنیم و بەچپە دەلیم: «هەر بەینی خۆمان بێ «كالدرون» ئەم رستەیهی لە «كوپ دو-قگا» دزیو». ئەوانیش بێ چەندو چۆن باوهر دەكەن؛ باشە تەقوو هات بەسەر بانداو بچن تا قیاب بكەن!

وێرای هەموو نەزانی و جەهالەتێكم، تەریبە تیش نە دراوم. راستە بە گوتیهی مۆد جلوبەرگ لە بەردەكەم. لە دەلاكخانەى «تیدودور» سەر دەتاشم. رواله تی ماله كەم جوانه، بەلام هیشتا هەر ئاساییم و زمانم نە گۆراوه.

سەر میزەكەم، دايمه پرە لە كاری نەكراو و نیوهرچل، میزەكە بەخۆی چوار سەد رۆبل دیتن. پەردەكانم هەموو بەجیبی خۆی، بەلام كونی سۆپاكەم بەكراسی ژنیك گرتوو، لەهەموو ماله كەمدا قاپیكى خاوتن بەچنگ ناكهوى. هاوڕێكانیشم لەخۆم باشتەرنین! لەلای قالدەرمەكانەو بۆنى گوشتی سورەو كراو دیت. سەرپەرشتیاری موبەقەكە خەو الوو. موبەقەكە زۆر پیسە. ژێر سیسەم و كەرەپتەو ناو تا قەكان هەر گەردو تۆزە. جۆلاتەنە، كۆنە پیتلاوی كەر و لیداو و كاغەزە شر كە بۆنى پشیلەى تۆبوی لیدئ، هەمیشە شتیكى ماله كە سەقەت و خراپە، یان دو كەلێكیشی سۆپاكە دو كەل دەكات یان با، لەلای دەستشۆرەكەو ناو دەستەكەو دیتە ژورئ، یان سەرى كلاو رۆژنەكە نانریتەو، منیش بۆ ئەوێ باسرسك نەیه تە نووسینگە مەو، نزیكترین سەربنی بەردەستم هەلدەگرم و دەیتە پێنمە كلاو رۆژنەكەو. هەندئ جار ژورێكى موبیلەدار بەكری دەگرم. لە سەر تەختیكى ژووهر كەم پالده كەوم و بېر لە بابەتی «نارەحەتی و بێزاری» دەكەمەو. لە ژورەكەى لای راستمەو، ژنیكى ئەلمانی كرتیشین هیلكەو رۆن لەسەر سۆپایەكى زوخالی بەرد، دروستدەكات. لە ژووهرەكەى لای چەپمەو هەندئ كچۆلە بە بوتلە بېرە بەردەبنە یەكدی، لە

ژووهرەكە مەو دەكەمەو تەوتێكردنی «ژیان» چاو لەهەموو شتیك دەپۆشم و تەنیا سەبارەت بەژنە ئەلمانییەكە، كیژۆلەكان و دەستەسپری سفرە پیسەكان شت دەنووسم. خۆم لەم نوسینانەدا دەوری مەستان یان ئایدیالیستانی بێ رەونەق و لەره و اجكەوتوو دەبینم، گرنگترین بابەت كە با یەخى دەدەم، خانووی كری ی هەرزانەو رۆشنبیرانی بێكارو دەستبەتالە. لەگەل ئەمەشدا هەست بەهیچ ناكەم. بەتەواوی خۆم لەگەل حالە نزمەكەم، لەگەل سیسرکی رەش، لەگەل شی و تەرە شوخ، لەگەل دۆستانی مەبخۆرمدا كە بە پیتلاوی پیسەو لەسەر تەختەكەم رادەكشێن، رادەهێنم. نە گەرد و تۆز، نە دەرگا پیسەكان، نە تابلۆی بێزەونی ئیعلانات، نە دەرۆزەكەران، هیچیان و بەهیچ جۆرئ هەستی جوانیناسی من ناتۆرێن و نارەنجین، وەكو سام لێنیشتو و لە عەرەبانەیه كی تەنگ و باربكد كزو بێدەنگ دادەنیشم، با، لەهەموو لایەكەو هێرشم بۆ دیتن، كەبرای عەرەبانچی بێتەوێ پیبیزانی قامچی یەكەى بەمنیشدا دەكیشیت؛ ئەسپە لەرو لاوازەكانی بەهەزار حال هەنگاو هەلدین، بەلام من هەقم بەسەر ئەمانەو نییە، من هەقم چییە؟ دەلین تەلاركارانی مۆسكۆیی لەبری خانوو، قالبی سابونیان دروستكردوو، بۆیه شار هێندە شپرتو و ناپوختەیه، بەلام بەدلی من قالبی سابون شتیكى خراو نییە، دەلین موزەخانەكانمان هەژارانەیه، زانستانە نین و بەكەلكی هیچ نایەن. خۆ من ناچمە موزەخانان، گلەیی دەكەن، كە گوايه یەك گەلەرى چاكمان هەیهو، ئەویش «تربتاكف» داخستوو. خواى دەكرد دەرگا كەشى هەلدەچنى. من هەقم چییە؟

هۆی دووهمی بێزاریبەكەم ئەمەیه كە دلنیام یەكجار زرنگ و فامیدەم. كە دەچمە مالتیک، یان قسەیهك دەكەم، یان بێدەنگ دەبم یان لە كۆرێكى ئەدەبیدا شیعرێك دەخوینمەو، یا لە چایخانەى تیستف دا هەرزە وێژئ دەكەم، هەموو ئەم كارانە بە غرورێكى تاییه تییبەو ئەنجامدەدەم. باس نییە خۆی تیهه لئەقورتیتم، لەهەموو مەنجه لێك ئەسكوتیمە. راستە كە قسەى ماقول بەگویمدا ناچیت، بەلام دەتوانم زەردەخەنەى تەوسامیز بكەم. دەتوانم بە تەوسەو شانەلته كینم. دەتوانم تیرو توانج. بهاوێژم. من كە لە ناخی ناخدا كیتویم و بابایەكى ئاسیایی تەر بیه تەندەراو و رام نەبووم و بەهەموو شتیك رازی و قایل دەبم. هەمیشە وا دەنوینم و خۆم نیشاندە دەم كە هەندئ جار خەریكە خۆشم باوهر بەخۆم دەكەم. كاتێ نمایشنامەیه كی كۆمیدی نیشاندەدەن، پر بەدل حەز بەپێكەنن دەكەم، بەلام خیرا جلەوی خۆم دەگرم، خوا نەكا رێگەى تا قە بزەیه كیش بدم كە بكەوێتە سەر لیوانم: ئاخۆ ئەوێ

تەنیشتم چ دەلتی؟ یەکیک لە پشتمەووە پێدەکەنێ. ئاوردەدەمەووە مۆرەیه کی لێدەکەم، ئەفسەرێکی بەدبەختە، ھاملیتییکی خۆم ئاسایە، عوزر دینیتەو، بۆ ئەوێ پاساوی پێکەنینە نابەجیتێ کەمی بداتەو دەلتی: «چ ساردوسرە، دەلتی بوکەلە بازبێه!»

لەناوھندی پەردەکاندا سەرێ بە بارەکەدا دەکەم و بەدەنگی بەرز دەلتیم: «کە تەمسلیتییکی قۆرۆ قیتزەوەرە. بەراستی ھەیا بەرەیه!»
یەکیک لەولاو ھەلەدەداتن: «بەلتی، بوکەلە بازبێه کی ئاسایە، بەلام لەگەڵ ئەوھشدا شتییکی پێتە، بیرتییکی تێدایە.»

- بەلام، ئەم بیرە کۆنە، چەندین سال لەمەوپیش «لوپ دوو قگا» ئەم بیرە خستۆتە روو و بەھیچ جوۆرێ لەگەڵ ئەمەدا بەراورد ناکرێ. ئەمەیان بەراستی بێتەرەوەرە! تەحەمول ناکرێ!

بەلام لە «ایوگن» ھێندە باویشکان دەدەم، شەویلاگەم دیتە ژان، چاوانم لە نارەحەتیدا بەقولا دەچن، زارم ھیشک دەبێ. بەلام ماکی بزەیه کی شادمانی دەکەویتە سەر روم. لەبن لیوانەو دەلتیم: «ئەمە، لاساییکردنەو یەکی ریا لیزمە، لەمیتەرە لەزەتی و ھەم بەخۆو نەدیو.»

ھەندی جار دێ بەسەرمدا کە کەرتییەک بەکەم و لەنمایشییکی کۆمیدیدا دەورێتک وەرێگرم زۆر ھەز دەکەم ئەم کارە بەکەم و دەزانم کە بۆ ئەمپۆژە تاریک و خەمناکە، ئەمە چاکترین چارەو دەوای دەردی منە، بەلام لەکوۆری ھونەرماندان و ئەکتەراندان چم پێدەلتین؟ نا، نا، خوا نەکا..

لەگەلەرییاندا، بەئانقەست چاوان خێل و قیچ دەکەم و وەکو خەلکانی زانا سەر دەلەقیتم و بەدەنگی بەرز دەلتیم: «لێرەدا ھەموو شتییکی بەرچاوەکەو، جەو، ھالەت، ئاھەنگ و... ھتد، بەلام ھەقیقەت و جەوھەری ئەسلی کوا؟ فیکرو بیرە بنەرەتی لە کۆتدایە؟ من نالتیم، ئیو بەلتین فکر لەمەدا کە یەھە؟»

دەمەوێ رۆژنامەکان داکوکی لەپەرەنسیپی ئابرومەندانە بکەن. ھەر بەوھەو ناوھستم، دەمەوێ ھەموو گوتارەکان لەلایەن پرۆفیسۆرانی گەورەو یان لەلایەن ئەو کەسانەو بنووسرین کە تاراوگە ی سبیریان دیووەو جەرباندووە. کەسێک بۆ سبیریا نەفی نەکرا بێ، یان پرۆفیسۆر نەبیت چوزانی گوتارنووسین چبێه؟

دەمەوێ کە تەنیا «مەدام یرملوف» دەوری کێژانی نمونەیی ببینێ. کێژانێک کە ھەرگیز لەبیسەت و دوو سالان تێنەپەرن. سوورم لەسەر ئەوێ ئەو ئەکتەرانی کە

دەوری قۆشەنکیشی دەبێ شارەزای ئەدەبیات و شەکسپیر بن. تا ئەگەر بۆ وینە ئەکتەرێک لەسەر شانۆ بلی: «شەو باش برناردو» ھەموو تەمەشا کەران ھەستبکەن کە ئەو ئەکتەرە ھەر ھەشت بەرگە گەورەکە ی «بنەمای رەخنە» ی خۆتندۆتەو.

بەردەوام سەری چاپخانە دەدەم. بۆ وینە دوینێ چوومە نک بلاوکەرەو ی گۆفاریکی مانگانەو لیم پرسی کە ئایا ئامادەیی کتیبییکی نووسەد لا پەرەبیم ھەیه، بۆم چاپبکات؟

کابرای بلاوکەرەو بە شپرزەییەو گوتی: «بەراستی نازانم چبکەم؟ بەخۆتەزانیت کە زۆر درێژەو وەختی دەوێت و ماندوو مان دەکات.»

گوتم: «راستە، بەلام کتیبییکی واقعییە». بلاوکەرەو ی بینەوا بە نە بەدلیەو رازی دەبیت: باشە. چاپی دەکەم.

دۆستەکەم و ژنانی دیکە ی ئاشنام-ش لە خوا بەزیاد بێ ھەموو زرنگ و بەھۆش و فامیدەن. ھەموو وەکو یەکن. جلوبەرگ، قسەکردن و رەفتاریان وەکو یەکە. تەنیا جیاوازییان لەو دایە کە لێوی یەکیکیان لەشیوێ دلدایەو یەکیکی دیکەیان کە پێدەکەنی زاری وەکو توۆری ماسییانی گەورە دەکرتەو.

کێژە لێوئە کە دەپرسیت: دوا گوتاری پرتوپیو پوف-ت خۆتندەو تەو؟ گوتار نییە، یەکیارچە ئیلھامە.

کێژە دەمزلە کە دەلتیت: باوەر بکە کە ئیشان ئیشانوفچ ئیشانوف بە گوتارە بەتامەکانی، بلینسکی وەبیری مرۆف دینیتەو. من تەنیا ئومیدم بەو ئەگەر شتییکی بکات.

دەبێ ئەوھش بلتیم کە سەردەمانیک بەینم لەگەڵ «ئەودا» ھەبوو، تەنانەت ئەوھشم لەیادە کە چۆن ئاشقیتمان پێکەو دەکرد. ئەو لەسەر قەنەفە کە دادەنیشت. ھەمان کێژ کە لێوی لەشیوێ دلدایەو، جلوبەرگەکی ساکارو ناشیرین بوو- لە روالە تبازی بێزارە- قژی شتیاو شانەنەکراو بوو. دەست لە قەدی دەنالتیم، مەمکلغە کە لەبن دەستما دەپچرێ. گۆنای رادەموسم، سوێرە. بیرێ ئالۆزە. گێژووتێژە. جلەوی لەدەست بەر بوو. دەلتیت: «خوا یە چۆن دەکرێ ریشەو سەرەتا ئابرومەندانەکان لەگەڵ شتییکی نابەجیتێ وەکو ئەشقدات تیکەل بکری؟ ئەگەر پرتوپیو پوف، بەمحالەو ھەماندینێ چەدەلتیت؟ وازم لیبینە باپۆرم. دۆستایەتیە کەمان تیک مەدە»

وہلامی دەدەمەو: «من بەدۆستایەتی رووت قەناعەت ناکەم.» ئەوجا

قامکه کانی تیک دهئالینتی و دهئتی: «بهمه رجی خوشمده ویی که هممیشه ناماده و لهسه ری بی.» که له نامیزی دهگرم دهئتی: «وهره باپیکه وه بین»

ئیدی پیکه وه دهژین ورده ورده بۆم دهردده که ویی که کونی دوکه لکیشی سوپاکه به بلوزیکی ئه و گیراوه. کاغهزه کانی بن تهخته که ی بۆن تهگه وری لیدیت. ئه ویش له موناقه شه و قسه کردندا قسه ی به توپکل دهکات و قسان دههاویت. له گه له ریدا توتی ئاسا باسی «جهو و حالته» دهکات. دیاره ده بیئ ویش فیکریکی هه بیئ! به دزییه وه قوڈگا دهخواته وه. بهر له وه ی بخه ویی به کریمیکی تال ده موچاوی سواغ ده دات تا گه نچتر بنوینتی. موبه قه که ی پره له پاکه ته شری کلینکس و پیسی دیکه. که ناشپه زه که ی کولیجه دروستده کات به شان که ی سه ری هه ویره که دنه خشینتی و ئه و جا دهیخاته وه نیو میزه که. که کیتک دروستده کات به تف کشمیشه کانی به هه ویره که وه ده لکینتی. ئه و جا من ناچار هه لددیم و خوشه ویسته که م لیده بیته به شه ی تان و جنۆکه. ئه ویش که فامیده و زرنگ و زماندریژه رووده کاته هه ر شونیتی که به خراپه باسم دهکات و دهئیت: «له پرهنسیپه کانی خوی هه لگه راوه ته وه. پرهنسیپه بنه ره تییه کانی خوی پیتیشیل کردوه.»

سیتییه مین هوئی نارچه تی و بیزاریم، چه سودی و به غیلی له راده به درمه. که ده بیستم «فلان، گوتاریکی جوانی نووسیوه» و «نمایشی فیسار سه رکه وتنیکی چاکی به دهسته تیناوه» و «ی- دوسه دهزار روپلی له قورعه کیشیدا بردۆته وه» و «خوتبه که ی-ن- کاربگه ریبه کی زوری بووه» چاوم ده پهرنه ته وقی سه رم. چاوه کانم ده نوقینم و ده لیم: «پیم خوشه. باشبوو ئه مه ی بۆ ریکه وت.. ده زانی له سالی ۷۴ دا له سه ر دزی گیرابوو.»

له چه ژمه تاندا دین و هار ده بم. له ناخی ناخه وه قین له کابرای سه رکه وتوو هه لده گرم و له سه ری ده رۆم: «زۆر خراپه له گه ل ژنه که یدا! سی «دۆستی» هه یه. تیکرا کابرایه کی ناجسنه.

چیرۆکه که ی خراپ نییه، به لام دزیوبه تی، پیاویکی هیج و پوچ و فشه که ره. ئه وی راستی بی، من له م چیرۆکه شیدا شتیکی جوان و ماقول نابینم، به لام ئه گه ر شانۆنامه ی یه کیتک لاواز بی و خه لکی لیتی بخوینن ئه وا خیرا لایه نی نووسه ره که ی ده گرم و هاوار ده که م: «نه، برادران. نه. وانیه، بۆ خوی شتیکه، به هه ر حال ئه ده بیات هه ر ئه وه یه.»

نایا ده زانن که هه ر ده مگۆشتیکی خراپ ده رباره ی خه لکی مۆسکو ده که ویتته

سه ر زاران، له منه وه بلاویوه ته وه و داها توه؟ پرۆن به به رپرسی شار بلین که ئه گه ر ریگاوبانی چاکمان بۆ دروستبکات، من رقی لیته لده گرم و لیتی ده که م به فاو که شای دزانه. ئه گه ر بیستم رۆژنامه یه که هه زار خوینه ری هه یه، ئیدی ته پللی بۆ لیده ده م و به خه لکی ده لیم که جله وی خاوه نه که ی به ده سستی ژنیکه وه یه.

سه رکه وتنی خه لکی مایه ی په سستی و شه رمه زارییه بۆ من. دلّم ئه نجن ئه نجن ده کات. رهنگه پیرسن ئه دی ویزدانی کۆمه لایه تی و سیاسیت؟ ویزدانی چی! ئه گه ر رۆژی له رۆژان ویزدانم بووی ئه وا ده میکه خۆره ی به غیلی و چه سودی تی ی داوه ویزانی کردوه! به م هه موو نه زانی و بی ته ریبه تی و به خه یالی خۆم زرنگی و هوشیاریه وه، به م دنیا به غیلی و چه سودیه وه، به رهنگی زهردو، به سه ری بۆزو که چه لمه وه، ماله و مال ده گه ریم و ژیان له به رچاوی خه لکی ده خه م. ده چه هه ر مالتیک، زهردی و تاریکی و که چه للی له گه ل خۆدا ده به م و به وه پری ناومی دییه وه شه کران ده شکینم: «ئمه چ حالیکه خواجه، به راستی مایه ی نارچه تی و بیزاریه، بنیاده م نازانی چیبکات، تاقه تی له هه موو شتی ده چیت!» وه کو هه لامه ت و په سیو و ئه نفلۆنزا به خیرایی بلاو ده به وه. له «بیزاریدا» ده نالینم، دادو بیداده م، ژیرو فامیده ده نوینم و کاریکی وه هاده که م دۆستان و ناشانیانم په ی به و به غیلی و چه سودیه ی ناخه هه ر نه به ن.. ئیدی ئه وه تا قوتابیه کی گه نچ وه کو ئه وه ی هه نگوینی له دارا دۆزیبیته وه، قسه که ی من هه لده گریته وه، به بیزاری و بی تاقه تییه وه، کتیبه که ی تور ده دات، به ناومی دییه وه سه ری ده خاته نیو هه ردوو ده سستی و ده لتی: «هه موو قسه ی رووته. بنیاده م تاقه تی له هه موو شتیکی ده چیت!» وه کو من چاوانی بچوک ده کاته وه ده لتی: «مامۆستایان که وتونه ته خوتبه خوانی تا پیتاک بۆ زه ره رمه ندانی قاتوقری و گرانی کۆیکه نه وه. ده ترسم نیوه ی پاره و پیتاکه که برژیته گیرفانی موباره کیانه وه!»

وه کو سیتبه ره ده سوریمه وه. چ کاریک ناکه م. جگه رم رۆژ به رۆژ پتر ده ئاوسیت و گه وره ده بیت. کات ده گوزه ری و ده گوزه ری. پیروکه نه فت بووم. ئاقیبه ت رۆژیکی ئه نفلۆنزا ده گرم و ده مبه ن بۆ گۆرستانی «واگانکف». دۆسته کانم یه ک- دوو رۆژیکی بیرم لیده که نه وه و پاشان له بیرم ده که ن و چ ده نگ و رهنگیکم نامینتی.

ته مهن هه رگیز دووباره نابیته وه. ئه گه ر له رۆژی خۆدا نه توانی به دروستی بژیت، ئه وا حیسابی له ده ست چوو بۆ ته مه نت بکه. به للی به فیروچوو و گوم بوو!. له گه ل ئه مه شدا، من ده متوانی هه موو شتیکی فیربیم. ئه گه ر ئه م بونه وه ره «ناسیاییه» م

له خو دوورخستباوه دهمتوانی مهدهنیه تی نه وروپایی، تیجارهت، سه نعهت، کشتوکال، نهدهبیات، موسیقا، نیگارکیشی، ته لارکاری، تهندروستی نه وروپاییم خوشبووی و فییری بیم. دهمتوانی ریگهی گه وره و شه قام و جادهی پانو بهرین له موسکودا چیبکه م. په یوهندی بازگانی له گه ل چین و ئیراندا بهرپا بکه م. مهرگ و مردن که م بکه مه وه. دژی جه هالهت. بجه نگم. دژی هه موو کو سپ و ته گه ریه ک بخریم که ئیمهی له کاروانی ژین و ژیان دواخستوه. دهمتوانی بابایه کی به ته ربیت و به نه دهب، نه جیب و دلآواو پر هیوایم. دهمتوانی له زهت و سوود له سه رکه وتنی خه لکانی دیکه ببینم، چونکه «بچوکتیرین سه رکه وتن خوئی له خویدا هه نگاویکه به ره و به خته وه ری و حه قیقه تناسی.»

به لئی، دهمتوانی. دهمتوانی، به لام من په رۆکۆنیکی پیسم. زروزیلیکی بیفایده م. خه وم لیناکه وی. به درئیایی شه و بیر ده که مه وه که له بهرچی هینده په ستوو بیزارم؟ نه م وشانه تا کو سپیده له گویمدا ده زرنگیتته وه: «پارچه وایه ریکی ته له فون پهیدا بکه و خوئی بکه یه نه نزیکتیرین عامودی ته له فون و خوئی له سیداره بده. نه مه تاقه ریگه و چاره و دهوای دهرده.»

«تۆزى له مه و پيش گوتت ماسييه ك كه شتييه كى هه ل لوشيوه، و ئيستا ده لىي جله وى بايه كه يان به ره ل لا كرده، چما با حه يوانه تا جله وى هه بى؟»
- خه لكى وا ده لىين.

- خه لكىش وه كو تو نه فامن. جا خه لكى چ ماوه نه لىين؟ پياو ده بى ميشكى هه بى و بىر بكاته وه، گه و جه!

پاقل ئيقانوچ، هه ميشه له ده ر يادا تىك ده چوو. كه كه شتييه كه ده كه وته رى به ده م شه پولا نه وه ده بوو به بو كه سه ما كه ره، توره ده بوو، و به بچو كترين شت په سته ده بوو. جو زيف نه يزاني پاقل ئيقانوچ بوچى و هها ده هرى بوو. چما شتيكى خراپى له مه ر ماسى و جله و بهر بوونى با گوتبوو كه ده مارى ئه وى گرتبى؟ - «واى دابنه ماسى به ئه ندازه ي كى توپك بى و پشتى به قه د ئه ستورى و قائمى پىستى سه گى ئاوى بى، واى دابنه ئه و سه رى دنيا شورى به رد بى و ئه م بايه كى به گف و هور دىت له و پىنده ر جله و كرابى. ئه گه ر به كىك جله وى به رنه دات ناتوانى به مجوره ناخوشى بكات و وه كو سه گ په لامار بدات و هه موو شتيك بخاته له رزه؟ باشه ئه گه ر با جله و نه كرابى بوچى له پرا ده وه ستنى و بىدهنگ و خاموش ده بيت؟»

جو زيف، ماوه يه كى زور بىرى له زل ماسييه كى كى توئاسا كرده وه و پاشان بىرى له زنجىرى ئه ستورى ژه ننگر توو كرده وه. كه ماندوو بوو كه وته خه يالى گونده كه ي خوى. ئه و گونده ي، كه هه نوو كه و پاش په نجا سال خزمه ت له روزه لاتى دوور، بوى ده گه رايه وه.

به خه يال حه وزه گه و ره پر به فره كه ي گوندى هينايه به رچاوى خوى لايه كى حه وزه كه، كوره خانه يه. دو كه لكيشه كه ي چوو به حه ل حه لى ئاسمانا و دوو كه لىكى ره شى به سه ره وه يه. گونده كه ش كه وتوته لايه كه ي ديكه ي حه وزه كه وه.

حه وشه ي پىنجه م مالى ئه وانه. ئه لكسى ي براى له سوچىكى حه وشه كه وه به خو و سورتمه كه يه وه و ده ده كه وي. كوره چكوله كه ي «فانكا» له پشتييه وه دانىشتوو و جوتى پوتىنى لبادى له پتیه كىزه كه شى «ئاكولكا» پوتىنى لبادى له پىكر دووه. ئه لكسى مه سته. فانكا پىده كه نى و ده موچاوى «ئاكولكا» ديار نييه، ده مامكى كرده. جو زيف له دلى خویدا گوتى: «ئه و مندالانه سه رمایان ده بى. خوايه ده ست به باليانه وه بگرى و هيندەيان ئه قل و ئاوه ز بده يتى كه حورمه تى داك و بابيان بگرن و له داك و بابيان با شتر ده رىچن.»

له م كاته دا كه شتيوانه نه خو شه كه ها وارى كرده: «ده بى جىيه ك بو ئه م پىلا وانه

جو زيف

دنيا تارىك بوو بوو. له شكرى شه و لىكدا لىكدا ده هاته پىشى. جو زيف، سه ر باز بوو، ده چوو مادونى. له سه ر جولا نه كه ي خوى پال كه وتبوو. كه مه ي خوى به رز كرده وه له بن لىوانه وه گوتى: «گوت لىمه پاقل ئيقانوچ؟ له - سوشان - سه ر باز تىك پىي گوتم كه ماسييه ك قايه غه كه يانى هه ل لوشيوه و له پشتى ماسييه كه وه ده رچوو!»

ئه و كا براهى كه جو زيف قسه ي بو ده كرد، له نه خو شخانه ي كه شتييه كه دا بوو. هه موو كه سىك هه ر پىي ده گوت پاقل ئيقانوچ. بىدهنگ بوو و خوى گىلكرد وه ك بلىي گوتى له قسه كه ي جو زيف نه بو بى.

دىسان بىدهنگى بالى به سه را كىشان. با به گف و هور خوى به چاروكه ي كه شتى يه كه دا كرد. جه رو بورغوى كه شتييه كه كه وتنه جيره جىر. شه پولا ن، هه ر به كه ي به بالاي زه لامىك ده هاتن و خو يان به كه شتييه كه دا ده كىشا و ده بان شو رده وه جولا نه كانى كه وتبوونه جيره جىر. به لام ئه وان له مىژ بوو گوتيان به م هه را و هه نكامه يه راهاتبوو و پىيان و ابو هه موو شتيك ئارام و خاموشه. وه زع و حالىكى خه ماوى بوو. سى كه س له نه خو شه كان - كه شتيوانىك و دوو سه ر باز - كه به درىژايى روزه و ره قبا زبان كرده بوو، هه نو كه نوستبون و به ده م خه وه وه ئه مديوو ئه و دىويان ده كرد.

كه شتييه كه، كه وته ته كاندان. جولا نه كه ي جو زيف به ئه سپايى ده هاتوو ده چوو. ده تگوت له هه ر هاتوچويه كدا ده لى: يه ك، دوو، سى. شتيك كه وته سه ر زه وى و شكا. شتيك به قولپه قولپ رزا، پىده چوو گوزه ئاوه كه بو بى.

جو زيف به ده م گوى هه ل خستنه وه گوتى: «جله وى بايه كه يان به ردا وه.»
ئه مجاره يان پاقل ئيقانوچ كو كه يه كى بو كردو به بىزار بيه وه وه لامى دايه وه:

په تی بیرکردنه ووه خه یالی جوزیف پچراو له بری هه زه که، له پر سه روکه لکه ی گایه کی بیچاو له بهرچاوی بهرجه سته بوو. ئەسپ و سورتمه که له جیتی خو وهستان و چیدی نه چونه پیشی. له جیتی خو خولانه ووه له نیو ته میکی خهستی رهشدا له چاو گومبون. به لام له گه له مه شدا، جوزیف دلخوشبوو به وهی که له دنیای خه یالدا که سوکاری خو ی بینی بوو. له که یفان پیکه نی. تازی له شی که وته میرو له و قامکه کانی که وته له رزین.

به دهم خو دواندنه ووه بهو تاریکی یه که وته چاو گتیران بو ئاوی خواردنه وه. ئاوی خوارده ووه له جیتی که ی خو راکشایه وه. جاریکی دیکه ش سورتمه که به خه یالی دا تپه پری، پاشان سه ری گایه بیچاوه که وه ئه و جا دوکه له ره شه که، یه ک له دووی یه ک به بهرچاویا هاتن و روین، تا کو سپیده به م حاله وه تلایه وه.

۲

هه وه لجار، له نیو تاریکی یه که وه ته نیا باز نه یه کی شینباوی کلاو روژنه ی که شتییه که ده رکه وت. پاشان جوزیف، به ره به ره پاقلئیقانوچ-ی بینی که له سه ر جو لانه که ی خو ی و به دانیشتنه وه خه وی لیکه وتبوو. بویه به دانیشتنه وه خه وتبوو، چونکه گهر رابکشایه دلی تیکده چوو و هه ناسه ی بو نه ده درا. رهنگی زهردو که پوی درتزو چاوانی درشت بوو. به خویشی تا بلایی باریک و بنیس بوو. ده موچاوی درابوو به یه کداو ردینیتی که ته کی هه بوو. به لام به هه یچ جوړی پایه چینایه تی یه که ی له سیمایدا نه ده خو تیرایه وه، ئایا خانه دان و ده وه مه ند بوو. بازرگان بوو، دیهاتی و جوتیار بوو؟ بهروالته و قژه درتزه که یدا له ره به نیکی گو شه نشین ده چوو. یان به لانی که مه وه له گو به نه دیه کی کلئیس ده چوو. به لام دم و دووی له دهم و دووی که شیشان نه ده چوو. کوکه و نه خویشی و گهرمای له توانا به دهر هیتزو پرزه ی له بهر بری بوو. به هه زار حال هه ناسه ی پیده درا. لئوه وشکه کانی به رده وام ده بزوان. که هه ستیکرد جوزیف سه بریده کات، رووی تیکردو گوتی:

- ئیستا خه ریکه تیده گم که ..

- له چی تیده گی پاقل ئیقانوچ؟

- به لئ. هه وه لجار عه جایه بم ما که ئیوه ی نه خویش له بری له خه سته خانه و

شوینی ئیسراحت په رستاری بکرتن. له م که شتییه دا ویلیان کردون. ئاخه نه م که شتییه گهرمه، نه م هه لبه زو دابهزه بو ئیوه گه له یه کجار خه ته ره، ده تانکوژی. به لام ئیستا له هه موو شتییک حالی بووم. هه موو شتییکم بو رو نیوه ته وه. به لئ. دکتوره کان بویه ئیوه ده نیرنه ئیره تا له ده ستان رزگار بن. دکتوره کان له ره فتارو نه تواری ئیوه ی کتوی بیزار ده بن.

خو ئیوه پاره یان ناده نی. بویه ئیوه به لای ئه وانه وه وه کو په ز وان، رادانتان بو ئه وان کاریکی ئاسانه، هه یچی ناوی ته نیا ئه وه نه به نه هندی بیو تیردان و که مییک دل ره ق بن و سه باره ت به خالی یه که م دا شیان سواری، واتا له بیو تیردانیدا بسپورن و که س به توژی پیماندا ناگات. به لام سه باره ت به خالی دووم ئه او پتیبوستی به هه ندیک پرۆقه هه یه. له نیوان چوارسه د نه فه ر سه ربازی ساغ و که شتیوانی مل، نه ستوردا، پینج نه خویشی ده غه زار هه ر دیار نابن. به ئاسانی تیکه له به سه ربازه ساغه کان ده کرتن، نه م هه موو سه ربازه ی که نه وه نده به په له سه ر ژمیر ده کرتن، ئاگیان له هه یچ نییه. به لام که که شتییه که دوور ده که ویته وه، له پر بویان ده رده که وی که خه لکی سیلاوی و نه خویش له سه ر که شتییه که، شه که ت و ماندوو بوراونه ته وه.»

جوزیف، سه ری له م قسانه ی پاقل ئیقانوچ ده رنه کرد. به لام پتی و ابوو مه به ستنی ئه وه جا بو ئه وه ی دا کو کییه ک له خو بکات گوتی: «من لیتره، نه خویشکه وتم چونکه که له قایه غه که هاتینه ده ری سه رمم بوو.» پاقل ئیقانوچ گوتی: «سهیره! کاره ساته که له وه دایه که خو یان زور چاکه ده زانن ئیوه برناکه ن و ناگه نه کو تایی سه فه ره که که چی هه ر ده ستان نیرن. رهنگه هه موو ئوقیانوسی هند بپرن. به لام نه دی پاشان! ئا نه مه یه پاداشتی خزمه تی بی غه ل و غه شتان! به مجوره چاکه تان ده ده نه وه، پاقل ئیقانوچ زور توره ده هاته بهرچاو. کیشای به نیوچه وانی خویداو، پیکه نی: «ده بی ئه مانه له روژنامه کاندرا ریسوا بکرتن و ده ستیان بخرتنه روو.» دوو سه ربازه نه خویشه که وه که شتیوانه که هه نوکه هه ستا بوون و ده ستیان کردبوو وه به کاغه ربازی. که شتیوانه که له سه ر جو لانه که ی خو ی دانیشتبوو و سه ربازه کان به زه حمه ت له سه ر عه رده که پان بوونه وه. یه کییک له سه ربازه کان ده ستنی راستی به گه ر دنییه وه هه لبه ستبوو، مه چه کیان به سارگی یه ک توند توند به ستبوو، بویه یان ده بوو به ده ستنی چه پ یاری بکات یان کاغه زه کان له پیچی ئانیشکی دا بگری. که شتییه که هیتنه خیرا هه لبه زو دابه زی ده کرد که مه حال بوو که سییک بتوانی هه ستنی وچایه ک یان ده رمانیک بخوا. پاقل ئیقانوچ له جوزیف-ی پرسی: «تو

خولامی؟»

- به لئی.

پاقل ئیقانوفچ به وپه ری خه مبارییه وه گوتی: «ئهی خوایه، وهره پییاو له شاری خوی دور بخه نه وه، پازده هزار میل له ناو خاکی خوی دور بکه ویتته وه، له شوپنیتیکی پیسی پر میکروبی سیل، به ره لالی بکه ن و ئه و جاش جه نابی، خولام و موراسیل بی خولامی فلان مولازم یان فیسار سه رتیپ نازانم شعوریان له کوئییه؟». جوزیف گوتی: «کاریکی خراو نییه پاقل ئیقانوفچ. پییاو به یانی زوو له خه و راده بیت. پوستانه کان بو باخده کات. سه ماوه ره که داده گیرسیتی ژوره که ریک ده خات و ئیدی چ کاریکی دیکه ی نییه. جه نابی ئه فسسه ر ژۆژ تا ئیوارئ خه ریکی نه خشه دانانه. پییاو ئه گهر خوی بیه ویت ده توانیت به درپژایی ژۆژ نوپژ بکات و ویردان بخوینتی. یان کتیبیک بخوینیتته وه یان بو خوی پیاسه ی کوچه و کولانان بکا. ژیانیتیکی باشه.»

- به لئی، زورچاکه جه نابی ئه فسسه ر نه خشه داده نئ و توش به درپژایی ژۆژ له موبه قه که دا که و تووی حه سرت بو گونده که ی خوتان هه لده کیشیت نه خشه! نه خشه چ نییه. ژیان، ژیان مرۆف گرینگه! ژیان دوباره نابیتته وه، مرۆف ده بی به ته نگیه وه بیت.»

- پاقل ئیقانوفچ. مرۆفی به دو خراو، خیر و خوشی نابینی چاچ له مالا بی چ له ده رتی مال. به للام ئه گهر مرۆف بو خوی راستگۆ گوپرایه ل بی، که س هه قی نییه به سه ره بییه وه. ئه وانه خه لکانی ماقولن و چاکو خراو ده ناسن، په نجا سالی خسته من ئیستاش رۆژی زیندانم نه دی. ته نیا تاقه جاریک لیدانم خواردوه. په نابه خوا! خۆم به چاوه وه نه که م.

- له سه ر چی لیدانت خوارد؟

- شه رم کرد، پاقل ئیقانوفچ من ده ستم قورسه چوار که سی چینی هاتبونه حه وشه مان. باش له بیرم نییه، پیموایه چیلکه یان هیتا بوو. من وه زعم ته واه نه بوو، چوم به گزبانداو خوینی که پوی یه کیکیان به ربوو. جه نابی مولازم له په نجه ره که وه ئه مه ی دیتبوو و دارکارییه کی چاکی کردم.»

پاقل ئیقانوفچ له بن لیوانه وه گوتی: «ئهی گه و جی به سته زمان له هیچ تینا گه ی!» و پاش توژیکی پرسی: «بو له گه ل ئه و چینیا نه دا به شه ر هاتی؟»

- له خورایی. ئه وان هاتنه حه وشه که مانه وه و منیش تییان که وتم. بیده نگی

بالی به سه ردا کیشان. قومار یازه کان دوودانه سه عاتی خست یارییان کرد. ناره حه ت بون و جنیویان ده دا. هه لبه زو دابه زی که شتییه که ماندووی کردن. وهره قه کانیا ن فریداو راکشان خه یال جاریکی دی جوزیف-ی برده وه بۆلای حه وزه گه وره که، کوره خانه که و گونده که یان جاریکی دی عه ره بانه که به شاشه ی خه یالیدا رت بوو جاریکی دی فانکا بۆی گرژی یه وه ئاکولکا پالتو چه رمه که ی کرده وه. لاقه کانی درپژ کردو و اهاته به رچاوی جوزیف که ده یگوت: «ته ماشا بکه ن، هه ژاران ی داماو! پوتینه که ی من نفت و نوتیه، وه کو ئه وه ی فانکا کۆن نییه.»

جوزیف گوتی: «خه ریکه پی ده نیته شه ش سالان، به للام زۆر بی شعوره، له بری ئه وه ی پیتلاوه کانت نیشانبده ی بو ناچی ئاو بو مامه قوزاقه که ت بینی؟ شتیکی چاکت ده ده من.» ئه و جا «ئاندری» ی هاته به رچا و که تفه نگیتی له شان بوو و که رویشکیکی کوشتبوو به ده سته ی یه وه بوو. «تیشک» به شه له شه ل به دو ویدا ده هات. ده یویست به پولکه سابونیک که رویشکه که ی لی بسه نئ. گوپره که ره شه که یان له حه وشه دا به سترابوه وه. «دوما» خه ریکی پینه کردنی ته نوره یه ک بوو و به ده م ته قه ل و دورمانه وه هیتواش هیتواش ده گریا. دیسان سه ری گایه بی چاوه که و دو که له ره شه که له به رچاوی به رجه سته بوون. له سه روی ئه وانه وه ده نگه ده نگ وهاوار بوو و که شتیوانه کان به په له غاریانده دا. ده نگی راکیشانی شتیکی قورس له سه ر که شتییه که ده هاته گوئ. وه ک بلئی له پر شتییک شکا. دیسان ده نگی پی خه لکانیک ده هات که غاریانده دا. جوزیف له دلئ خویدا گوتی: «چی بووه؟ ته واه گوئی هه ل خست. سه ری هه لبری: دوو سه ربازه که و که شتیوانه که هیتشتا هه ر قوماریان ده کرد. پاقل ئیقانوفچ دانیشتبوو و لیوی ده له رزبن. دنیا زۆر گه رم بوو. جوزیف هه ناسه ی سوارده بوو. تینوی بوو. به للام ئاوه که هیتنده گه رم بوو نه ده خورایه وه. هه لبه زو دابه زی که شتییه که هیدی تر بوو بوو. له پر یه کییک له سه ربازه کان به جوریتی سه یر گۆرا گوتی: «نه قش!» حیسابه که ی له ده ست ده رچوو و کاغه زه کانی تور دایه سه ر زه وی. له جیتی خوی راپه ری و ده سته ی به پیکه نین کرد، پیکه نینیتی گه و جانه. ئه بله ق ئه بله ق ده یروانییه ده وره بری. گوتی: «ده ققه یه ک سه بر بکه ن، برادران!» ئه مه ی گوت و له سه ر عارده که راکشا هه موو گیشو ویش بوون. هاواریان لیکرد. به للام به رد وه ده نگ هات ئه و وه ده نگ نه هات. ئه و سه ربازه ی که مه چه کی پتچرابوو گوتی: «استیفن نه خوشیت؟ که شیش-ت بو بانگ بکه م؟ ها؟». که شتیوانه که گوتی: «استیفن هه سته ئاو بخۆره وه وهره ئاو بخۆوه

جۆزیف تورپه بوو و هاواریکرد: «ئاوی چی؟ نایین گه و جینه؟»

- چی؟

- چی، چی؟ لئ بۆتهوه. مردووه. خوابه لهه قه لپیاوانه!

۳

ههلبه زودابهزی کهشتیه که هیدی تر بوو بوو. پاقل ئیشانوچ هاتهوه سه رخۆ. تابه کهی نه ما بوو. سیمای بیباک دههاته بهرچاو. دههتگوت رسته به کی له سه ر زاره و ده به وی بلی: «چیرۆکیکتان بۆ ده گپرمه وه که له پیکه نیندا بیورینه وه» کلاو رۆژنه ی کهشتیه که یان و از بوو و شنه به کی فینک و خۆشی له دهه مرچاوی پاقل ئیشانوچ ده دا. غهلبه غهلبی خه لک و شله شله ی سه ول و ئاو دههاته گوی. له ژیر په نجه ره که وه دهه نگیکی ناسک و سامناک دههاته گوی، دهه تگوت کابرایه کی چینی به و ستران ده بیژیت.

پاقل ئیشانوچ گوتی: هه نوکه واین له بنده ردا» و بزه به کی ته وسای بۆ کرد و: «مانگیکی دی ده گه یه روسیا ئه ی جه نگا وه رانی دلیرو نه جیب راسته من ده چمه ئۆدیساو له وینده ره وه به کراست ده چم بۆ خارکوف له خارکوف دۆستیکم هه به که نه دیب و نووسه ره ده چمه نک وی و پی ده لیم: دۆستی نازیز به سه واز له چیرۆکی ئاشقانه ی بازاری و حه یابه ره بیته، واز له وه سفی سروشت و ئه م شتانه بیته، له بری ئه وه پۆخله واته کانی ئینسانی دوو پی بخه روو. من به ک دنیا با به تم پی به و ده یخه مه به رده ستت بیکه به هه وینی نوسینه کانت» که می له فکرانرا چوو و ئه و جا گوتی: «جۆزیف ده زانی چۆنیان هه لخه له تاندم؟»

- مه به ستت کییه پاقل ئیشا نوچ؟

- هه موویان. ده زانی له کهشتیدا ته نیا ئه وانه سوارده کهن که بلیتی نمره به ک و نمره دوو ده برن و ته نیا جوتیاران بۆیان هه به بلیتی نمره سه بیرن. ئه گه ر سه روسیمات ریکوپیتک بیت و وه کو خانه دان بیته بهرچاو ئه و مه جوری بچی به نمره به ک له وه به ئیفلاس به کی به لام ئه مه و ئه وه ی بۆ نییه و «.. ده بی ۵۰۰ رۆبلی کاش به دی. من پرسیم. مه به ستتان له مه چیه؟ ده تانه وی پله و پایه ی خه لکی به رز به که نه وه؟ گوتیان: نه خیر ته نیا له بهر ئه وه ریگه ت نا ده یین بچی به نمره سه، چونکه

نمره سه ی بۆ پیای ری کوپیتک و پا کوخا وین به که لک نایه ت. نمره سه ی جیگه ی لات و له ویر و خه لکی روو ته به. گوتم: هه قی خۆتانه له راستی به ته نگی خه لکی پا کو خا وین و خانه دانه وهن به لام ویرای ئه مه ش من ۵۰۰ رۆبلم نییه چونکه نه گه نجم دۆزیه ته وه و نه که سه م تالان کردوه نه مامه له ی قاچاغم کردوه و نه که سه م به کوشتا ده. پیتم وایه ئه م پی شه کییه به سه بی بۆ ئه وه ی ریمبده ن به نمره سه ی سه فه ر به کم و بیم به ها ویر و ها وده ره جه ی رۆش نییرانی روس». به لام گوی له که سه ده گرن؟ منیش ناچار بووم به که ومه فروفیل پالتۆ به کی دیهاتیا نه م له بهر کرد و جوتی پیتاوی گه وره م له پیکردو خۆم مه ست و گه و ج نواند وه کو لات و له ویران خۆم به نوسینگه که یاندا کرد و گوتم «قوربان بلیتیکم به ده نی»

به رپرسی نوسینگه که گوتی «ئیشته چیه؟»

گوتم: سکر تیر. با بم که شیشی کی شه ریف بوو و چونکه درۆی نه ده زانی و هه میشه راستی ده گوت، زۆری چه رمه سه ری بی نی» پاقل ئیشا نوچ هیلاک بوو. هه ناسه ی سوار بوو. به لام درێزه ی به قسه که ی خۆیدا: «به لئ من کابرایه کی راست گۆم هه میشه قسه م له روو له هی چکه س و هی چ شتیک ناترسم به ی نی من و ئیوه زۆره ئیوه گه و ج، دل ره ق و گیلن چ شتیک نایین و ئه گه ر بشی بی نی ئه قلتان پیتیدا ناشکی ت پیتان ده لئین جله وی با به ربوه ده لئین ئیوه حه یوان و له حه یوان که مترن و با وه ریش نه کهن دار کاریتان ده کهن و ئه و جایش ده ستیان ماچ ده کهن کرده ی ئیوه به و برده ی ئه وان تۆزی پاره تان بۆ فری ده دن و ئیوه ش ده لئین «قوربان با ده ستتان ماچ به کم ئیوه له هه موو شو تینیک هه ر ره تینرا و ره نجه رۆن من وه کو ئیوه نیم من به ئه قل ده ژیم من ریک وه کو هه لۆ به ک که هه لده فری له به رزی به وه ده روانه هه موو شتیک و له هه موو شتیک تیده گه م من کابرایه کی خه بات گپرم سته م و زولم ده بینم. درۆی ده وه ستم. فروفیل و ته زویر ده بینم، درۆی ده وه ستم که ده بینم به راز سیفه تان سه رکه وه تون، درۆیان ده جه نگم من با بایه کی کۆلنه درم نه ئه شکه نجه و نازاردان، نه دادگای تاقیب کردنی بیرو با وه ر ناتوانن زمانم بگرن گه ر زمانم هه لکی شن به ئیشاره تی ده ست و سه ر ناره زایی خۆم ده رده برم گه ر حه پس م به کن، ها واریکی وه ها ده کم که ده نگم سه عاته ری به ک پروات یان مانده گرم و دم به زه واده وه ناده م تا باری و پێدانی ره شیان قورستر بی ئه گه ر بشم کوژن، روحم لییان هه لده گه ر پته وه هه موو ئاشنا کانه م ده لئین: پاقل ئیشا نوچ تۆ کابرایه کی گه له مه ره قی، که سه له گه لته هه لنا کات.. من شانازی به م شو ره ته وه ده کم ۳ سالان له

رۆژھەلائی دووردا خزمەتەم کردوووە بەشی سەد سالان ئەزمونی تالم لا کۆبۆتەووە من ھەر لە سەر ھەلوئستی خۆم مامەووە دۆستەکانم لە روسیاووە نامەم بۆ دەنوسن «مەیه» بەلام من دەروم و عینادییان لەگەڵ دەکەم بەلێ ئەمەیه ژیان، من تێدەگەم بەمە دەگوتری ژیان»

جۆزیف، گوئی نەدەگرت بەلام لە پەنجەرە کەشتییە کەو دەپروانییە دەری. بەلەمیتک بەسەر ئاو پیرۆزەییە کەو خەن دەرویی بەلەمە کە لەبەرتیشکی رۆژدا دەدرەوشایەووە پیاویکی چینی قوتوقەلەو لەسەری دانیشتبوو. بە دوو چیلکە دار برنجی دەخوارد ئاو کە کوشومات تەپروتوی دەریایی بە سەرییەووە لە فەین و نیشتنەووەدا بوون. جۆزیف، نیگایەکی کابرای چینی کرد. باویشکیکی داو لەفکرانرا چوو: «چەند خۆشە زلەییەکی مزر بە بناگوئی ی ئەم زەلامە زلەدا بکیشم» و بە خۆبشی کەو تەو و نەوزدان وای ھاتە بەرچاو کە ھەموو جیھان لە شیرین خەو دایە کات بە لەز دەبوری بێئەووەی بە خۆزانێ شەو دەھاتوو رۆژ دەچوو کەشتییە کە، ھەر چەندە بەتەکان بەرەو پێشێ دەرویی، بەلام لە تۆ وایە لە جێ ی خۆی چەقیووە ناجوئیت.

٤

دوو رۆژان بوری پاقل ئیثانوفچ ھەلنەستا. یەک تەختە راکشا بوو چاوی نوقاندبون. کە پوی لە جارن درتێرت دەھاتە بەرچاو جۆزیف، گازیکرد «پاقل ئیثانوفچ، پاقل ئیثانوفچ»، پاقل ئیثانوفچ چاوانی ھەلێنان و لێوھەکانی جولاند - چیبە؟ وەزعت باش نییە؟

- پاقل ئیثانوفچ بە ھەناسە برکێووە وەلامی دایەووە: - ترسم نییە. ھێچم نییە. نا زۆر باشترم ئەو تە بە خۆت دەبینی کە دەتوانم رابکشیم حالم زۆر باشترە.

- پاقل ئیثانوفچ شوکری خوا بکە!

کە خۆم لەگەڵ ئێو دەدا بەراورد دەکەم دلم پیتان دەسوئتی سی پەلاکم سپ و ساغن کۆخە کەم خەتای بەد ھەرەسییە لەم دۆزەخەدا ھەلەدەکەم. بەلام نیوی دەریای سورم لانەییەنن. ئەمە جگە لەووەی کەمن دژی نەخۆشیش دەجەنگم سەنگەری بەرگرم لێ ی گرتوووە گالتەم پێ ی دیت وەکو چۆن گالتەم بەدەو و دەرمانەکانم دیت. بەلام ئێو، ئێو جاهیەن. کاری ئێو زەحمەتە، زۆریش زەحمەتە» کەشتییە کە ھیدی ھیدی دەرویی ھیدی و ئارام بوو، بەلام ھێندە گەرم بوو لە تۆ وایە گەرماوی رۆژھەلائییە

قسەکردن زەحمەتە و گوێگرتن زەحمەتتر بوو. جۆزیف ئەژنۆکانی لە باوہش گرتن. سەری خستە سەریان و کەوتە بیرو خەیاڵی زیدی خۆبەو «خوایە لەم گەرمایە خۆزگەم بە بەفرو سەرماکە ی لای خۆمان» بە خەیاڵ خۆی لە سەر «سورتمە یەک» بینی یەو و لە پێ ئەسپەکانی رەوینەووە نەگوتیان بە جادە، نە بە کەندو دۆلان نەدا. وەکو شیت و ھاران بە چوار نالە بەرەو گوند بوونەووە. لە حەوزەگەرە لە کورەخانە کە تێپەرین و ملیان نا بەکتێگە و مەزراکانەووە خەلکی و ریبواران ھاواریان دە کرد «جەلەووە کە یان راکیشە. جەلەووە کە یان راکیشە» بەلام بۆ جەلەو یان بگرم؟ با، بای تەزی لە دەموچاو دەستەکانت بدات. واز بێنە با بەفرو پەریو ژیر سمی ئەسپەکان پتر بە ئاسماندا بچێ و بەسەر گوتلاکت دا بێتە خواری و بەگەردن و سینگت دا داگەریت. واز بێنە با ئەوانی بەغاردان خۆ لە بەر ئەسپەکان لادەدەن پەلیشینەووە با، زین و ھەو ساری ئەسپەکان پارچە پارچە بێ. چەند خۆشە عەربانە کە وەرگەرێ و پیاو بکەوئیتە چالە بەفرتیکەو دەموچاوی لە بەفر بچەقێ و سەرپای سپی سپی بێ و سمیلی بیبەستێ، کلاو کە ی ئێرەو ھۆ ئوئ بپەرێ دەستکیشەکانی لە دەست دا بکەندرێ و پشتینە کە ی بکرتێووە، خەلکی لە قاقای بیکەن بەن بەدەن و کسوکان بکەووە حەپە حەپە..!»

پاقل ئیثانوفچ، بەلا چاوتیکەووە روانییە جۆزیف و بە ئەسپایی لێ ی پرسی - جۆزیف، فەرماندە کە ی ئێو دزی دەکرد؟

- پاقل ئیثانوفچ، من چوزانم ئیمە مانان شتی وا نابیستینەووە

ماوہیە کە بە بێدەنگی بوری جۆزیف بیری کردەووە، چوہ ژیری لەگەڵ خەیاڵدا ژیا، ئاوی خوار دەووە قسەکردن زەحمەت و گوێگرتن زەحمەتتر بوو. دەترسا کە سیک قسە ی لەگەڵدا بکات. سەعاتیک بوری، سەعاتی دووہم و سێیەمیش تێپەرین. خۆراوا بوو، شەو داھات. بەلام ئەو بەدەقی خۆبەو دەنیشتبوو و بەخەیاڵی بەفر دەژیا لە پێ گوئی لە ھاتنی چەند کە سیک بوو. غەلبە غەلب و دەنگە دەنگ ھەستا بەلام دوا ی پینج دەقیقە ھەموو شتیک بوو بە ناشی ئاویکە و توو.

سەربازە مەچەک پتچراوہ کە گوتی «خوا عافوی بکات، پیاویکی چەتوون و بزێو بوو.»

- جۆزیف پرسی

- چی یە؟ کئی؟

- مردووہ ھەنوگە بردیانە سەری

که شتییه که ش بیگویی و ملهور دههاته بهرچاو. ئەم دێوه که پوزەلامه
وه پیتشده کهوت و له نێو ملیۆنان شه پۆلدا رتی خۆی ده کردهوه.

نه خه می تاریکی بوو و نه با، نه ترسی ته نیایی هه بوو نه ترسی کاتوشوین. گوئی
له هیچ نه بوو. ئەگەر ده ریا له جیتی ئەو باو ئەو خه لکه ی هه لگرتبا ئەوا ئەم دێوه
«که شتییه که» تییان ده و پوکا و شه لم کویرم، چاکو خراپ نابویرم—ی هه لده لوشی.

جۆزیف پرسى: — ئیستا له کوین؟

— نازانم. له ئوقیانوسداين.

— ووشکاییه ک دیار نییه.

— ده لێن تا ههوت رۆژی دی ووشکایی نابینن.

جۆزیف و سه ربازه که چاویان بره به ئەو که فه سپییانه ی که ده بریسکانه وه.
جۆزیف، بیده نگییه که ی شله قاندو گوئی: «راستت ده وئ چ شتییک سامناک نیه،
به لām پیاو وه کو ئەوه ی له جه نکه لێکی تاریک و نوته کدا بی هه ست به نار هه تی
ده کات.

ئەگەر به له میتکیان دینا و به منیان ده گوت سه دمیل لێخوړه و پاشان بو خۆت راوه
ماسی بکه، ده مکرد. ئەگەر که سیتکم دیتبا بکه وتبا ده ریا که وه خۆم هه لده دایه
ده ریا که وه رزگارم ده کرد. هه لبه ته ئەگەر چینی یان ئەلمانی بوایه خۆم لێ به
ساحیب نه ده کرد. به لām ئەگەر روسی بوایه بی چه ندو چون فریای ده که وتم.

— له مردن ناترسیت؟

— چون ناترسم. خه می که سوکاره که مه. تاقه برایه کم هه یه. پیاویتیکی ریکویتییک
نییه. مه شروب ده خواته وه له خۆرایی ژنه که ی دارکاری ده کات. ره نکه پیره داک و
با به که م خراویان به سه ر بیت.

به لām ئیستا لاقه کانم ده له رزن و ناتوانم خۆم به پێوه بگرم.

ئیره ش زۆر گه رمه برای نازیز، با برۆم بخه وم.

جۆزیف، گه رایه وه له سه ر جۆلانه که ی خۆی راکشا. وه کو پیتشوتر ئاره زو و به کی
ئالۆز ئازاری ده دا. خویشی نه یده زانی ئاره زوی چده کات خلت و خاشه یه کی زۆر
سینگی گرتبوو. سه ری زرینگی ده هات. ده می هیند ووشک بوو هیند ووشک بوو

زاری نه ده گه را وه نه وزی دا، خه یالبردییه وه، له گه رما، له کوکه، له و تارما بیانه ی
ده هاتنه بهرچاوی وه رز بوو. تا نزیکي سپیته که خه وی لیکه وت هه ر خه ونی
بینی: «له خه ونیدا له سه ربازه یه تازه نانیا ن له ته نور ده رهیتا وه. له و خه وه دا به
سینگی خشکی خۆی خزانده نیتو ته نوره که وه خۆی دایه ده م گری ئاگره که وه. پاشان دوو
رۆژی ته واو خه وت.

رۆژی سێهه م دوای نیوه رۆ دوو که شتیوان هاتن و له و به شه یان برده ده ری. ته پاند
یا نه نیتو پارچه قوماشیتیکی ئەستوره وه و ئەوجا دورییا ن، بو ئەوه ی قورستر بی، دوو
پارچه ئاسنیا ن پیتوه به ست، له نیتو پارچه که دا وه کو بنجه تو ریتیکی لیتها تبوو. سه ری
زل و قه دی باریک بوو. بهر له خۆراوا بردیانه هه وشي که شتییه که و له سه ر
ته ختییک دایانا. سه ریتیکی ته خته که به سه ر ته یمانی ته ویله ی حه یوانه کانه وه بوو.
سه ره که ی تری خرابوه سه ر جانتایه ک و جانتاکه له سه ر ته پله کیکی قایم بوو.
سه ربازی نه خو شو بیتاقه ت له ده وری ویتستا بوون. که شیشه که ده ست پیتکرد: «خوا
به روحمی خۆی ره حمی لیتبکات..» سی که شتیوان گوئیان: «ئامین» سه ربازو
شاگردانی که شتییه که دانه وینه وه به لاجا و ته ماشایه کی شه پۆله کانیان کرد. زۆر
سه ر بوو که پیاو له پارچه موشه مایه که وه بدورن و تو ری بده نه ده ریا وه! ئایا تا
ئیتستا که س وایکرد بوو؟ که شیشه که، جۆزیفی به خاک ته به روک کردو دانه وییه وه.
سه رو دیک خوینرا. یاسا وه که سه ریتیکی ته خته که ی هه لبري. جۆزیف، به سه ر سه ردا
تل بووه وه. له ئاسماندا ته قلله یه کی داو ئەوجا شلپ که وته ئاوه که وه. له که فی
ده ریا که دا و ونبوو شه پۆلان وه بنیا ن خست. خه ریک بوو به ره و بنکی ده ریا ده رۆیی..
ئایا ده گاته بنکی ده ریا؟ ده لێن ده ریا یه کجار قولله و ناگه یته بنکی. ئەو، شه ست—
هه فتا پیتیه ک چوبه خواری. ئەوجا ورده ورده چوه خواری و به لاو به لادا تلی ده دا.
ریک وه ک ئەو کاته ی خه ریک بوو بیری ده کرده وه. ئەوجا شه پۆلی ئاوه که له گه ل
خۆیدا بردی. پتر به م لاو به ولادا ده یبرد تا به ره و بنکی ده ریا. به لām له پر پۆله
ماسییه کی ره نگا ورهنگی بینی. ماسییه کان که جهسته یه کی تاریکیان بینی توژی
سه له مینه وه ئەوجا له پر هه موو به ره و پاش گه رانه وه. پاش که متر له ده قیقه یه ک
وه کو گولله به ره و جۆزیف هیرشیا ن هینا. به ده وریدا ده هاتنو ده چون. پاشان شتیکی
بۆزی زه به لاه هات. سه گی ده ریایی بوو. بیتاک و بیتس لکردن ده هاته پیتشی. وه کو
ئوه ی چ کاریکی به جۆزیف نه بیت، به مه له خۆی به ژیریدا کرد. به پشتا مه له ی
کردو ورگی هینایه سه ره وه.

له ئاوه گهرمورونه که دا خۆی خا و کرده وه. پاشان به ئه سپایی ده می کرده وه. دوو ریز ددانی پیتوه بوو ههر مه پرسه. ماسییه رهنگا و رهنگه کان که نهوسیان بزوا بوو، وهستان تا بزنان چده بیته. سه گه دریا بیه که لوتیکی له جهسته که دا. ئه و جا به ئه سپایی ده می کرده وه. ددانه کانی له جه نازه که سوو، ئه و جا ته قه له کانی له سه ری تا خواری هه لپچری. یه کیتک له پارچه ئاسنه کان که وت. ماسییه کان هه لاتن و پارچه ئاسنه که که وت به قه برغه ی سه گه که دا و به ره و بنی ئاوه که دا کشا...»

له سه ره دریا ش، هه و ران ده وری هه تاوی تازه ئا و ابویان گرت بوو. ههر په له هه وریک به شیوه یه که دهاته بهرچاو، په له یه که له شیرو یه کیتی دی له تاقی سه ره که وتن و یه کیتی دی له مقه ست ده چوو. له پشت هه و ره که انه وه رستیکی روناکی سه وزیا و تا نا و هندی ئاسمان هه لکشابوو. توژی له ولاتره وه روناکییه کی وه نه وشه یی ها تو بالی به سه ره روناکییه سه وزه که دا کیشاو ئه و جا روناکی یه که رهنگیکی دی گرته خو، بوو به زه ردو مه یله و سو رو ئه نجام ئاسمان شین و ساف و جوان بوو. ئوقیانوسی گه و ره ش له هه وه له وه له ژیر ئاسمانی ده رخشانو جواندا مونی کردو شیوا. به لام هینده ی پینه چوو ئه ویش رهنگی هه لئینا، رهنگی دلگیر، جو راجو ر، و له زه تبه خشی گرته خو. رهنگی وه های هه لئینا و گرته خو که مه حاله له زمانی مرؤفدا ناویان هه بی و ناویان بو بدو زرتته وه.

دایکم بهمهسه له که ی زانی. من و قاریا به ته گبیری ئه و باشتیرین جلکی خۆمان له بهرکرد، سهرو سیمای خۆمان به جوانترین شیوه ئارایشته کردو له بهر په نجه ره که لیتی دانیشتهین. دایکم گوتی:

- له وهیه ئه م پیاوه، مرۆقیتیکی فیلبازو دهستبریت، له وه شه مرۆقیتیکی له بارو باشی. به لام هه رچونئ بیت، ده بی ئیوه زیاتر سه رنجی رابکیشن. من گوتم: - دایکه تو سه هوبت، مرۆقیتیکی فیلباز نییه.

١٥ / نوڤمبه

قاریا، زۆر نارهحه ته. لای وایه من ریی به خته وه ری ئه وم گرتوه. باوه ری وایه من سه رچاوه ی هه موو نارهحه تیه کی ئه وم. به لام من چ تاوان و گوناچیک له خۆمدا شک نابه؛ من چبکه م کابرای مووره ش قاریای ناوی و ناشقی منه. ده مه و عه سر، کاغه زیکم نوسی و بو کابرای مووره ش - م هه لدا یه خواره وه. کابرا کاغه زه که ی هه لگرت و خوتندییه وه، به لام دیاره که کابرایه کی زۆر فیلباز؛ پارچه ده باشیریکی له بهر کی ده رهینا و له سه ر قۆلی چاکه ته که ی به پیتی درشت نوسی: (جاری). چهند ده قیقیه ک به بهر په نجه ره که دا پیاسه ی کردو ئه و جا خۆی گه یانده شوسته که ی ئه و به رو به ده باشیره که له سه ر دیواره که، نوسی: «به پیشنیازه که ت قایلم، به لام جاری..» پاشته وه ی نوسینه که ی ئه وم له سه ر دیواره که خوتنده وه، به له ز سربیه وه. نازانم بۆچی دلم به و توندییه که وته لیدان؟!.

١٦ / نوڤمبه

قاریا - ی خوشکم ئه مرۆکه له به غیلی و حه سودی خۆیدا سیخورمه یه کی توندی به سینگم داکیشا، ژانی برده دلمه وه کیژیکی شوم و پیسه، زۆر کینه له دلله. کابرای مووره ش، ئه مرۆش وه کو روژانی پیشوو به بهر په نجه ره که دا پیاسه ی ده کرد. ته نانه ت چهند جاریک په نجه ره ی ژووره که می به پاسه وانی گه ره که که نیشاندا. بو چهند ده قیقیه یه که قسه ی له گه لدا کرد. له وه یه ستایشی منی له لا کردی. یان ویستبیتی فیل و ده هۆبه ک سازبکات. یان به قسه ی لوس و زمانی ته رو به لێنان دلی کابرای پاسه وان نهرم بکات و بیکات به دۆستوو ناشنای خۆی.. نامان له ده ست تیره و توخمی پیاوان.. ئیوه ی پیاو له راده به ده ر ناجسن و فیلبازو زالم، به لام له گه ل هه موو زالمی و ناجسنی یه کتاندا، بونه وه ریکی هینده بی

له دهفته ری بیره وه ری کیژیکه وه

١٣ / نوڤمبه

ئه ورۆ گه له ک به که یفم.. ئاقبیه ت ئه شق رووی کرده دلم. له چاوی به د به دوور هیه چ ناچیتته ئه قله وه. ئه وه تا له به یانی زه وه. پیاویکی بالا به رزی مووره ش به بهر په نجه ره ی ژوره که مدا دیت و ده جیت. سمیلتی جوانه! چهند روژیکه له به یانی زه وه، تا ئیواره یه کی درهنگ به بهر په نجه ره ی ژوره که مدا پیاسه ده کات و به رده وام ده روانیتته په نجه ره ی ژوره که م. منیش به روا له ت وا ده نویتم که ئاگام لیتی نییه و گوئی به نیگا کردنه که ی ئه و ناده م.

١٤ / نوڤمبه

ئه ورۆ، باران وه کو سیلاو له سپیده وه تا شه وی به رده وام ده باری. به لام ئه و پیاوه به سته زمانه وه کو روژانی پیشوو، له به یانی زه وه خۆی گه یانده بووه به رانه بهر په نجه ره ی ژوره که م و وه کو روژان خه ربکی پیاسه کردن بوو. دلم پیتی ده سوتا، هه ر بو ئه وه ی دلی خوشبکه م و سارد نه بیته وه، چاویکم لیداگرت و ماچیکی هه واییم بو هه لدا، ئه ویش به بزه یه کی شیرن وه لامی ماچه که ی دامه وه. من نایناسم و نازانم کییه. «قاریا» ی خوشکم وا ده زانیت که ئه و پیاوه مووره شه ناشقی ئه و بووه؛ بو به ئه مرۆ پیتی گوتم:

- ئه شقی من وایلیت کرده له و بهر بارانه بوه ستیت، هه ر چنده سه راپای ته ر ته ر بووه، که چی هه ر له بهر په نجه ره که دوور ناکه ویتته وه..

پیم وایه قارا کیژیکی بیتا وه زه، ده نا چۆن ده شیت پیاویکی مووره ش ناشقی کیژیکی چاوه ئه برۆ ره ش بی؟

۱۷ / نوکۆبەر

دوینتی شهو، براكه‌م له‌سه‌فه‌ر گه‌رایه‌وه. فریای چوونه نیو جی و خه‌وتن نه‌كه‌وت، پۆلیس گرتیان و حه‌پسكرا.

۱۸ / نوکۆبەر

ئه‌و پیاوه خوێرییه، چه‌په‌ل و ناکه‌سبه چه‌یه. تازه بۆم ده‌رکه‌وت که له‌و ماوه‌یه‌دا نه‌ له‌به‌ر خاتری من ده‌هاته به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌و نه‌ له‌به‌ر خاتری ئاریا. به‌لکو بۆ گرتنی براهه‌که‌م، که پاره‌ی دایه‌ره‌یه‌کی دزی بوو، ده‌هاته ئه‌وینده‌رو تا قیبه‌ی ده‌کرد. به‌رێکه‌وت، ئه‌مڕۆش کابرای مووره‌ش-م له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دا بینی. چه‌ند ساتییک به‌شه‌قامه‌که‌دا پیاسه‌ی کرد. پاش ئه‌وه‌ی شه‌قامه‌که‌ چۆل بوو، له‌سه‌ر دیواره‌که‌ نوسی: «له‌مڕۆوه ده‌ستم به‌تاله‌و کارێکم نییه، ئاماده‌ی فرمانی تۆم». له‌توره‌یییدا، ده‌موچاوم گرژ کرد. مۆره‌یه‌کم کرد. زمانم لێده‌ره‌هیتنا... حه‌یوانی پیس، خوێری.

هه مه کهریم عارف

* کهرکوکییو له سالی ۱۹۵۱ دا له دایک بووه.

* له سالی ۱۹۷۵ دا کۆلیتری ئەدهبیاتی بهغداي تهواو کردوه.

* له سالی ۱۹۷۷ وه به بهرهوامی نووسین و بهرهمی ئەدهبی بلاوده کاتهوه.

* نو سالی هه پهرتی لاوی، بی وابه ستهگی حیزی، له پیشمه رگایه تیدا به سه بر دووهو، وه کو به شداریه کی مهیدانی و، ویزدانی له خهباتی رهوای نه ته وهی کورد دا، شانازی پیوه دهکات و منهت به سه ره که سدا ناکات، چونکه باوه پری وایه که پۆله ی میلله تی مه زلوم مه حکومه به پیشمه رگایه تی.

* جگه له ناوی خو، به تایبه تی له گوڤاری گزنگی نووسه رانی کهرکوک، نووسه ری کوردستان، که لتور، رۆژنامه ی ئالای ئازادی تا ژماره ۲۲۲ به ناوی؛ گوڤه ند، زنار، سیپان، پاکزاد، محمدی حاجی، سیروان عه لی، دیدار هه مه وهندی، هیترا، ح.ع بهره می بلاو کردۆته وه.

* له هه شتا کانه وه تا ئیستا راسته وخۆ سه ره په رشتی و سه رۆکایه تی لقی کهرکوک یه کیتی نووسه رانی کوردی کردوه.

* زۆر بهره مه و کتیبی چاپ و بلاو کردۆته وه، لی زۆریه ی هه ره زۆریان به نوسخه ی هینه ده کهم بلاو بوونه ته وه، له نرخ ی نه بوودان..

ته نیا ئەوه ندهیه له فهوتان رزگار بوون و هیچی دی، هه ندیک له وانه:

۱- تیروژ، کۆ چیرۆک.

۲- کۆچی سوور، چیرۆک.

۳- به یداخ، چیرۆک.

۴- داوه تی کۆچه ریان، کۆ چیرۆک.

۵- له خۆ بیگانه بوون، کۆ چیرۆک.

۶- کوچ سرخ، کۆ چیرۆک به فارسی.

وه رگپران:

۷- نینا، رۆمانی سابت ره حمان.

۸- نامۆ، رۆمانی ئەلبیتر کامۆ.

۹- ریبهر، رۆمانی مه هدی حسین.

۱۰- شکست، رۆمانی ئەلکساندهر فه یداف.

۱۱- هاوماله کان، رۆمانی ئەحمه د مه حمود.

۱۲- بیناسنامه کان، رۆمانی عه زیز نه سین.

۱۳- قوریانی، رۆمانی هیترب میدو.

۱۴- دووره وولات، رۆمانی ع. قاسمۆف.

۱۵- ئازادی یا مه رگ، رۆمانی کازانتراکیس.

۱۶- هاوماله کان، ئەحمه د مه حمود «به رگی ۲»

۱۷- چیرۆکه کانی سه مه دی بیهرهنگی، به رگی یه که م.

۱۸- چیرۆکه کانی سه مه دی بیهرهنگی، به رگی دووه م.

۱۹- ئامانجی ئەده بیات، م. گوړکی.

۲۰- دلیری خۆ راگرتن، یاداشتنامه ی ئەشرفی ده هقانی.

۲۱- مه سه له ی کورد له عیتراقدا، عه زیز شه ریف.

۲۲- میژوی ره گ و ره چه له کی کورد، ئیحسان نوری پاشا.

۲۳- خه باتی چه کداری هه م تاکتیکه هه م ستراتیژ، مه سعود ئەحمه د زاده.

۲۴- کورد، گه لی له خشته براوی عه در لی کراو، د. گوینته ر دیشنه ر.

۲۵- له مه هابادی خوتناویه وه بۆ که نارین ئاراس. نه جه ف قولی پسیان.

۲۶- گوزارشتی موسیقا، د. فواد زه که ریا.

۲۷- ده رباری شیعو شاعیر، ره زا به راهه نی.

۲۸- قنست قان گوگ، شانۆنامه، باول ئایزله ر.

۲۹- به دو عا شاعیره کان، شانۆنامه، جه لیل ئەلقه یسی.

۳۰- جوله که که دی مالته، شانۆنامه، مالرو.

۳۱- داد په روه ران، شانۆنامه، ئەلبیتر کامۆ.

۳۲- به د حالی بوون، شانۆنامه. ئەلبیتر کامۆ.

۳۳- چاو به چاو، شانۆنامه، گه وه ره مراد «غولام حوسین ساعدی».

۳۴- ریچار دی سییه م، شانۆنامه. شکسپیتر.

۳۵- گه مه ی پاشا و وه زیر، شانۆنامه، عبدوللا ئەلبوصیتری «له هه شتا کانه وه لای کاک

مه حمود زامداره».

۳۶- کورد له ئە نسکلۆپیدیای ئیسلام دا.

۳۷- هونه ر و ژبانی کۆمه لایه تی. پلیخانۆف.

* ئەو بەرھەمانە و زۆرى دىكەى ئامادەن بۆ چاپ و ھەركەس وگروپ و لايەنىك تەماحى
بلاوكردنهوى ھەبن، ئامادەيە بەخۆرايى پيشكەشيان بكات...

- ۳۸- پىكھاتەى بەدەنى و چارەنوسى ئافرەت. ئىقلىن ريبىد.
۳۹- لىكدانەوھەيك لەمەر نامۆى ئەلبير كامۆ.
۴۰- مندالە دارينە، چيرۆكىكى دريژە بۆ مندالان.
۴۱- فاشيزم چى يە، كۆ چيرۆك بۆ مندالان، يەلماز گونەى.
۴۲- شوانە بچكۆلەكە، چيرۆكىكى دريژى چينى يە بومندالان.
۴۳- دوژمنان، دوو كۆ چيرۆكى چيخۆف.
۴۴- ئەفسانەين گريكى و رۆمانى.
۴۵- ھەلبژاردەى چيرۆكى فارسى (۱) كۆ چيرۆك: لالە، گيژا، جى پى، كورته ميژووكى
ژوورەكەم، كتيب.
۴۶- چوار چيرۆك و ھەلسەنگاندنيان: كامۆ، موپاسان، پيرانديللو، چيخۆف.
۴۷- چۆنيەتى فيربوونى زمانى فارسى، ھەمەكەريم عارف.
۴۸- فەرھەنگى فارسى كوردى پيىتى (۱-۱)، ھەمەكەريم عارف.
۴۹- نوسينيىت پەراگەندە «كۆمەلە نوسينيىكى ھەمەجۆرە»، ھەمەكەريم عارف.
۵۰- چەندين چيرۆكى بيگانە.
۵۱- چرنيششفسكى، فەيلەسوف و زاناي گەورەى ميللەتى روس.
۵۲- چايكوفسكى، ژيان و بەرھەمى.
۵۳- صادقى ھيدايەت، ژيان و بەرھەمى.
۵۴- خافروغ لە شيعر دەدوئى، ژيان و بەرھەمى.
۵۵- ريبازە ھونەريەكانى جيهان.
۵۶- ئەدگارئالن پۆ، ژيان و بەرھەمى.
۵۷- يەلماز گونەى ھونەرمەندى شۆرشگيتر، ژيان و بەرھەمى.
۵۸- ئەھلى دۆزەخ، جاك لەندەن، ژيانى بەرھەمى.
۵۹- ريباليزم و دژە ريباليزم لە ئەدەببىياتدا.
۶۰- كۆمەلنىك ئەفسانەى جيهانى.
* لەرپەرينەوھە تا نھوو چالاكانە بەشدارى بزافى ئەدەبى و رۆشنيىرى كوردى دەكات و
بەرھەمى ھەمە جۆرى نووسراو و ھەرگيتردراو بلاوودەكاتەوھ، بەتايبەتى لە رۆژنامەو
گۆڤارى: براپەتەى، خەبات، ريگاي كوردستان، پەيمان، دەنگى ميللەت، رامان،
گولان، كاروان، مەتەن، گازی، پەيڤ، سەنتەرى براپەتەى، رۆژنامەى يەكبوون.